

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Ν. Μ. 627.

745) Δεκανεύς Χαράλαμπος Σταυρός 71ον Συν/μα πεζ. 3ος λόχος Τ. Τ. 732.

746) Ναυτής Πατινάκης Έμ., Ν. Μ. 627.

747 — 748) 'Οπλίτης Τόντας Κων., Μπαντώλας Χ., Β. Σ. Α) Α Πυρ/κού Τ. Τ. 594.

749) Σμηνίτης Κοσκινός Σπυρίδων, Α. Β. Τ. Τ. 594.

750) Σμηνίτης Σπυρίδων Στυλιανός, 3ον Σμήνος, 'Αεροθάσις, Θριασίου.

751) 'Υπαί/κος Μάγγος Χρ., Γ. Ε. Τ. Τ. 594.

752) Ναυτής Χατζηθωμάς Θωμάς, Ν. Μ. 217.

753 — 755) 'Οπλίτης Παπαδάκης Εὐάγγελος, Παγώνης Μιχ., Φίλων Σερφ., 1ον Συν/μα πεζ., 11 πολυβόλων Τ. Τ. 490.

756) Σμηνίτης Χρονόπουλος Β., 'Αεροθάσις Τ. Τ. 594.

757 — 760) 'Οπλίτης 'Ιωάννης δὴ Σωτήρ., Διάκος Θωμάς, Χατζηαγγέλης 'Απόστ., Ζαφειρίου 'Αθαν., ἀριθ. 35 Τ. Τ. 693.

761) 'Υπαί/κος Χαλάφτης Γ. Υ) Β Συνορ. Τομὲς Λόχος Διοικ. 12, Τ. Τ. 415.

762) — 763) Σμηνίτης Κανταρτζόγλου Νικόλ., Γκουντέλας Χρυσ. Μονάς 2020, Τ. Τ. 327.

764) 'Οπλίτης Μαντζαρίδης 'Ομυρος, 1ον Συν/μα πεζ., 1ος λόχος πολυβόλων Τ. Τ. 490.

765 — 766) 'Αξιωματικοὶ Βάγιας Χρ., Βορπας 'Ορέστης, Ε. Πυρ/κού Τ. Τ. 594.

767 — 769) 'Υπομηνίας Θωμάκης Κων., 'Υπαί/κος Χρονόπουλος 'Ιωάν., σμηνίτης Ζαδικ 'Εμμαν., Μονάς 3030 Βόλος.

770 — 776) Σμηνίτης Πεσιματζόγλου 'Ιωάν., Ρωμανιώλης Ι., Κυλλιντέρης Σωτ., Κοζλόας Εὐστράτιος, Μιχόπουλος Μιτ., Γορδέλης Κων., Φλάμπουρας 'Αντων., Μονάς 3030 Βόλος.

777) 'Αξιωματικὸς Ταρσάτοπουλος Γεώργ., Μονάς 110)1, Τ. Τ. 161.

778) 'Αξιωματικὸς Τρέμης Γεώργ., 3ον Συν/μα πεζ., 7ος λόχος Τ. Τ. 850.

779) 'Οπλίτης Λυμπερόπουλος 'Ιωάν., 115)13 Τ. Τ. 161.

780) Ναυτής Μαστοροπέρας 'Ιωάν., Ναυτική Μονάς 245.

781 — 785) 'Αξιωματικοὶ Χριστοφύλλος Νικόλ., Μαριμπάσης Κρίτων, 'Αποστολόπουλος Γιάννης, Μερωνάκης Φώτιος, Τσιταλάνης Κωνστ., 1)52 Συν/τος πεζ. Τ. Τ. 481.

786 — 787) 'Υπαί/κος Νασίδης Μιχ., Παπαγιάννης Εὐάγγελος, Τμήμα 'Αντλιοστασίου, Τ. Τ. 693.

788) 'Οπλίτης Λιάκος 'Αχιλλεύς, 1ος λόχος Πετρίτσιου Τ. Τ. 693.

789) 'Οπλίτης Σταθόπουλος Κ., Υ) Β Συνορ. Τομὲς, 'Οχυρὸ 18, Τ. Τ. 415.

1799 — 1800) 'Υπαί/κος Κωστής 'Ηλίας, Μαγουλᾶς Νικ., Ζηροτύρης Χρήστος, ὀπλίτης Σακάς Παν., Κομποράζος Μάνθος, Τσαυκάκης Εὐθύμ., Κόκκινος Κ., Τσαυκάκης Εὐθύμ., Θάνος 'Αρίστης, Τσιφτοῦνης Νικόλ., Γεροθανάσης Γ., 42ον Συν/γμα Ο. Δ. Σ. Τ. Τ. 712.

801) 'Οπλίτης 'Αρκάς Περικ., Μονάς 9) Β Τ. Τ. 825.

802) 'Οπλίτης 'Αρκάς 'Ιωάν., 11 Σ. Ο. Πυρ/κού 3η Πυροβολαρχία Τ. Τ. 850.

803) 'Οπλίτης 'Αρκάς 'Αντών., Υ) Β Συνορ. Τομὲς 6, Τ. Τ. 732.

804) 'Οπλίτης Τσαλίκης Χαρ., Μονάς 11)12 Τ. Τ. 161.

805) 'Οπλίτης Καραγεωργίου Γ., 7ος λόχος Σκαπανέων Τ. Τ. 732.

806) 'Οπλίτης Παναγιώτπουλος Λεων., Υ) Β Τ. Τ. 732.

807 — 808) 'Οπλίτης Μπουρογιαννίδης Κων., Μανιάτοπουλος Γεώργ., 37 Τ. Τ. 693.

809) 'Οπλίτης Κατάνης Παναγ., Μονάς 2020, Τ. Τ. 327.

810 — 815) 'Οπλίτης Τσέρτζος Γεώργ., Μπουλίδης 'Αθαν., 'Αγαθάσις 'Αργυρίου, Δημοῦτης Κων. Μανώλ, Βασιλακόπουλος Κων., Κουμαριδῆς 'Ιωάννης, 'Εργοι 211, Τ. Τ. 415.

816 — 817) Ναυτής Μουρε,

Λέτος 'Αντών., 'Αϊθαζόπουλος Π., Ναυτ. Μονάς 245.

818) Πυροβολητής Κυριαζής Ζήσης, 20η Μοίρα Β. Σ. Α) Α Πυροβολικού Τ. Τ. 594.

819) Δεκανεύς Σιαφάκας Γ., Β' Συν/μα Α) Α Πυρ/κού 1 μοίρα, Τ. Τ. 594.

1820 — 839) 'Υπαί/κοι Βέλλος Μηνάς, Λαζινάκης Σωτήρ., Σιαπάντας Εὐθύμιος, 'Οπλίτης Καριωτόγλου Λάμπρος, Μίχος Κων., Τσώλης Θεόδ., Ρούσσος 'Ιωάννης, Πετρούλης 'Αδαμαν., Ξένος Γεώργ., Τζοβάρης Σπυρίδων, Παπααραλάμπους 'Αν., Τσιγάρης Θωμάς, 'Αϊθαλιώτης Σαράντης, 'Ηλιόπουλος 'Ανδρ., Πελεκίδης Κων., Τσεμεντούλας 'Ιωάν., Φέρτης Νικόλ., Πανάρης Γεώργ., Μαλούτης Παύλος, Γαυδής Σπυρ., 'Αεροθάσις Τ. Τ. 594.

1840 — 846) 'Υπαί/κος Κατσαβός Νικόλ., 'Οπλίτης Γραβάνης Κων., Παντελάκης Στυλ., Τσιλαλῆς Γεώργ., Μαλλιάρας 'Ανδρ., Στέφανος 'Ιωάν., Βασιλόπουλος Παν., Υ) Β Συνορ. Τομὲς Λόχος 14 Τ. Τ. 415.

847) 'Οπλίτης Κουφογιάννης 'Αθαν., Υ) 'Απάσπασμα, 'Εργοι 21)13 Τ. Τ. 415.

848) 'Αξιωματικὸς Κουρόπουλος Κων., Υ) Λόχος διαβιβάσεων Τ. Τ. 415.

849) 'Υπαί/κος Πλεμμένος Γιάννης, 111)21 Τάγμα, 11ος Λόχος, Τ. Τ. 415.

1850 — 856) 'Υπαί/κος Ρέτζος Μαργαρ., 'Αγγελῆς 'Απ., Παπαμανώλοπουλος Κων., Πέτσας 'Ιωάν., Χρήστος Γεώργ., Γιαννιόπουλος 'Αρίστης, Μπαρόσης 'Ιωάννης, Υ) Β Συνορ. Τομὲς Γ' Λόχος 12, Τ. Τ. 415.

857 — 858) 'Υπαί/κος Φετοκάκης Στυλ., 'Επιτροπάρχης Γ., Υ) Β Συνορ. Τομὲς Β' Λόχος 12, Τ. Τ. 415.

1859 — 860) 'Υπαί/κοι 'Αλκιφής Νικόλ., Κοντάκος Λουκάς, 6ος Β. Συν/κος Τομὲς, Δ' Λόχος 18, Τ. Τ. 415.

1861 — 866) 'Υπαί/κος Τασόπουλος Βασίλ., ὀπλίτης Παναγιώτοπουλος Εὐάγγελος, Σπάλτης Παύλος, Γεωργιαντάνης 'Ιωάννης, Κατσούλης Χαράλ., Κυριακού Γεώργ., Υ) Β Συνορ. Τομὲς Β' Λόχος 18, Τ. Τ. 415.

867) 'Οπλίτης 'Ασπροντινῆς Τάκης, 111)21 Τάγμα 11ος Λόχος, Τ. Τ. 415.

868) 'Οπλίτης Ντόκος 'Ανδρέας Υ) Β Συνορ. Τομὲς 'Οχυρὸν 18, Τ. Τ. 415.

869) Ναυτής Θεοδορακόπουλος Σωτήριος, Ν. Μ. 246, Ν. Τ. Τ. Β.

1870) 'Οπλίτης Καρακάσης 'Ανδρέας, Χ) Β Συνορ. Τομὲς 3, Τ. Τ. 901.

871) 'Αξιωματικὸς Μπαλάνης Δημ., 870 Στρ. Λογοκρισία, Τ. Τ. 415.

872) 'Αξιωματικὸς Μπουλῆς Μίμης 870, Τ. Τ. 415.

873) Πυροβολητής Τσαυπάνου, Λας Χ., Β. Σ. Α) Α Πυρ/κού, Τ. Τ. 415.

874) 'Οπλίτης Κωνδηλανάκης Κων., Μονάς 987)6 Τ. Τ. 327.

875) 'Οπλίτης Χαροῦλης Δημ., Α. 2. Λόχος Διτρώχων Τ. Τ. 752.

876) Δεκανεύς Μαργιόλης Χ., 44)16, Τ. Τ. 490.

877) Δεκανεύς Στάσης Παν., Α' 4)25, Λαμία, Τ. Τ. 415.

878) 'Οπλίτης Μπαλλῆς Παν., Χ) Β Συνορ. Τομὲς, Τ. Τ. 901 (3).

879) Δεκανεύς Γιαλινῆς Δημ., (41) Ο. Π. Τ. Τ. 790.

1880) Δεκανεύς Γερρῆς Γερ., Μονάς 15, Τ. Τ. 825.

881) Δίπλος Γιαννιόπουλος Δημ., Ναυτική Μονάς 587.

882) 'Υπαί/κος Μπουλῆς Μιχ., 1) Β Συνορ. Τομὲς 37, Τ. Τ. 594.

883) 'Οπλίτης Γιαννοῦ Νικ., Μονάς 3020, Τ. Τ. 594.

884) 'Υπαί/κος Κλαδισάνης Νικόλ., Υ) Β Συνορ. Τομὲς (3) Τ. Τ. 624.

885) 'Οπλίτης Κουτσόδοντης Κωνστ., 1ον Συν/μα πεζ. 5ος Λόχος Τ. Τ. 490.

886 — 888) Σμηνίτης 'Απολλῆς Νεῖλος, 'Αναγνωστόπουλος 'Ιωάν., Γιαλῆς Διον., Μονάς 2020, Τ. Τ. 327.

889) 'Οπλίτης Σταυρίδης Στέλιος, 16ος Λόχος 'Ασφαλείας, Σ. Σ. Τ. Τ. 790.

ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ

Ἰμπέρια Ῥοζεντίνα, Χανιά. — Χαρακτήρ ἀνήσυχος καὶ ἀκατάστατος. Κάνει πολλές ἀπερισκέψεις καὶ πρέπει νὰ προσέχετε. Σὰς χαρακτηρίζει ἕνας ποῦθος διακρίσεως καὶ ὑπεροχῆς. Πρέπει νὰ μετριάσετε τὰς φιλοδοξίας σας. Ἡ ζωὴ θὰ σὰς εὐνοήσῃ ὅρα δύτερον ἀρκετὰ. Χρήματα θὰ ἀποκτήσετε. — Ἡ ἐξαδέλφη σας εἶνε περισσότερο ἡρεμὸς χαρακτήρ. Εἶνε ὁμως στενόκαρδη καὶ ἀπαισιόδοξος. Ἡ ἀποκατάστασις τῆς θὰ γίνῃ κατόπιν αἰσθημάτων. Θὰ συναντήσῃ μερικὰς δυσχερείας.

Ταίτην Μ. Γ. — Τρυφερός καὶ εὐαίσθητος χαρακτήρ. Εὐγενὲς καὶ διαθέσις. Αἰσθητικὴ τάξις καὶ εὐπρέπειας. Δημογυγνέει πολλὰ συμπαιθεῖα γύρω σας. Θὰ δοκιμάσετε καὶ θὰ ἐμπνεύσετε λοχυρὰ ἐρωτικὰ αἰσθημάτων. Ἡ ἀποκατάστασις σας θὰ εἶνε ἀπολύτως ἱκανοποιητικὴ. Ὅχι πολὺ σύντομος.

Μπλεφάκελλον. — Χαρακτήρ ἰδιότροπος, περιέργος, σκαπιτικός. Σὰς ἀρέσει νὰ παίζετε μετὰ τῇ ζωὴ καὶ ἐπιτυχάνετε τὸ ρόλο σας θαυμασία. Ψυχικὴ καλὴ σὺνῃ. Σὰς ἐνδιαφέρει ὑπερβολικὰ ἡ ἐντύπωση πού προκαλεῖται στοὺς ἄλλους. Θὰ ἤθελε νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸ κοινὸν μέτρον. Τὰς εἰς πρὸς παραδοξότηας.

Φτωχὸν μικροῦ. — Ἡ ἀνταρξία τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ ὅς ὁ γάμος. Ὅχι ὁμως πολὺ σύντομος. Εἶσθε πολὺ δύστροπος καὶ στενόκαρδος χαρακτήρ. Γκρινιάζετε διαρκῶς. Αὐτὸ δὲν εἶνε καλὸ. Ὁ φίλος σας θὰ σταδιοδρομήσῃ καλῶς καὶ ἀργότερα θὰ ἀποκτήσῃ μεγαλότεραν οἰκονομικὴν ἀνεξαρτησίαν.

Κασπὰν ἡν μικροῦ. — Ἐχω ἀπάντησιν ἐπὶ προηγουμένην ἐπιστολῇ σας.

Μοντὰν. — Εἰδοῦσα ἐπὶ τῇ ζωῇ σας μὴ ἀσχημὴ κατεύθυνσι καὶ φοβέσθαι ὅτι δὲν θὰ μὴ μὴ μὴ τε νὰ συγκρατήσῃτε. Τί θέλετε νὰ εἰς πῶ; Τὸ σημερινὸν σας αἰσθητικὸν εἶνε ἐκείνου πού μετρεῖται περισσύτερον. Εὐχομαι μόνον νὰ τὴν τιμηθῇτε καὶ μόνον σας. Κατὰ τὰ ἄλλα, ἔχετε καίμει σύγχυσι μετὰ τῶν ἐρωτικῶν καὶ πόθου. Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ ἀπατήτῃτε νὰ σὰς ἀγαπήσῃτε εἰταπὶ ἀπὸ ὅλα αὐτὰ; Στάματῶ... Δὲν ἔρισκω νὰ σὰς πῶ τίποτε ἄλλο.

Μικρὸν Ὀρφανόν. — Δὲν πρέπει νὰ ἀπελπίξεσθε. Ὁ ρυθμὸς τῆς ζωῆς σας εἶναι πολὺ θραύς. Θὰ ἀγαπήσετε καὶ θὰ σὰς ἀγαπήσουν. Ἀφήστε τὸν ἑρῶτα νὰ ἐλθῇ μόνος του καὶ μὴν φερίετε χωρὶς λόγο τὸν ἑαυτὸν σας. Ἡ ζωὴ θὰ σὰς ἀποζημιώσῃ γὰρ ὅλες τὰς σημερινὰς ἀναποδιὰς.

Φλωρετάν. — Τρυφερός καὶ αἰσθητικὸς χαρακτήρ. Σὰς διακρίνει μὴ τάξις πρὸς τὴν μικρολογίαν καὶ θὰ σὰς συνιστοῦν ὅσα νὰ τὴν καταπολεμήσετε. Ἡ ζωὴ σας πολὺ περιωρισμένη. Πρέπει νὰ τὴν κάμετε νὰ κυλήσῃ πρὸς γοργὰ καὶ μετὰ δυνάστερον ρυθμῷ.

Ἀνθός τοῦ Ἰονίου. — Ἡ ζωὴ τῆς συγγενοῦς σας ἐμφανίζεται γεμάτη ἀπὸ καθυστερήσεις καὶ ἐμπόδια. Ὁ γάμος τῆς θὰ θραδύνῃ ἀκούη. Θὰ εἶνε ἀποτέλεσμα συνεισεῖου. Ἡ δικὴ ζωὴ θὰ ἐμφανίσῃ πολλὰ ἀποδοῦν. Ἐν τῷ συνόλῳ τῆς θὰ εἶνε ἀρκετὰ ἱκανοποιητικὴ. Θὰ εὐνοήσῃτε οἰκονομικῶς εἰς τὸ μέλλον καὶ θὰ δυνηθῇτε νὰ ζήσετε μίαν ζωὴν περισσότερο ἀνεπὶ.

Μ. Χ. — Εἰσθε πρὸς παντὸς ἀπείροκα καὶ σκεπτικὸς κατὰ τὸν πῶς πολλὰ παιδίαστικον. Νὰ διακόψετε καὶ σὺν ὅσῳ νὰ τὴν ὀλόν, δὲν ἀπαιδεῖται εἰς τὴν ἀσθητικὴν καὶ ἀσκητικὴν. Νὰ τὴν ἀσθητικὴν καὶ ἀσκητικὴν συγκρατήσῃτε. Στὴν ἡλικίαν σας ὑπάρχουν ἄλλες χαρὲς γιὰ μὴ νὰ.

— Γυναίκα! Σήμερα εἶνε ἡμέρα ἀκρεωφάγας. Ἐλα λοιπὸν κοντὰ στὸ παράθυρό, νὰ δοῦν οἱ γειτόνοι ὅτι δὲν ἔχετε... κρέας!

ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ Χ.

ΕΤΟΣ Γ'. ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧ. 141. ΑΘΗΝΑΙ 16 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1941

Οπισθόφυλλον

Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ: Διευθυντής

ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ: Διευθυντής Συντάξεως

ΓΡΑΦΕΙΑ: Σανταρόζα 5, Τηλέφωνον 29.967

ΕΝΤΕΛΩΣ ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΕΙΣ

Οἱ Ἴταλοι ἀντεπιτίθενται. Καὶ σπᾶνε τὰ μούτρα τους ἐπάνω στὴν ἀτσαλένια ἀνδρεία.

Οἱ Ἴταλοι ἀντεπιτίθενται. Καὶ τσακίζουν τὰ κούφια τους στῆθια ἐπάνω στὰ γρανίτινα τεῖχη τῆς ἑλληνικῆς λευτεριάς.

Οἱ Ἴταλοι ἀντεπιτίθενται. Ἄρα δὲν ἐπιτίθενται. Ἐπαφὰν ἀπὸ πολλοὺ καὶ εἶνε οἱ ἐπιτιθέμενοι—ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού ἡ βία τους προσέκρουσε ἐπάνω στὴ δικαίαν ἀγανάκτησι. Καὶ ἡ ἀμυνομένη στὴν ἀρχὴ ἑλληνικὴ ὑπομονὴ ἔγινε τώρα ἡ ἐκδικητικὴ λαίλαψ πού σαράννει τὸν ἐπιδρομέα.

Ἀντεστράφησαν οἱ ὁδοί. Ἡ θρασυτεῖα ἔγινε ἀπόγνωση. Καὶ ἡ ἀνεκτικότης ἀκατάσχετη ὁρμή. Ἡ σάπια ἱταμότης ἔγινε ἀναγκαστικὴ δειλία. Καὶ ἀντιθέτως, τὸ μένος ἐφύωντσε μέσα στὴν καρδιά τοῦ προσβεβλημένου.

Ὁ προσβεβληθεὶς «περίπατος» μετετράπη σὲ ἐπαίσχυνη φυγὴ. Καὶ ἡ προβλεφθεῖσα νίκη τῶν οὐδέποτε νικητῶν ἐπεφάνη ὡς ἥττα κλασσικὴ. Ἡ νίκη ἔλαμψε ἐν δόλῃ τῇ μεγαλοπρέπειᾳ ἐκείνῃ πού ὁ πόλεμος δὲν εἶχε προσχεδιασθῇ οὔτε εἶχε μελετηθῇ, ἀλλ' ἐπεδύθη ὡς ἀνάγκη.

Ἄλλοι τὸ δύνειρο, κι' ἄλλοι τὸ θαῦμα... Ἐν πάσῃ περιπτώσει οἱ Ἴταλοι ἀντεπιτίθενται. Καὶ ἐν πάσῃ περιπτώσει σπᾶνε τὰ μούτρα τους. Μὰ θὰ τὰ τσακίσουν ὁλοσχερῶς εἴτε συνεχίσουν νὰ ἀντεπιτίθενται εἴτε ἀναστρέψουν πλάρην μὴ ὥρα ἀρχήτερα ἢ ἐπιστρέφοντες εἰς τὰ ἴδια, ἢ γυρίζοντας στὸν ἀνύριστο.

ΤΑ ΞΕΚΑΡΔΙΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΧΟΝΤΡΗΣ

— Γυναίκα! Σήμερα εἶνε ἡμέρα ἀκρεωφάγας. Ἐλα λοιπὸν κοντὰ στὸ παράθυρό, νὰ δοῦν οἱ γειτόνοι ὅτι δὲν ἔχετε... κρέας!

(ΡΑΜΙΖ)

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ

ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ

Ἄγαπημένε μου ἀδελφέ,

Εἶμαι πολὺ καλά.

Τὸ ξέρεις, μετὰ τὸν πόλεμο πῶς κλείσαν τὰ σχολεῖα

Καὶ ἡ μητέρα πάντοτε γιὰ σένα μοῦ μιλά

Καὶ συγκρατᾷ τὰ δάκρυα μετὰ τὴν δυσκολία!..

Μὰ ἐγὼ τώρα μεγάλωσα, ἔπαφα πιά νὰ κλαίω

Καὶ κάνω ὅτι μπορῶ

Μὰ τόσα λόγια ὁμορφα, πού διαρκῶς τῆς λέω

Νὰ τὴν παρηγορῶ!...

Ἐ!... μὴ μανούλα ἔχομε

Καὶ πρέπει σὰν τὰ μάτια μας, καλά νὰ τὴν προσέχουμε!

Τὰ γράμματά σου ἡ μαμά τὰ παίρνει τακτικὰ. Καὶ πάντοτε σοῦ ἀπαντᾷ, σοῦ στέλνει καὶ τσιγάρα, Μὰ ἐγὼ τῶν παραπάνω, στὸ λέω ἀδελφικά, Καὶ περιμένω γράμμα σου νὰ λάβω, μετὰ λαχτάρα, Γράμμα σ' ἐμὲ...—προσωπικῶς, γιὰ νὰ μπορῶ—φαντάσου Νὰ λέω καὶ στοὺς φίλους μου πῶς παίρνω γράμματά σου... Καὶ νὰ μοῦ γράψῃς ἡβέλα στὸ μέτωπο τί κάνετε.

—Δὲν θὰ τὸ γράψῃς, ξέρε το, τὸ γράμμα σου ἀδίκως— Πόσους ὡς τώρα σκότωσες, τί αἰχμαλώτους πιάνετε, Μ' ἐνδιαφέρουνε αὐτὰ, κι' ἄς εἶμαι πιτσιρίκος... Εἶμαι πιά δώδεκα ἐτῶν καὶ ἔχω πῶς δὲν θ' ὀργήσω Ἐκεῖ ψηλὰ στὸ μέτωπο νὰ σ' ἀντικαταστήσω!...

Σχολεῖο πιά δὲν ἔχομε... Τὸ κάνουν τὸ Σχολεῖο

Τώρα Νοσοκομεῖο...

Καί, κύτταξε τί συμπέσεις!... Ὁ κύριος Κορμένος,

Ὁ δάσκαλός μας δηλαδὴ, ἐκείνος ὁ ψηλός,

Μένει μέσα στὴν τάξη μας, γιὰτ' ἤρθε πληγωμένος...

Καὶ εἶνε καλός... τόσο καλός!...

Προχθὲς λοιπὸν μετὰ τὴν μαμά πήγαμε καὶ τὸν δρῆκαμε,

Βλέπεις δὲν ἔχει συγγενεῖς ἐδῶ μᾶς; στὴν Ἀθήνα

Καὶ μ' ὅλον του τὸν πυρετό, ἀμέσως μόλις μπήκαμε

Μ' ἐγνώρισε κι' ἐγούρλωσε τὰ μάτια του ἐκείνα

—Ποῦ τόσο τὰ ἐφοδόμαστε!—καὶ πρὶν νὰ τοῦ μιλήσω,

Μ' ἐρώτησε «γραμματικὴ» γιὰ νὰ τοῦ ἀπαντήσω...

Τὸ γέλιο πού ἐκάναμε!.. Τώρα εἶν' ὁ καυμένος

Στὸ στήθος πῶς γινέται...

«ΣΚΟΤΩΣΑ Ένα σκύλο!...»

— Ζάν, πήγαινε να σκοτώσεις αυτό το σκυλί. Δεν μπορείς πια να το έλκεις.

Αυτά τα λόγια είπε ο αφέντης, καθώς εξαπλώθηκε στην πολυθρόνα του.

Ο αφέντης δεν είχε στα καλά του σήμερα... Τον ταραξίζει το δόγμα του περισσότερο από κάθε άλλη μέρα κι' όταν τον πιάνει το δόγμα του, ο αφέντης δεν μπορεί να θέλη τη συγχωρεμένη πράγματι. Είδη αρκετά άδηλα ματάκια κατά το διάστημα των εβδομημενητάων χρόνων της ζωής του. Τώρα που είχε γέρος, παρ'όλο, μισόκοιτος, κατά τα τρία τέταρτα τυφλός, επιθυμεί να πεθάνει ήσυχος ανάμεσα σε λουλούδια και σε γυναικείες δροσερές, σε διαλεχτά κομφοτεχνήματα και σ' όλα τ' άλλα ωραία πράγματα, από τα οποία ένας άνθρωπος της θέσεώς του πρέπει να περιστοιχίζεται...

— Άκουσε, ζώο, τί σου είπα, η δεν ακούσεις; Ξαναφώναξε βραχνά ο αφέντης.

Ο Ζάν όμως φαίνεται σαν να κουφάθηκε. Κυτάζει το σκυλί, που τον διατάζουν να σκοτώσει, και τα μάτια του έκφραζαν μια άφελη κατάληξη: Νά σκοτώση τον Πιστό!... Τον κακόμοιρο τόν Πιστό, τον σύντροφό του στη θωσκή, το σκυλί που τον αγαπά τόσο πολύ, που τον προτιμά περισσότερο απ' όλους, κι' απ' αυτόν ακόμη τον αφέντη του και την κυρά του, τον Πιστό, που τα θέλημά του εκφράζουν περισσότερα πράγματα από όσα εκφράζουν τα μάτια των ανθρώπων;... «Α! δέχ'ι! Αυτό είναι κακούργημα! Βέβαια, ο Πιστός έχει συνάχι αυτές τις μέρες και δεν είχε καθόλου ευχάριστη η όψη του. Λογικώς δ'όλωνα, θά'αφαινε άφροσύνη, φαίνεται πως έχει κι' αυτός ασθμα!... Αυτό όμως θα περάσει...»

— Αφέντη, τουλάι και λέει επί τέλους ο Ζάν, με το σκυφό του στο χέρι. Πιστί να τον σκοτώσω δεν κακομοίρη; Συνάχι έχει... Θά το περάσει!

— Σκαμώσι!, ούρλιαζε ο αφέντης κι' αναποδογύριζε στην αναπαυτική πολυθρόνα του, μέσα στην οποία είχε χωμένης. Σου λέω να τον σκοτώσεις... Τ' άκουσε;... Νά τον σκοτώσεις, γιατί αλλιώς... Πρόσεχε καλά!... Ο Ζάν χαμηλώνει το άχτενιστο κεφάλι του στο όποιον οι ιδέες άργοσαλεύουν σαν κάμπιες μέσ' στα βότα.

Τί ήθελε να πη ο αφέντης με το «Πρόσεχε καλά», δεν το καταλαβαίνει, αλλά φοβάται... Φοβάται, γιατί ξέρει πως όταν θυμώσει ο αφέντης και για ένα τιποτένιο ακόμη πράγμα, πετάει τον υπιρέτη έξω απ' την πόρτα... Και ο Ζάν δεν θέλει να πάθει αυτό το κακό. Ναι, δεν πρέπει να θρεφεί πεταγμένος έξω από την πόρτα του αφέντη του... «Α, μπάλ!... Δεν συμπεριέται αυτό. Τί θα γίνει τότε; Ποιος θα τον πάρει τότε;... Κανένας! Όλοι λένε πως ο Ζάν δεν αξίζει και σπουδαία πράγματα, πως είναι ένα ζώο που δεν κατάρθωσε ποτέ να μάθει το «Πατερ ήμών» και πως ο παπάς δεν του επέτρεψε να μεταλάβει. Τόσο θλάκας είναι ο Ζάν!... Ναι, ο Ζάν τα ξέρει όλα αυτά και, μολοντί το κεφάλι του δεν παίρνει φωτιά εθόλα, ωστόσο, θέλει τώρα πως αν τον διώξουν, θ' αναγκασθί να πάρει τους δρόμους, να βγίη στη ζήτεια, να γυρίξί από πόρτα σε πόρτα...»

— Γκρεμίσου άμέσως σου λέω!, ξαναουρλιάζει δυνατότερα ο αφέντης αβρίζοντας από τη λύσσα του.

— Καλά... Πάω... άπαντα ταπεινά ο Ζάν. Πηγαίνει κατ' άνταπα στο κελλάρι, παίρνει απ' εκεί ένα τσεκούρι και σε λίγο γυρίζει και φωνάζει:

— Πιστέ! Πιστέ!...

Το σκυλί σηκώνεται. Γνώρισε τη φωνή του και μ' όλο που φλογίζεται ολόκληρο από τον πυρετό, κουνάει την ούρα του και πλησιάζει τον Ζάν. Παραπατάει, πάλι λίγο στραβά, γιατί τα πόδια του δεν θαστάνε πια και και τα μάτια του δεν καλοδίδουν. Και, με τα ρουθούνια του, μυρίζει τον φίλο τον καλό, που τοδίνει ψωμί — όταν μπορούσε να τρώει ψωμί — που το χάιδευε τ' αυτιά με χέρι συμπονετικό, τον καιρό που αλαθωνόταν την απλόητη των ανθρώπων χερών στ' αυτά του.

— Ω! Πόσο λυπημένος φαίνεται σήμερα ο Πιστός, καθώς τραβεί για το δάσος! Δεν είναι τώρα σαν άλλοτε, όταν έπαιζαν να φυλάξει τα θώδια με τον Ζάν. Τότε ηδύοσε, έγανυζε, έκανε χίλια παυνίδια μέσα στα χόρτα. Κυνηγούσε τα χελιδόνια, πείραζε τις κόττες, τραβούσε την ούρα κάποιος γελάδας. Έπειτα ξαναγύριζε λογινασμένους κοντά στον φίλο του και κουλουριάζονταν μπροστά στα πόδια του. Και σ' όλο αυτό το διάστημα δεν έπαυε να γαυγίζει χαρούμενα, σαν νόθελε να πη: «Είσινα ευχάριστος από μένα, φίλε μου! Δεν είμαι καλό σκυλί, που ξέρει τη δουλειά του!...»

— Ε, λοιπόν, χαίδεψα

με τώρα λιγάκι...».

— Κακόμοιρε Πιστέ!, ψιθύρισε ο Ζάν νοιώθοντας τις ανάμνησεις του να χορηποδούν στο μυαλό του σαν φαντάσματα μέσα στην καταχνιά. Κι' όμως πρέπει να σε σκοτώσω!... Είμαι αναγκασμένος να το κάω αυτό... Φτάνουν στο δάσος. Ο σκύλος δεν θαστάει πια. Φουσκώνει, βγάζει τη γλώσσα του, κυττάζει τον Ζάν με θέληματα ίκευτικά, σαν να λέη: «Θά πέσω κάτω... Δεν θαστάω πια!»

Ο Ζάν του δίνει κουράγιο, χαϊδεύοντάς του την πλάτη με τα δαχτυλά του. Μπαίνουν μέσα στο δάσος. Νά οι θαλανιδίες, που κάτω απ' αυτές, σύμφωνα με τη συνήθεια, θάδουν τα ζώα του σπιτιού όταν φοβούνται. «Ω, πως στριφογυρνούν και πως μπερδεύονται οι ριζες τους μέσα στα χαμόκαλα! Μοιάζουν με φιδία!...

Ο Ζάν σταματάει και κυτάζει το άρρωστο σκυλί. Δυο λεπτά της ώρας στεκεται ακίνητος συλλογισμένος και τα θέληματα του θολώνουν ολόενα. «Έπειτα σκύβει, πιάνει τη μούρη του σκυλιού με τα δύο του χέρια και τη φιλάει.

— Έχε γεια, Πιστέ!, του μουρμουρίζει με πόνο.

Το δυστυχισμένο ζώο αναγαλλιάζει μ' αυτό το χέδι. Πηγαίνει πιο σιμά στον φίλο του, σηκώνει το κεφάλι του, τρίζει τη μουσούδα του άπνω στις άρδύλες του και τέλος προτείνει το μπροστινό του πόδι. Δεν εκφράζει με αυτά μονάχα την ευγνωμοσύνη του, αλλά θέλει να δείξη πως κάτι ακόμα μπορεί να κάνει!

Ο Ζάν όμως σηκώνει ξαφνικά το τσεκούρι του και, κλείνοντας τα μάτια του, το κατεβάζει μ' όλη τη δύναμη άπάνω στο κρανίο του ζώου.

Ένας άπαισιος τριγμός ακούγεται άμέσως και το μυαλό του ζώου πετιέται άπάνω στα χόρτα!

— Πιστέ!, φωνάζει βραχνά ο Ζάν ανατριχιάζοντας σύγκορμος.

Και άνοιγει τα μάτια του. Μονάχα η ούρα του ζώου σαλεύει. Σχεδόν άμέσως όμως ολόκληρο το σώμα του τρέμουλιάζει, σπαστραίνει μια στιγμή, και έπειτα τεντώνεται και ξυλάει.

Βλέποντας το άπαισιο αυτό θέαμα, ο Ζάν αισθάνεται μέσα του κάτι το τρομερό να τον πνίγη. Η καρδιά του υφίγεται, τινάζεται, πάλι να σπάση... Ρίχνει μια τελευταία ματιά στο τακτικισμένο κύκλο και στο ματωμένο τσεκούρι του κι' έπειτα το βάζει στα πόδια...

Στο δρόμο, τρέχει ολόενα, σαν λυσσοσμένο σκυλί. Φθάνει γρήγορα πίσω στο σπίτι. Άνοιγει με βία την πόρτα και βρίσκοντας τον αφέντη που άποκοιμημένον άπάνω στην πολυθρόνα του, πάλι κοντά του με σηκωμένο το τσεκούρι και τοδ το καταφέρνει στο κεφάλι, άγκυλοατώντας σαν έυλοκόπος, που ρίχνει κάτω μια όειά.

Κι' άμέσως τρέχει στην άστυνομία και φωνάζει στους χωροφύλακες:

— Πιάστε με! Έκανα ένα φονικό! Σκότωσα έναν σκύλο!...

ΖΑΝ ΡΑΜΩ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ Α.Ο.Α.Ο.

Ξέρете ότι:

... Ο άκαταμάχητος κωμικός Τζό Μπρόουν σε ηλικία είκοσιτριών έτών, επαγγελματοποίησε το όνειρο που είχε, να γίνει τραγικός: Την έποχή εκείνη άσπικε σ' έναν περιόειον, τα θέατρα στις έπορχίες. Την πρώτη του έμφωνία ως ήρωιστής την έκαμε σε ηλικία έννεα χρόνων σε κάποιο τσίρκω, κι' έπειτα σ' ένα μιουζίκ - χάλ.

Ο θάσος είχε άναγγείλει τον «Άμλετ» και την ημέρα της παραστάσεως ο ήρωιστής που θά έπαιζε τον ρόλο του «Άμλετ» έπαθε γρίπη. Άμέσως προσεφέρθη ο Τζό για να τον αντικαταστήση. Επί τέλους, δέ έλλεπον πώς θα τα κατάφερνε σ' έναν δραματικό ρόλο!

Οι κάτοικοι της μικρής πόλεως του Ό-χάστο όπου έλαβε χώρα αυτή η παράσταση, δεν μπορούν ακόμη να ξεχάσουν τον Τζό Μπρόουν στο ρόλο του «Άμλετ. Ποτέ δεν ξαναγέλασαν τόσο, όσο στην παράστασή του της τραγωδίας.

Αυτό όμως έγινε άφορη μ' το περάση το πάθος που είχε για το δράμα κι' ο Τζό άφωμώθηκε στην κωμωδία κι' έγινε πολύ γρήγορα ένας απ' τους καλύτερους κωμικούς της Αμερικής...»

Στο άρχόμενο

Ο ΧΑΡΤΗΣ ΤΗΣ ΛΙΒΥΗΣ

φωτολθογραφικός, πολύχρμος, λεπτομερής, όψομετρικός και με χιλιομετρικός άποστάσεις.

ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.

43.- Η ΦΡΙΚΤΗ ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΙΣ

Η παράδοση δραματική περιπέτεια του Πολιάρ, που με συγκίνησι διηγόταν ο έ-ξάδελφός του Κωπάς κρατούσε, άρες τώρα, άμειωτο το ένδιαφέρον των ακροατών του, που άλληλοκυττάζονταν έρωτηματικά σαν ν' άμφεβαλλαν για την αλήθεια αυτών που άκουαν.

Ο εορθός του Νισάβ, όμως, που το πρόσωπό του είχε πάρει τώρα μια έκφραση τρόμου, σαν να ζούσε ο ίδιος, έκλεινε την στιγμή, την περιπέτεια που άφηγόταν, συνέχισε με αλλοιωμένη από την όλον ένδοξη συγκίνησι φωνή:

— Στεκόμουν σαν ήλιος και άκουα άσθμαίνοντας από άγωνία τον έξάδελφό μου, που τα χαρακτηριστικά του προσώπου του εξέφραζαν όλη του την φρίκη. Δεν τολμούσα να τον διακόψω, για να του πώ ότι όλα αυτά που μ' έφαινανταν, όπως και εσάς τώρα, τελειω άπίθανα, και τον άφησα να εξακολουθή, ενώ μέσα μου έκαμα την σκέψη, ότι η περιπέτεια του αυτή ίσως ήταν όπτασία που την είδε ύστερα από μεγάλη νευρική υπερένταση ή άιως του είχε λείψει το όξυγόνο και ο άτυχος έξάδελφός μου έλπιούμηνος κάτω από την έπίδρασι άπαισιών έφαιλάται... — Και που κατέληξε, επί τέλους, ο έ-ξάδελφός σας; ρώτησε με άνυπομονησία η Σιλλη.

— Θά σας πώ, δεσποινίς, άπάντησε ο Κωπάς καθώς ανύστανε βαθεία... Όπως σας είπα, άφησα τον Πολιάρ να εξακολουθή την δραματική άφήγησή του, από την οποία δεν μπορούσα κανένα νόημα πια να θάλω, όποτε, ξαφνικά, τον άκουσα ν' άφίγη ένα άγριο έπιφώνημα, σαν λαβωμένου ζώου, ενώ συγχρόνως έαπλωνόταν έα-ρύς σε μια διπλανή του πολυθρόνα και έπιανε με τα δύο του χέρια το κεφάλι του. Για μια στιγμή τα έχασα, μη ξέροντας τί να κάωω. Τον έπληξα ως άόσο για να τον πάρω, να τον οδηγώω στο δωμάτιό του, όποτε τινάχθηκε σαν αυτόματο από τη θέσι του και φωνάζε κυττάζοντας με κατάματα: «Τό τέλος το έρεικς, Κωπάς... Τό αλθιερισμό μου έκαβε κεραυνοδόλο πτώσι, αλλά εσυχώξω έγω θρέθηκα έγκαιρως έξω από τη θέσι μου και το άλεξίπτωτο μου έσωσε τη ζωή...» Δεν κρατήθηκα τότε και, κάνοντας όσο πιο ήρεμη μπορούσα τη φωνή μου, του είπα χτυπώντας του φιλικά τον ώμο:

— Όλα αυτά είναι όνειρο, άγαπητέ μου. Πάμε όμως τώρα να ήσυχασής. — Όχι... όχι... ψιθύρισε εκείνος έπιμονα. Είδα, σου λέω, είδα!... Έκεί έπάνω στον αλθέρω, στο ύψος εκείνου των τριάντα χιλιάδων μέτρων, ύπάρχει μια ζωή που δεν την ύποπτεύεται κανείς... Άλλωστε, έρεικς πώς τα άπομεινάρια του αλθιερισμό μου θρέθηκαν τυλιγμένα με μια γλοιώδη ούσια!...

Ο Κωπάς σταμάτησε στο σημείον αυτό και μ' ένα φυκομέταλο μαντήλι έσκούπισε τον ιδρώτα που έλουε το πρόσωπό του. Ο Νισάβ τον έρώτησε: — Τό τελευταίο αυτό το διαπιστώσατε, έσεις, Κωπάς; — Ποιό, δηλαδή, καθηγητά μου; — Τό ότι το αλθιερισμό του έξάδελφου σας, η μάλλον τ' άπομεινάρια του, θρέθηκαν τυλιγμένα με μια γλοιώδη ούσια; — Μάλιστα, καθηγητά μου. Ο έξάδελφός μου δεν είχε άδικο. Έφροντίσα μάλιστα και παρέλαβα μαζί ένα μικρό κομμάτι του κατεστραμμένου αλθιερισμό άπάνω στο όποιο διακρίνεται καθαρά η γλοιώδης ούσια που τα περιβάλλει... Τό έχω άφήσει στο έργαστήριό... — Όρασι! έκαμε ο Νισάβ εύχρηστικώς. Θά μάθωμε τότε από τί προέρχεται η ούσια αυτή: Άπό γήινο ζωϊκόν όργανισμό ή από άγνωστούς όργανισμούς που ζούν ίσως στα ύψη εκείνα. — Θάάνει μόνο να μην είναι από την ούσια που ήταν καμωμένη κι' έκλεινε η έ-πείρηνη διάφανη σφαίρα, που είχε έκτο-ξευθή πριν έκαστο χρόνο, όπως μου είπατε, από τα δάθη του άπειρου έναντίου της Γης, παρετήρησε ο Πανσιάρ με κάποια δυσπιστία.

ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.

ΜΑΤΑ ΧΑΡΙ

Όχι!

Η Σουσου δεν ήταν ποσώς ίκανοποιημένη από την όλην κατάστασιν. Η άλλη λογαφία της με τους κορυφαίους του θαφνοσεφούς φασισμού έσυνεχίζαν, αλλά αυτό δεν την άρκουσε. Έθρισκε ότι δεν έρισκόταν στο ύψος των γεγονότων. Ήθελε δόξαν!

Ήθελε το όνομά της να βρίσκεται στα χείλη όλων. Ήθελε περιπέτειαν. Ήθελε να κυριαρχή των γεγονότων και το όνομα της να καυτηρή τις έφημερίδες. Φυσίς ανησυχος και φιλόδοξη, δεν μπορούσε ν' άνεχη να παίξη σ' αυτά τα μεγάλα γεγονότα ρόλον δευτερευόντα. Έκαδόντα ώρες ολόκληρες εκεί στα «διαμερίσματα της υποδοχής» του πύργου ις, μοναχή, ρεμβαστική. Τό χέρι τσιγάρο. Τα μάτια ημικλειστά. Ένα ραγισμένο τασάκι πλάι της και να ρίχνει κάθε τόσο νευρικά την στοχτή του τσιγαρού της. Έρχονταν λυσσασμένως της πείνας ο Παναγιωτάκης και έζηγούσε να του σερβίρη. Άλλά η Σουσου δεν έννοούσε να κατέβη από τα σύννεφα των ρεμβασμών της σε τόσο πεζές ασολίες.

— Μωρή ζαργάνα! — Ιίλαφε, βλαξί! Μη μ' ένοχλείς όταν είμαι άπορροφημένη!

— Μωρε τί άπορροφημένη, μωρή ζαργάνα, που άπορροφηθήκε η κοιλιά μου από την πείνα. Σήκω να μου στρώσης να φάω. Τί μαγειρείς σήμερα;

— Μηδέν! — Τί πράμα; — Μη-δέν!

— Ούτε σπανακόρυζο;

Έσηκωνόταν τότε θαδύτατα πειραγμένη η Σουσου, ένέντανε το ζαργανοειδές κορμί της σε υπέρφανη κίνησιν, έσηκωνε προς τα όπισω το κεφάλι, έφερνε τα ραγισμένα φασαμιά στην άκρη της μύτης και από τό δυσθεώρατον εκείνο ύψος της πλέον γοητευτικής πίζας έρριχνε ένα δλέμμα συντριπτικής περιφρονησεως στον ταλαίτωρον και πειναλέον Παναγιωτάκην.

— Σπανακόρυζον;

— Σπά!

— Σπενακόρυζον, έγώ;

— Σπά-νακόρυζο!

— Άσπεύσής! Νά μαγειρεύω έγώ και πάλιν σπενακόρυζον! Ζαμαί! Έξήτησε τίποτις παιδάκια, τίποτις γουρουνόπουλάκια, τίποτις κοποπουλάκια, αλλά πλήρης άπουσία ένεκα ο πόλεμος. Και προτιμώ να μη φάω, παρά να μαγειρεύω και να σελβίρω σπενακόρυζον και κουνουπίδι. Αυτό μάς έλειπε να κατανησώμε και τσοκαρίες και να γευματίζωμε με τό είδη του λαουτζίκου.

Άναθε ο άγαθος Παναγιωτάκης. Και τα μάτια του έγούρλωναν από όργην. άγωνίαν και πείναν.

— Μωρή ζαργάνα, χτές δεν μαγειρείς κουνουπίδι;

— Άκριδώς!

— Λοιπόν; Τί βλάφτει το σπανακόρυζο;

— Πρώτον δεν το άνέχεται το στομάχι μου παρά άπαξ τό έτος. Και δεύτερον δεν ήταν άνάγκη, σαχλέ, να γεμίσης στην γειτονία ότι τρώω σπανακόρυζο και έγω να έχω πη άρνάκι του γάλακτος. Και έννεκα παρομοίαν γελοιστήταν με έκδέτερις πάντα και μειδιούν οι τσοκαρίες! Άλλά μόνον ένας Μηνάς Καντακουζηνός ήταν κύριος, έστω και άπατεών και σούδεποτε έλεγε τέτοιες άηδίες στον ξένο κόσμο, να δίνη άναφορά του έν Νίκω εις τον Δημόν! Και δεν είχε καμιά άνάγκη να γνωρίξη ο Δήμος τί τρώει ο Νίκος!

— Ποιός Νίκος, μωρή;

— Άμωρφέτε!

Οι σκηνές αυτές ήταν πολύ συνήθεις τον τελευταίον καιρόν. Ο Παναγιωτάκης είχε περιέλθει σε πραγματικόν άδιέξοδον, αλλά η Σουσου άπαιε πολύ από του να δίνη σημασίαν σε παρόμοιες άσημότητες. Ο καμύος της ήταν άλλος. Βαθύς, βαρύς και άγιάτρευτος.

— Πρέπει να δράσω!

— Ε, βράσε πατάτες!

— Πάβρ Παναγιωτί!

— Πάλι τα ίδια;

— Όχι να δράσω, βλαξί! Νά δράσω!

Με αντίλαμπάνεσαι; Άλλά έσένα το μυαλό σου όλο στο στομάχι και πείνας σαν τους σκύλους όπου κάνει να ξυθή κανένας και άνοίγουν το στόμα έν άναμονή πετάγματος κοκκάου!

Ποιού δέ είδους δράσιν άναιρεπολούσε η Σουσου; Ύψιστε! Της έκόλλησε η μανία να γίνη κατασκοπος! Έθρισκε στον ρόλον αυτόν τόσο μυστηριον, τόσο βέλγητρον, ώστε η ιδέα της κατασκοπού άσκουσε έπάνω της μίαν άκατανίκητη γοητείαν. Όσο δέ εδιάβαζε στους δρόμους τις συστάσεις προς το κοινόν να είνε έπιφυλακτική, να προσέχη τις κουβέντες του, διότι οι κατασκοποι παραμονεύουν, τόσο περισσότερον την έτραβούσε η ιδέα.

Μάτα Χάρι!

Ω, άς μπορούσε να γίνη η μυστηριώδης Μάτα Χάρι και άς της έπαιρναν την ζωήν. Για όληνη δόξαν ζή ο άνθρωπος! Άφου, λοιπόν, έμελέτησε καλά το πργμα, έκάθησε και έγραψε την έξής έπιστολήν προς τον Μπενίτο:

«Κ ά π ο υ ε ί ς τ ο ν Μ π ύ θ ο υ λ α

10 Φεβρουαρίου.

Φίλταρε, Νινί,

Έν συνεχεία προηγουμένης έπιστολής μου, καθ' ήν σας έπρόδωσα όλα τα μυστικά του κράτους, σας έξαποστέλλω και άναφοράν όπου σας πληροφορώ και άλλα μυστικά, καθ' όσον Μάτα Χάρι έπικίνδυνος και τα πληροφορούμαι όλα. Και εάν ό στρατηγός Καμβαλλέρο, ο σαχλός, έπαθε ρεζιλίκι με τας έπιθέσεις του, τούτο συνέβη, ένεκα όπληροφορίας και οι πράκτορές σας γελοίιοι. Είς το έξες δ-

— Μπεννόν!...

— Εγύρισε εκείνος και την έκύτταξε.

— Ορίστε, κυρία μου.

Χαριτόβρυτον μεϊδιωμα έστόλαξε από τα χείλη της Σουσούς. Ένα μεϊδιωμα όλο σαγήνην, βέλγητρο και πονηριαν. Σημειώτων ότι στην μυστηριώδη έμφάνισιν της συντειναι μεγάλως το διατήρητον από τον σκόρον μαύρο βλάκι, που έπεφτε από τό καπελλάκι της έως την άκρη της μύτης. Είδε, λοιπόν, ο στρατιώτης αυτή την περίεργη έμφάνισιν και τού έκίνησε τό ένδιαφέρον.

— Θέλετε τίποτε;

— Πώς!

— Δηλαδή;

— Πείνας;

— Πώς είπατε, κυρία μου;

— Πτωχέ στρατιώτη! Έάν πείνας όρίστε να σου προσφέρω μία πάστο στού Ζωνάρος. Και λόγω συμπαιθείας μου προς τον στρατό να συζητήσωμε ολίγον.

Ο στρατιώτης στην άρχή την έπέρασε για καμιά από τις καλές εκείνες κυρίες που προσφέρουν τις υπηρεσίες τους στους άγωνιζόμενους. Έπροχώρησε μαζί της:

— Έχετε γινύ στο μέτωπο, κυρία μου;

— Έγώ; Ποσώς!

— Τόν άντίρα σας, τότε;

— Ο σύζυγός μου διπλωμάτης και λόγω μεγάλης κούρασεως άπασυρθη από τών κλάδων και άναπαύεται. Έσύ, που ύπηρετείς;

(Τό τέλος στη σελίδα 8)

— Θέλω πληροφορίες... Είς ποίαν μονάς ύπηρετείς και ποσόν είνε μαζί σου;

— Μωρή ζαργάνα, χτές δεν μαγειρείς κουνουπίδι;

— Μωρή ζαργάνα, χτές δεν μαγειρείς κουνουπίδι;

— Μωρή ζαργάνα, χτές δεν μαγειρείς κουνουπίδι;

— Μωρή ζαργάνα, χτές δεν μαγειρείς κουνουπίδι;

— Μωρή ζαργάνα, χτές δεν μαγειρείς κουνουπίδι;

— Μωρή ζαργάνα, χτές δεν μαγειρείς κουνουπίδι;

— Μωρή ζαργάνα, χτές δεν μαγειρείς κουνουπίδι;

— Μωρή ζαργάνα, χτές δεν μαγειρείς κουνουπίδι;

— Μωρή ζαργάνα, χτές δεν μαγειρείς κουνουπίδι;

— Μωρή ζαργάνα, χτές δεν μαγειρείς κουνουπίδι;

— Μωρή ζαργάνα, χτές δεν μαγειρείς κουνουπίδι;

— Μωρή ζαργάνα, χτές δεν μαγειρείς κουνουπίδι;

— Μωρή ζαργάνα, χτές δεν μαγειρείς κουνουπίδι;

— Μωρή ζαργάνα, χτές δεν μαγειρείς κουνουπίδι;

— Μωρή ζαργάνα, χτές δεν μαγειρείς κουνουπίδι;

— Μωρή ζαργάνα, χτές δεν μαγειρείς κουνουπίδι;

— Μωρή ζαργάνα, χτές δεν μαγειρείς κουνουπίδι;

— Μωρή ζαργάνα, χτές δεν μαγειρείς κουνουπίδι;

— Μωρή ζαργάνα, χτές δεν μαγειρείς κουνουπίδι;

8ον

—Μή με ρωτάς... Δεν ξέρω πότε. Τον άντρα αυτόν που θα πάς να βρεις τον αγαπάει άλλη, η Κρινώ. Μά εγώ θέλω να πάς να του δώσεις κάποιο γράμμα.

—Νά πάω, κορούλα μου, να πάω, αποκρίθηκε παραξενεμένη η 'Αραπίνα και σηκώθηκε βιαστικά.

—Εύχαριστώ, Χαμίντα. 'Ωσπου να έτοιμαστής, πάω να γράψω το γράμμα. 'Ελα άπάνω να στο δώσω, και πρόσεξε μη σε πάρει κανένας είδηση.

—'Ανέθηκε πάλι στις μύτες στην κόμαρά της η 'Ερατώ, και με χέρι που έκαψε σά να είχε πυρετό, έγραψε λίγες γραμμές.

«Κωνσταντή, Είνε απόλυτη ανάγκη να σε ιδώ μόνη αύριο πολύ πρωί. Περιμένε με στο γεφυράκι, πριν καλά-χαράξη».

Δεν έδωσε καμμία υπογραφή. 'Όταν όμως ήρθε η Χαμίντα, της έδωσε εξηγήσεις.

—Νά της ότι σε στέλνει η Κρινώ, ότι έγραψε αυτή το γράμμα... 'Α' ακούς;

—'Όπως προστάζει, κυρά μου.

—Το σπίτι όπου καθεύεται ο Κωνσταντής Δαλής δεν είναι και πολύ μακριά. Νά τον ξεπνίγεις. 'Αν σε ρωτήσει άνησυχος τί συμβαίνει, να του πης πως δεν ξέρεις τίποτα, αλλά φαίνεται ότι σε είναι κάτι σοβαρό, γι' αυτό να σε ξυπνήσει η Κρινώ τέτοια ώρα, και να σε στείλει άιστικά... Μήπως δεν κατάλαδες;

—'Όλα τα κατάλαβα, αποκρίθηκε άναστενάζοντας η μαύρη. Κι' όμως τίποτα δεν καταλαβαίνω. 'Εγώ ξέρω πως οι κοπέλλες στέλνουν ραδασάκια στους αγαπητικούς τους, όχι όμως και στους αγαπητικούς άλλων κοριτσιών... 'Αλλά δε με νοιάζει, εσύ προστάζεις.

—'Εφυγε, προσπαθώντας καμικά με τον πελώριο όγκο της να μην κάνει θόρυβο.

Κι' η 'Ερατώ έπεσε στο κρεβάτι της. Μά δεν μπόρεσε να κλείσει μάτι. Κι' ενώ η Κρινώ κοιμόταν άγγελικά κι' έφέλεπε όλο όνειρα εύτυχίας, η θετή της άδελφή παράδερνε σάν να είχε πυρετό, ώσπου να φέξει.

ΜΙΑ ΔΥΣΑΡΕΣΤΗ
ΣΚΗΝΗ ΚΟΝΤΑ ΣΤΟ ΓΕΦΥΡΙ

Δεν είχε φωτίσει η αύγη καλά-καλά την πλάσι, όταν έφυγε η 'Ερατώ σάν την κλέφτρα από το σπίτι. Πήρε τρέχοντας το γνωστό μονοπάτι που είχε πάρει πριν λίγες μέρες, ξέγνασση κι' εύτυχημένη με την Κρινώ. 'Η καρδιά της φτερούγιζε, και το διάδημά της της φαινόταν, τώρα, στο φως του ήλιου, πιο δύσκολο. Μά είχε πάρει την απόφαση, και δεν έννοούσε να άποχωρήσει.

—Όταν άντίκρισε το γεφυράκι, είδε τον Κωνσταντή που στεκόταν κιάλας εκεί. Τά πόδια της έλύγισαν και σταμάτησε για μία στιγμή. Μά ο Κωνσταντής την είχε ιδεί. —'Επρεξε κοντά της. 'Ηταν λαχανιασμένος από άγωνία.

—'Εσύ, 'Ερατώ; τη ρώτησε θραχνά.

—Περιμένεις την Κρινώ; αποκρίθηκε η κοπέλλα με άχνό χαμόγελο.

—'Είστασες ο νέος και στο τέλος αποκρίθηκε:

—Ναι... Δε θα στέλνεα ποτέ, άν δεν ήξερα πως δεν έχετε μυστικά.

—Και πραγματικά, δεν έχετε μυστικά.

Μά η Κρινώ δε θάρρη.

—Πές μου, 'Ερατώ, πές μου για το Θεό τί συμβαίνει; ρώτησε άνησυχά ο Δαλής. Βά ζω τις χειρότερες ιδέες στο νού μου. Κάτι σοβαρό θα συμβαίνει.

—Βέβαια, κάτι πολύ σοβαρό, για να λάβρης ένα μήνυμα μέσα στα μεσάνυχτα, Κωνσταντή Δαλή!

—Μήπως δεν είναι καλά η Κρινώ;

—'Όχι, ήσυχασε, εινε πολύ καλά... Μά πές μου, πρόκειται αλήθεια σήμερα να κάρης την έπίσημη πρόταση στους γονείς της; —Ναι, έτσι λογαριάζω, αποκρίθηκε γρήγορα ο νέος. Μά τί συμβαίνει; 'Υπάρχει κανένα έμπόδιο;

—Θά σου πώ. Πρώτα όμως, θά ήθελα να μου πης, Κωνσταντή, άν την αγαπάς αληθινά!

—Γιατί με ρωτάς, 'Ερατώ; Έκανε ο Δαλής κάπως νευριασμένος. Δεν έκρυφα από κανένα την αγάπη μου.

—Σε ρωτώ γιατί έχει σημασία η άπάντησή σου.

—'Ε, το ξέρεις πως την αγαπάω.

—Αισθάνεσαι δηλαδή πως θά είσαι εύτυχισμένος κοντά της;

—'Αφού θέλω να την παντρευτώ;

—Αυτό δεν είναι απόδειξη αγάπης. Πολλοί γάμοι γίνονται από ύπολογισμό. 'Η Κρινώ είναι πλούσια, από καλή οικογένεια. Μπορεί να σε έλκύουν τα πλούτη της. Μπορεί να έλπιζεις ν' άποκτήσης καλές σχέσεις μ' αυτό το γάμο.

—Γιατί μου μιλάς έτσι, 'Ερατώ; 'Η Κρινώ σ' έστειλε να μου τά πης αυτά;

—'Όχι, δεν μ' έστειλε η Κρινώ...

—'Όστε θάρρη κι' αυτή;... Γιατί μου στείλεις την είδοποίησι;

—Δεν σούστειλε η Κρινώ την είδοποίησι, Κωνσταντή. 'Εγώ στην έστειλα.

—Και γιατί;

—Θά σου εξηγήσω. Μη διάζεσαι... Θέλω ακόμα να μου πης άν θάπαρνης την Κρινώ, έστω κι' άν μάθαινες πως εινε φτωχιά, και πως η οικογένειά της δεν εινε αντίξια της δικής σου.

—Μά τί σκοπό έχουν όλες αυτές οι έρω-

—Μή με ρωτάς... Δεν ξέρω πότε. Τον άντρα αυτόν που θα πάς να βρεις τον αγαπάει άλλη, η Κρινώ. Μά εγώ θέλω να πάς να του δώσεις κάποιο γράμμα.

—Νά πάω, κορούλα μου, να πάω, αποκρίθηκε παραξενεμένη η 'Αραπίνα και σηκώθηκε βιαστικά.

—Εύχαριστώ, Χαμίντα. 'Ωσπου να έτοιμαστής, πάω να γράψω το γράμμα. 'Ελα άπάνω να στο δώσω, και πρόσεξε μη σε πάρει κανένας είδηση.

—'Ανέθηκε πάλι στις μύτες στην κόμαρά της η 'Ερατώ, και με χέρι που έκαψε σά να είχε πυρετό, έγραψε λίγες γραμμές.

«Κωνσταντή, Είνε απόλυτη ανάγκη να σε ιδώ μόνη αύριο πολύ πρωί. Περιμένε με στο γεφυράκι, πριν καλά-χαράξη».

Δεν έδωσε καμμία υπογραφή. 'Όταν όμως ήρθε η Χαμίντα, της έδωσε εξηγήσεις.

—Νά της ότι σε στέλνει η Κρινώ, ότι έγραψε αυτή το γράμμα... 'Α' ακούς;

—'Όπως προστάζει, κυρά μου.

—Το σπίτι όπου καθεύεται ο Κωνσταντής Δαλής δεν είναι και πολύ μακριά. Νά τον ξεπνίγεις. 'Αν σε ρωτήσει άνησυχος τί συμβαίνει, να του πης πως δεν ξέρεις τίποτα, αλλά φαίνεται ότι σε είναι κάτι σοβαρό, γι' αυτό να σε ξυπνήσει η Κρινώ τέτοια ώρα, και να σε στείλει άιστικά... Μήπως δεν κατάλαδες;

—'Όλα τα κατάλαβα, αποκρίθηκε άναστενάζοντας η μαύρη. Κι' όμως τίποτα δεν καταλαβαίνω. 'Εγώ ξέρω πως οι κοπέλλες στέλνουν ραδασάκια στους αγαπητικούς τους, όχι όμως και στους αγαπητικούς άλλων κοριτσιών... 'Αλλά δε με νοιάζει, εσύ προστάζεις.

—'Εφυγε, προσπαθώντας καμικά με τον πελώριο όγκο της να μην κάνει θόρυβο.

Κι' η 'Ερατώ έπεσε στο κρεβάτι της. Μά δεν μπόρεσε να κλείσει μάτι. Κι' ενώ η Κρινώ κοιμόταν άγγελικά κι' έφέλεπε όλο όνειρα εύτυχίας, η θετή της άδελφή παράδερνε σάν να είχε πυρετό, ώσπου να φέξει.

—Μή με ρωτάς... Δεν ξέρω πότε. Τον άντρα αυτόν που θα πάς να βρεις τον αγαπάει άλλη, η Κρινώ. Μά εγώ θέλω να πάς να του δώσεις κάποιο γράμμα.

—Νά πάω, κορούλα μου, να πάω, αποκρίθηκε παραξενεμένη η 'Αραπίνα και σηκώθηκε βιαστικά.

—Εύχαριστώ, Χαμίντα. 'Ωσπου να έτοιμαστής, πάω να γράψω το γράμμα. 'Ελα άπάνω να στο δώσω, και πρόσεξε μη σε πάρει κανένας είδηση.

—'Ανέθηκε πάλι στις μύτες στην κόμαρά της η 'Ερατώ, και με χέρι που έκαψε σά να είχε πυρετό, έγραψε λίγες γραμμές.

«Κωνσταντή, Είνε απόλυτη ανάγκη να σε ιδώ μόνη αύριο πολύ πρωί. Περιμένε με στο γεφυράκι, πριν καλά-χαράξη».

Δεν έδωσε καμμία υπογραφή. 'Όταν όμως ήρθε η Χαμίντα, της έδωσε εξηγήσεις.

—Νά της ότι σε στέλνει η Κρινώ, ότι έγραψε αυτή το γράμμα... 'Α' ακούς;

—'Όπως προστάζει, κυρά μου.

—Το σπίτι όπου καθεύεται ο Κωνσταντής Δαλής δεν είναι και πολύ μακριά. Νά τον ξεπνίγεις. 'Αν σε ρωτήσει άνησυχος τί συμβαίνει, να του πης πως δεν ξέρεις τίποτα, αλλά φαίνεται ότι σε είναι κάτι σοβαρό, γι' αυτό να σε ξυπνήσει η Κρινώ τέτοια ώρα, και να σε στείλει άιστικά... Μήπως δεν κατάλαδες;

—'Όλα τα κατάλαβα, αποκρίθηκε άναστενάζοντας η μαύρη. Κι' όμως τίποτα δεν καταλαβαίνω. 'Εγώ ξέρω πως οι κοπέλλες στέλνουν ραδασάκια στους αγαπητικούς τους, όχι όμως και στους αγαπητικούς άλλων κοριτσιών... 'Αλλά δε με νοιάζει, εσύ προστάζεις.

—'Εφυγε, προσπαθώντας καμικά με τον πελώριο όγκο της να μην κάνει θόρυβο.

Κι' η 'Ερατώ έπεσε στο κρεβάτι της. Μά δεν μπόρεσε να κλείσει μάτι. Κι' ενώ η Κρινώ κοιμόταν άγγελικά κι' έφέλεπε όλο όνειρα εύτυχίας, η θετή της άδελφή παράδερνε σάν να είχε πυρετό, ώσπου να φέξει.

Κι' η 'Ερατώ έπεσε στο κρεβάτι της. Μά δεν μπόρεσε να κλείσει μάτι. Κι' ενώ η Κρινώ κοιμόταν άγγελικά κι' έφέλεπε όλο όνειρα εύτυχίας, η θετή της άδελφή παράδερνε σάν να είχε πυρετό, ώσπου να φέξει.

Κι' η 'Ερατώ έπεσε στο κρεβάτι της. Μά δεν μπόρεσε να κλείσει μάτι. Κι' ενώ η Κρινώ κοιμόταν άγγελικά κι' έφέλεπε όλο όνειρα εύτυχίας, η θετή της άδελφή παράδερνε σάν να είχε πυρετό, ώσπου να φέξει.

Κι' η 'Ερατώ έπεσε στο κρεβάτι της. Μά δεν μπόρεσε να κλείσει μάτι. Κι' ενώ η Κρινώ κοιμόταν άγγελικά κι' έφέλεπε όλο όνειρα εύτυχίας, η θετή της άδελφή παράδερνε σάν να είχε πυρετό, ώσπου να φέξει.

Κι' η 'Ερατώ έπεσε στο κρεβάτι της. Μά δεν μπόρεσε να κλείσει μάτι. Κι' ενώ η Κρινώ κοιμόταν άγγελικά κι' έφέλεπε όλο όνειρα εύτυχίας, η θετή της άδελφή παράδερνε σάν να είχε πυρετό, ώσπου να φέξει.

Κι' η 'Ερατώ έπεσε στο κρεβάτι της. Μά δεν μπόρεσε να κλείσει μάτι. Κι' ενώ η Κρινώ κοιμόταν άγγελικά κι' έφέλεπε όλο όνειρα εύτυχίας, η θετή της άδελφή παράδερνε σάν να είχε πυρετό, ώσπου να φέξει.

Κι' η 'Ερατώ έπεσε στο κρεβάτι της. Μά δεν μπόρεσε να κλείσει μάτι. Κι' ενώ η Κρινώ κοιμόταν άγγελικά κι' έφέλεπε όλο όνειρα εύτυχίας, η θετή της άδελφή παράδερνε σάν να είχε πυρετό, ώσπου να φέξει.

Κι' η 'Ερατώ έπεσε στο κρεβάτι της. Μά δεν μπόρεσε να κλείσει μάτι. Κι' ενώ η Κρινώ κοιμόταν άγγελικά κι' έφέλεπε όλο όνειρα εύτυχίας, η θετή της άδελφή παράδερνε σάν να είχε πυρετό, ώσπου να φέξει.

Κι' η 'Ερατώ έπεσε στο κρεβάτι της. Μά δεν μπόρεσε να κλείσει μάτι. Κι' ενώ η Κρινώ κοιμόταν άγγελικά κι' έφέλεπε όλο όνειρα εύτυχίας, η θετή της άδελφή παράδερνε σάν να είχε πυρετό, ώσπου να φέξει.

Κι' η 'Ερατώ έπεσε στο κρεβάτι της. Μά δεν μπόρεσε να κλείσει μάτι. Κι' ενώ η Κρινώ κοιμόταν άγγελικά κι' έφέλεπε όλο όνειρα εύτυχίας, η θετή της άδελφή παράδερνε σάν να είχε πυρετό, ώσπου να φέξει.

Κι' η 'Ερατώ έπεσε στο κρεβάτι της. Μά δεν μπόρεσε να κλείσει μάτι. Κι' ενώ η Κρινώ κοιμόταν άγγελικά κι' έφέλεπε όλο όνειρα εύτυχίας, η θετή της άδελφή παράδερνε σάν να είχε πυρετό, ώσπου να φέξει.

Κι' η 'Ερατώ έπεσε στο κρεβάτι της. Μά δεν μπόρεσε να κλείσει μάτι. Κι' ενώ η Κρινώ κοιμόταν άγγελικά κι' έφέλεπε όλο όνειρα εύτυχίας, η θετή της άδελφή παράδερνε σάν να είχε πυρετό, ώσπου να φέξει.

Κι' η 'Ερατώ έπεσε στο κρεβάτι της. Μά δεν μπόρεσε να κλείσει μάτι. Κι' ενώ η Κρινώ κοιμόταν άγγελικά κι' έφέλεπε όλο όνειρα εύτυχίας, η θετή της άδελφή παράδερνε σάν να είχε πυρετό, ώσπου να φέξει.

τήσεις; Έκαμε άνυπομονα ο νέος.

—Σε παρακαλώ να μου άπάντησης.

—'Αφού σου λέω πως την αγαπάω, ξέρεις την άπάντησή μου. Θά την παραινά. Και με προσέβαλλες να φαίνεται πως κάνω ύπολογισμό μ' αυτό τον γάμο, τη στιγμή που λέω πως αγαπώ. 'Αν έξι αυτές τις άμφιβολίες κι' η Κρινώ, με προσβάλλει κι' αυτή.

—Καλά, έκαμε η 'Ερατώ άν έκύτταξε στα μάτια. Τώρα, θέλω να μου πης κάτι άλλο. 'Αν σου πώ ότι ο γάμος σου με την Κρινώ δε μπορεί να γίνει; 'Ότι υπάρχει κάποιο άνυπερέβλητο έμπόδιο;

—'Ο Δαλής εχλώμισσε.

—Το ύποπτευθηκα, ψιθύρισε θραχνά. Μά πές μου, πές μου, 'Ερατώ, να ζησής! Πώς παρουσιάστηκε το έμπόδιο. Πότε; 'Αφού τά είχαμε συμφωνήσει όλα με τον 'Αλέξανδρο;

—'Ο 'Αλέξανδρος, αποκρίθηκε ειρωνικά η κοπέλλα, εινε πολύ έξυπνος και κανονίζει εύκολα όλες τις δουλειές του. Κάνει πάντα ό μως ένα μικρό λάθος. 'Εργάζεται μόνο με το νού. Και ξεχνάει πάντα πως ο άνθρωπος έκτός από το νού, έχει και καρδιά.

—'Ακόμα μιλάς με γρίφους, 'Ερατώ, και δεν σε καταλαβαίνω.

—Στάθηκε δυό λεπτά η κοπέλλα και τον έκύτταξε στα μάτια. Τά χείλη της έτρεμαν έλαφρά, και κατω από το λεπτό της φουστάνι, το στήθος της έφούσκωνε τρικυμιμένο.

—Κωνσταντή, είπε σε λίγο. 'Εχω κάτι σπουδαίο να σου ανακοινώσω. Μά πρέπει πρώτα να μου υποσχεθής να μου δώσεις το λόγο της τιμής σου, πως ποτέ, ποτέ, τ' άκούς;

—Δε θά πης λέξι από τη συνδιαλέξι μας σε κανένα.

—Με τρομάζεις, 'Ερατώ... Μά στο ύπο σχομαι.

—'Όχι, να μου όρκισθής... Σ' την τιμή σου, στην εύτυχία σου... 'Όπως και νάρθουν τά πράγματα, είτε παντρευτής την Κρινώ είτε όχι, όπως και να σου φανούν αυτά που θα σου πώ... να μου όρκισθής, Κωνσταντή, σ' ότι έχεις πιο ιερό, πως αυτά που θά άκούσης τώρα από τά χείλη μου, θά εινε μυστικό, που θά το πάρης μαζί σου στον τάφο.

Την έκύτταξε σοβαρά ο νέος. Στό τέλος είπε:

—Σου όρκίζομαι στην τιμή μου, 'Ερατώ, πως θά κρατήσω το μυστικό σου. Μεγαλύτερο όρκο δεν μπορώ να σου δώσω.

—Και τώρα, Κωνσταντή, είπε η κοπέλλα κοκκινίζοντας ελαφικά ως τις ρίζες τών μαλλιών, θά μάθης γιατί δεν μπορείς να πάρης την Κρινώ, γιατί δεν πρέπει να την πάρης.

—'Επερίμενε να την ρωτήση πάλι, μά ένας κόμπος είχε δέσει τη γλώσσα του Δαλή.

—Συνέχισε λοιπόν η 'Ερατώ, με φωνή άχνή:

—Γιατί η Κρινώ, κι' άν σ' αγαπάει, η άγαπη της εινε ριχή, παιδικτική. 'Υπάρχει όμως κάποια κοπέλλα, που σ' αγαπάει τρελά, και θά πεθάνη αν περιφρονήσης την άγάπη της.

—Αυτό εινε το έμπόδιο; ρώτησε ο Κωνσταντής κι' η φωνή του έδειχνε πως κάποιο θάρος είχε φύγει από την καρδιά του.

—Δεν σου φαίνεται και σπουδαίο, έ; Έκαμε η 'Ερατώ πικρά. Κι' όμως μπορεί να γίνει άνυπερέβλητο. Γιατί η κοπέλλα αυτή ειναι εγώ...

Τώρα το σίμα ανέθηκε σάν κύμα στο πρόσωπο του παλληκαριού. Την έκύτταξε με μάτια πελώρια, και τά χείλη του έσάλευαν χωρίς να θάλλη λέξι.

—Σου φαίνεται παράξενο αυτό που σου είπα, έ; ψιθύρισε η 'Ερατώ. Μά μη με θασανίζης... Κωνσταντή, μη με κάμης να πεθάνω από τη ντροπή μου. Πές μου μία λέξι κι' εσύ... πές μου μία λέξι...

—Τι να σου πώ; ψιθύρισε ο νέος κατεβάζοντας τα μάτια.

—Πές μου ότι θέλεις... Πώς σε τρομάζει η άγάπη μου... πως με περιφρονείς που σου μίλησα έτσι ελεύθερα... Πές μου πως ίσως κι' εσύ μ' αγαπήσης...

—'Εκανε ο Κωνσταντής λίγα όηματα, πιάνοντας το κεφάλι του με το χέρι του, σάν να ήθελε να διασχί έναν εφιάλτη. Στό τέλος, ψιθύρισε θραχνά:

—'Ερατώ... Δεν είμαι άξιος να υποφέρης για μένα... Δεν πρέπει να μ' αγαπάς.

—'Εγώ ειναι η κοπέλλα σκληρά.

—'Αρσία άπάντησις! Δεν πρέπει να σ' αγαπώ!... Πρόσπεξε λοιπόν κι' εσύ την καρδιά σου να μην αγαπάη την Κρινώ, αφού το όρκοις τόσο εύκολο το πράγμα.

—'Ερατώ, είπε τώρα γλυκά ο Κωνσταντής. Σ' εύχαριστώ για την άγάπη σου και για την ειλικρίνεια σου... Θά ήσουν ο πιο εύτυχισμένος άνθρωπος του κόσμου άν μου ήλεγες αυτά τά λόγια πριν λίγες μέρες, όταν ήταν η καρδιά μου ελεύθερη. Στό λέω και τό πιστεύω. Γιατί είσαι κορίτσι έξαιρετικό κι' εσύ, κι' όμορφη, και έχεις καρδιά. 'Αλλά...

—'Αλλά δεν είμαι πλούσια, και δεν είμαι άριστοκράτισσα, τον δεικνύει η κοπέλλα.

—Μη θέλεις να με προσβάλλης, 'Ερατώ!... —Κωνσταντή, σ' αγαπώ!, εφώναζε η 'Ε-

ρατώ άγρια ελαφικά. Πάρε με για τρελλή, πάρε με για ξεδιάντροπη... Μά για ν' άποφασίσω νάρθω να σου μιλήσω έτσι, να παραμερίσω κάθε κοριτσιότικη δειλία, πρέπει να πιστέψης πως δεν εινε συνηθισμένη η άγάπη μου... Με καταράστηκε ο Θεός που μου την έβαλε στην καρδιά μου... Γιατί, μιλώντας σου τώρα έτσι, μισώ τον έαυτό μου... Κι' εινε διπλό το κακό. 'Από τό ένα μέρος ξευτελλίζομαι στα μάτια σου. Κι' από τό άλλο, κοιτάζω να κάμω κακό στην Κρινώ. Κι' όμως την αγαπάω κι' αυτήν σάν άδελφή, τη λατρεύω. Ναι, τη λατρεύω, Κωνσταντή, πρεπει να με πιστέψης που στο λέω. Κι' έχω κι' υποχρεώσεις... 'Αν ζω σήμερα κι' άν δεν είμαι καμμία δυστυχισμένη φτωχούλα, στους γονείς της τό χρωστάω... Κι' όμως, θέλεις, δεν διατάζω να πω στο δρόμο της... Νά της έμπαίσω την εύτυχία της... 'Αλλά η Κρινώ γρήγορα θά βρή άλλο τό εύτυχία της...

Στό το είπα... 'Η άγάπη της για σένα εινε παιδικτική... 'Εγώ είμαι είκοσιτριών χρονών κοπέλλα... Ξέρω τον έαυτό μου... 'Αν δε μ' αγαπήσης, θά πεθάνω... 'Ενώ άν χάση την άγάπη σου, μπορεί να κλάψη μία μέρα και την άλλη, θά πείθ με το ίδιο εύτυχισμένο χαμόγελο στην άγκαλιά του άντρα που θά της προεγγέψουν οι δικόι της. 'Ω, Κωνσταντή, μην περιφρονήσης την άγάπη μου...

Είχε άρχισει να μιλά έντονα... Τώρα έσδυσε ή φράσις της σάν λυγμός, σάν χάδι. 'Ο Κωνσταντής, μία την έκύτταζε στα μάτια, μία κατεβάζε αυτές τά δικά του μάτια, και όλο έκοκκινιζε και πιο θαθεία.

—'Αξαφνα, η 'Ερατώ ήρθε κοντά του. Καθώς στεκόταν αυτός άκίνητος, με μιάν απότομη κίνησι έπέρασε τά μπράτσια της στο λαιμό του. Κρεμάστηκε όλοκληρη άπάνω του και γέρνοντας τό κεφάλι της πίσω, του ψιθύρισε:

—Δέξου την άγάπη μου, δέξου την άγάπη μου... Θά χάσης πλούτη, ναί, μά άλλη εύτυχία ξέρω να σου χαρίσω όγιά.

Το στρουμπουλό κορμί της σφιγγόταν επάνω του, τά χείλη της μισοανοιχτά έγύρευαν τά δικά του.

Γιά μία στιγμή ο νέος έμεινε σάν κερασινόληκτος. 'Επειτα, άσυναίσθητα, τά χέρια του έσφίχτηκαν γύρω από τη μέση της. Και άργά τό πρόσωπό του έσκυψε στο δικό της. Λίγο ακόμα και τά χείλη του θ' άκούμπούσαν στα δικά της. Τό νεανικό του κορμί μεθούσε με τό άγγιγμα αυτής της άφράτης κοπέλλας, που σπαρταρούσε στην άγκαλιά του. Λίγο ακόμα, και θάκανε την πρώτη άπιστία στην άγαπημένη του, έτσι, δίχως σκέψη, δίχως κακία, νικημένος από μία στιγμιαία τρέλλα.

Μά την τελευταία στιγμή, κρατήθηκε. Κι' ενώ η 'Ερατώ έπεριμενε λαχναρισμένη τό φιλή του, της έπιασε ο νέος τά χέρια με δύναμη κι' έλυσε το σφιγμένο που του έτίεζε τό λαιμό. Τό μάτι του ήταν τώρα άγριο κι' η φωνή του τραχεία.

—Είνε τρελλά, εφώναζε. 'Ερατώ! 'Ελα στα σύγκαλά σου... Δεν καταλαβαίνεις πως εινε άδύ-τον να σ' αγαπήσω; Δεν νοιώθεις πως και να σ' αγαπούσα ακόμα, δεν θά μπορούσες να γίνει τίποτα, μία κι' έδωσα τό λόγο μου στην Κρινώ και στον άδελφό της;...

—'Ο κόσμος εινε μεγάλος, Κωνσταντή!... Δεν έρρισκονταν παντού η Κρινώ κι' ο άδελφός της... Κι' η άγάπη με θυσίες εινε πιο γλυκεία...

—'Ερατώ, είπε ο νέος σοβαρά. Θέλεις να ξεχάσωμε τη σημερινή μας συζητήσι;... Θέλεις να μείνουμε φίλοι σάν πρώτα;... Θά είμαστε πιο εύτυχιόμενοι.

Τραβήχτηκε από κοντά του, κι' έσκυψε τό κεφάλι. Κι' άξαφνα, σωριάστηκε σ' έναν κορμό δένδρου, μ' ένα σπγγητό πληγμένου ζωού. 'Η φωνή της άκούστηκε σε λίγο, παράξενη, διαφορετική:

—'Ω, συμφορά μου και ντροπή μου!... Τι έπαθα...

—'Είστασες μία στιγμή ο Κωνσταντής, κι' έπειτα, άκούμησες μαλακά τό χέρι του στα μαλλιά της.

—Μην κλάις, 'Ερατώ, της είπε τρυφερά. Και μη λυπάσαι γι' αυτό που στάθηκε... Μη νομίζης πως θά σε περιφρονήσω... 'Ισα-ίσα, τά λόγια σου θά μείνουν σάν ιερή άνάμνησι μέσα στην καρδιά μου... Μά θά μ' άφήσουν κι' αιώνα λυπη. Γιατί μου σπαράζει την καρδιά κι' έμένα ή λύπη σου...

—Δεν θέλω τον όικο σου!, εφώνωσε η κοπέλλα ελαφικά άγρια.

—Δεν έχεις ανάγκη από τον όικο μου, 'Ερατώ!... Με την όμορφιά σου θά βρης σύντομα την εύτυχία σου κι' εσύ. 'Εμένα πρέπει να με ξεχάσης. Και δεν θά σου εινε δύσκολο, γιατί αν θελήσουν θέβαια οι γονείς της να μου τό δώσουν, οι γάμοι μου με την Κρινώ θά γίνουν γρήγορα, κι' έπειτα θά την πάρω και θά πάμε στην Τεργεστή. Δεν θά έλειπόμαστε πια, 'Ερατώ... Κι' έτσι, με τον καιρό, ίσως γελάς κι' εσύ για τά σημερινά σου κλάματα... Μά δεν πρέπει να γε-

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ
ΤΟΥ ΕΝΟΣ ΛΕΠΤΟΥ

ΕΙΔΥΛΛΙΟ...ΤΗΛΕΓΡΑΦΙΚΩΣ

—'Από τότε που ο Μίμης Λυφός άντίκρισε έκείνη τη μικρή μελαχροινούλα στη θύρα άπαραλαβής τηλεγραφημάτων άρχισε να στέλνει άράδα τηλεγραφήματα σε φίλους συγγενείς και γνωστούς του και όλα για να έρριχη την εύκαιρία να συγχανητικρώη την όμορφη υπάλληλο, που ώστόσο δεν φαινόταν να συγκινητά από τά γλυκόλογα που της έλεγε ο σαφαντάρης έρωτευμένος.

Σ' ένα μήνα τώρα είχε ξοδέψει ο δύστυχος Λυφός περισσότερες από χίλιες δραχμές σε τηλεγραφήματα και όμως δεν είχε κατορθώσει άκόμη ούτε ένα χαμόγελο ν' άποσπάσει από την σκληρή μελαχροινούλα. 'Ο Μίμης όμως δεν ήταν άνθρώπος που άπογοιζόταν εύκολα. 'Αφού οίθεός ές έκδωλάσεις του δεν έφερναν άποτέλεσμα άπεσάσεις να ένεργήση μ' άλλον τρόπο; 'Επ'ηγε ένα πρωτό και έζητησε από τό άντικείμενο της λατρείας του ένα χαρτί τηλεγραφήματος τό όποιο και της έπέστρεψε σε λίγα λεπτά συμπληρωμένο ως εξής:

Δ Ε Σ Π Ο Ι Ν Ι Δ Σ Μ Ε Λ Α Χ Ρ Ο Ι Ν Ο Υ Λ Α Θ Υ Ρ Ι Σ Τ Η Σ Τ Ο Π Σ Δ Σ Λ Α Τ Ρ Ε Υ Ω Σ Τ Ο Π Σ Θ Α Ε Χ Ε Τ Ε Τ Η Ν Κ Α Λ Ω Σ Υ Ν Η Ν Α Φ Α Μ Ε Α Π Ο Ψ Ε Μ Α Ζ Ι !

Μίμης Λυφός

—'Εκείνη τό διάβασε χωρίς να δείξη την παραμικρή ταραχή ή συγκίνησι, πήρε με τό ύπνρειακό της ύφος τό μπλέ μολύδι κι' έγραψε στη στήλη τών 'Απαρτηρήσεων:

Π Ο Λ Υ Θ Ι Α Σ Τ Ι Κ Ο Σ Μ Ο Υ Φ Α Ι Ν Ε Σ Θ Ε

—'Ο Μίμης δεν τάχασε έμπρός στην άπάντησή αυτή. 'Εξήγησε άλλο και έγραψε:

Α Π Ρ Ο Θ Ε Σ Ε Ι Σ Μ Ο Υ Σ Ο Δ Α Ρ Ε Σ Σ Τ Ο Π Μ Ε Τ Α Φ Α Ν Η Τ Ο Θ Α Π Α Μ Ε Κ Ι Ν Η Μ Α Τ Ο Υ Ρ Α Φ Ο Σ Τ Ο Π Σ Α Π Ο Ψ Ε Π Α Λ Ζ Ο Υ Ν Τ Ε Π Ρ Ω Τ Ο Φ Ι Λ Ι Ο Π Ρ Ω Τ Η Ν Υ Χ Τ Α Τ Ο Υ Γ Α Μ Ο Υ Σ Δ Α Μ Η Λ Ι Ο Ε Μ Ε Δ Α Τ Η Ρ Ι Ο Σ Τ Ο Π Σ Δ Ι Α Λ Ε Ξ Ε Τ Ε

—'Η μελαχροινούλα τη φορά αυτή εφώνηκε κάπως συγκινημένη. Συλλογίστηκε λιγάκι κι' έγραψε πάλι στις 'Απαρτηρήσεις:

Α Π Ρ Ω Τ Ο Φ Ι Λ Ι Ο Α Π Ο Κ Λ Ε Ι Ε Τ Α Ι Π Ρ Ι Ν Α Π Ο Γ Α Μ Η Λ Ι Ο Ε Μ Ε Δ Α Τ Η Ρ Ι Ο Κ Α Ι Π Ρ Ω Τ Η Ν Α Χ Τ Α Γ Α Μ Ο Υ Σ Τ Ο Π Σ Α Π Ο Τ Α Θ Η Τ Ε Μ Η Τ Ε Ρ Α Μ Ο Υ Σ

Τό έδωσε μετά στον Μίμη να τό διαβάσσει, χαμογελώντας άγγελικά.

Αυτός μόλις έβριζε μία ματιά επάνω σ' αυτό, τό έβαλε στα πόδια και από τότε δεν έαναπαύτηκε πια στο τηλεγραφείο.

Γ. ΝΑΣΟΣ

λός. 'Η άγάπη εινε κάτι ιερό. 'Ο Θεός της θάξει στην ψυχή μας.

—Σάπαι, ξεφάνισε η 'Ερατώ με θυμό. —Θέλω να μου μιλάς σάν ιεροκήρυκα.

—Σου μιλά άπλά κι' άνθρωπινα... Πετσάχτηκε κι' εστράχισε επάνω του τό δακρυμένο της μάτιά πόρινα.

—Κωνσταντή Δαλή, εφώναζε. Δεν έχω κανένα δικαίωμα επάνω σου, τό ξέρω. Δεν μου μίλησες ποτέ γι' άγάπη έμένα... Μά σ' αγαπώ... 'Η άγάπη όμως απέχει ένα όημα από τό μίσος... Και μάθε, πως άν σε μισώ, μπορώ να σου κάμω μεγάλο κακό.

Χαμογέλασε ο νέος θλιμμένα.

—'Ερατώ, είπε μαλακά, γιατί θέλεις να γίνουμε έχθροι; 'Επειδή, καθώς λές, μ' αγαπάς;... Δεν εινε λόγος αυτός...

—'Ενα γάλο ύπερικό τόν αταμάτισε. Γελούσε σάν τρελλή η 'Ερατώ, και τό εφώναζε τώρα, με μάτια ξαναμμένα:

—'Όταν πρωτογνωρίστηκαμε, οι ματιές σου σταματούσαν πιο πολύ σ' έμένα παρά στην Κρινώ. 'Επειτα, θέβαια, έλαδες πληροφορίες... Έμαθες ποιά εινε τό χρυσόμαλλον δέντρο... 'Ω, Κωνσταντή Δαλή, ιδεολογεί... Σε μισώ!... Σε μισώ!... Μά ξέρης πως άν μπορέσω, θά σου κάμω κακό...

Την έκύτταξε σοβαρά, και δεν αποκρίθηκε κάμποση ώρα ο νέος. Στό τέλος, της είπε σιγά:

—Κι' άν τό αισθάνεσαι πραγματικά, αυτό που λές, 'Ερατώ, δεν έχω τί να σου άποκριθώ... 'Υψείς δεν έχω... Γιά την εύτυχία όμως όλων, προσπάθησε να φωνή ψυχραμένη. 'Εγώ θά κρατήσω τό μυσ

Η ΜΥΓΔΑΛΙΑ

άνδισε...

ΥΠΟ ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

(Τζάμια παχισμένα απ' το κρύο και χαρακωμένα απ' τα δάκρυα του νερόχιονου. Ο χειμωνιάτικος κήπος γυμνός, σ' αληθινή γενναριάτικη απόγνωση. Πίσω απ' το παράθυρο, 'Εκείνος κι' 'Εκείνη όνειροπολούν, κυττάζοντας μιά μικρούλα μυγδαλιά ανθισμένη).

ΕΚΕΙΝΗ: Φρίκη είν' αυτός ο χειμώνας. ΕΚΕΙΝΟΣ: Πληττεις;

ΕΚΕΙΝΗ: Πλήττω, στενωχωριέμαι, ανασταίνω ύγρασία και κατήφεια. Και νομίζω πως ο ήλιος δε θα ξαναβγή ποτέ...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Και κανείς, δέβαια, λάθος. 'Η εποχή αυτή έμπνέει τη μελαγχολία, ίσως μάλιστα και την απόγνωση, στις ψυχές με τη λιγότερη αντίδραση. Πίσω απ' όλα αυτά όμως, καιροφυλακτεί παρήγορη ή ανοίξεις...

ΕΚΕΙΝΗ (δύσπιστα): Κρυώνω τόσο, που φοβάμαι πως ή ανοίξεις μπορεί να μ'α ξεχάσει. (Τουρτουρίζει).

ΕΚΕΙΝΟΣ (την άγκαλιάζει): Είσαι άνοστη.

ΕΚΕΙΝΗ: Εύχαριστα.

ΕΚΕΙΝΟΣ (έπιμένει): Και το ποσο άνοστη είσαι, στο άδυεικνύει αυτό το μικρό, άσημαντο δαντράκι που άνθισε μέσ' στο χειμώνα...

ΕΚΕΙΝΗ: 'Η μυγδαλιά;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Αυτή άκριδώς. Βλέπεις, αυτή έχει περισσότερο αντίδραση από σένα... Βιάστηκε να σκεπαστή με λουλούδια μέσ' στο νερόχιονο, μέσα στα παγωμένα μαστιγώματα του βοριά μόνο και μόνο για να σου δώσει θάρρος.

ΕΚΕΙΝΗ: Λές;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά, θέλει ρώτημα; Νά... κύτταξε γύρω της, κύτταξε από πάνω της: Πανιού γυμνά ξερόκλαδα, χωρίς 'χνος φύλλου, χωρίς την παραμικρή χλωρασία, χωρίς τίποτε. Από πάνω, γκρίζος ο ουρανός, άδιαπέραστα τα σύννεφα, και παγωμένα δάκρυα της Φύσεως που πενθί τη τραγική απώλεια του ήλιου, που την φαντάζεται αιώνια κι' ανεπανόρθωτη. Κι' ή φύσις όμως, κάνει το ίδιο λάθος με σένα: Μέσ' από τις στίβες του χιονιού, μέσ' από τις παγωμένες λάσπες, μέσ' από την ξεραμένη γή, ξεπετάχτηκε ή έλπις με τη μορφή ενός θαρραλέου κλώνου φορτωμένου με λουλούδια. Ο Δημιουργός έδωσε την κατήφεια και τη μαυρίλα, άκριδώς για νάχη αξία ή άνατολή της καινούργιας χαράς. Έσκορπισε το χιόνι σε παχύ στρώμα, άφησε όμως από κάτω του το σπορό της καινούργιας χλόης για να στρώσει με πράσινο δελουδο τον κάμπο μαζί με τα τελευταία κρύσταλλα της παγωνίας. Νά, δες αυτό το άνθισμένο κλώνο της άμυγδαλιάς, που κάνει τον παλληκαρά στο χειμώνα. Δεν σου δίνει την έλπίδα, δεν σου φέρνει το χαμόγελο; Κι' ή παλληκαριά έχει αξία, γιατί ξεπετάγεται μέσ' σ' όλη τη φρίκη; Σε λίγο, σ' ένα μήνα, σε δυο το πολύ, όλα τα λουλούδια και τα φυτά και τα κλαδιά, θ' άναρθρήςουν με την πρώτη ήλιαχτίδα. Τότε όμως, τί αξία θάχει; Το γκρίζο τ' ουρανού θάχει γίνει γαλάζιο, και το νερόχιονο δροσιά. 'Αξία έχει αυτή, ή αιώνια, ή άδάμαστη παλληκαριά της μυγδαλιάς. Και το παράδειγμα της, δίνει κουράγιο και στις πιο άδύνατες ψυχές, γιατί χαλδώνει και τίς πιο άνισχυρες θελήσεις. 'Η μυγδαλιά άνθισε. Θά πάρουνε σε λίγο θάρρος κι' όλα τα άλλα όντα της Δημιουργίας και θά διώξουνε μακριά το χειμώνα...

ΕΚΕΙΝΗ (σιγά): Τί ώραία!

ΕΚΕΙΝΟΣ (με συγκίνηση): Αύτη ή γδία ή μυγδαλιά έδωσε, έδω και λίγες μέρες, κουράγιο σ' όλη την 'Ελλάδα, που...

ΕΚΕΙΝΗ (σιγά): Τί ώραία!

ΕΚΕΙΝΟΣ (με συγκίνηση): Αύτη ή γδία ή μυγδαλιά έδωσε, έδω και λίγες μέρες, κουράγιο σ' όλη την 'Ελλάδα, που...

μνε άποσβολωμένη, έναυδη, τρομαγμένη, μπροστά σ' έναν άπύτοι, κεραυνόβολο θάνατο, που της στερούσε τον 'Αρχηγο της! Άπάνω απ' το φέρετρο, ποικίλινε ένα τόσο μεγάλο άνθρωπο, ή Κηφισιά, ή χειμωνιάτικη Κηφισιά με το Πεντελικό χιονισμένο, έκαψε τον άνθισμένο κλώνο της και τον άκούμπησε θαρραλέα άπάνω απ' την κρύαδα του θανάτου, για να γεμίσει τα δακρυμένα μάτια με το φως της καινούργιας Άνοιξης... Ο 'Αρχηγός πέθανε — ζήτω ο 'Αρχηγός, ζήτω ή 'Ελλάδα ή άθάνατη, που ξεπετιέται απ' την άθάνατη Φύσι. Ο χαμός είνε τραγικός, όπως τραγικός είνε κι' ο χειμώνας. Τίποτα όμως δεν είνε ανεπανόρθωτο, άφου ή μυγδαλιά άνθισε μέσα στο χειμώνα, πάνω από τον θάνατο. Το λουλούδισμά της, σύμβολο αιώνιου της άναπαργωγής, ήρθε να πείση και τους πιο άπελπισμένους και τους πιο φοβισμένους και τους πιο τρεμουλιάρηδες, ότι όλ' αυτά, χειμώνας, θάνατος, χιόνια, κλάματα, είνε περιπτώσεις πρόσκαιρες, όπως περιπέτεια...

πρόσκαιρη δέβαια, είνε κι' ή χαρά, κι' ότι μέσα απ' όλες αυτές τις τόσο αντίθετες κι' έναλλάσσόμενες διακυμάνσεις της ζωής, συνεχίζει ο Κόσμος το αιώνιο γυρισμά του στο άπειρο. Μη φοβάσαι, λοιπόν, το χειμώνα, όπως μη φοβάσαι και το θάνατο: Στη θέση που σήμερα λυσσομανούν οι θύελλες, αύριο θ' άνατείλη ολόθερμος ο ήλιος, όπως απ' το θάνατο θά ξεπεταχτή δυνατή ή καινούργια άνάτασις της ζωής... Μην κλαίς, μην άπογοητεύεσαι, μην τουρτουρίζεις: 'Η μυγδαλιά άνθισε... (Έκείνη τώρα παρακολουθεί με μιά λάμψη χαράς στα μάτια τα δακρύσματα του χιονονέφους άπάνω στο τζάμι. 'Η άνθισμένη μυγδαλιά, μ' όλα τα ξεμυλιάσματα του βοριά, αντίστέκεται θαρραλέα, λές και περιμένει τις νιφάδες σαν κοκέττα: Για να στολιστή διπλά με λουλούδια και με χιόνια, — όπως λέει το παιδικό τραγούδι).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

(Σκίτσος ΣΤ. ΟΡΦΑΝΙΔΗ).

ΠΩΣ ΝΑ ΗΤΑΝ...

—'Ησαν γαλήνιες τουλάχιστον οι τελευταίες στιγμές του άειμνηστου σύζυγου σας; —Φαντάζομαι, πως όχι... Τρεις γιστροί, δυστυχώς, παρέστησαν στο προσέφυλλο του!

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ

ΝΕΑ

Έερετε ότι:

—Όλοι οι καλλιτέχνες τού μακιγιάζ στο Χόλλυγουντ άναγνωρίζουν όμοφώνως ότι ένα μoustάκι μπορεί να μεταβάλει ένα άχαρι πρόσωπο και να του προσδώσει μεγάλον τόνο άρχοντιάς. Κατά τον Πέρκ Ουέστομπερ δεν άπάρχει άλλος στόν κόσμο που να τον πληγεί, νη τόσο το μoustάκι όσο σ' όν 'Αντονι 'Ην. τεν, τον 'Αγγλο ύπουργό των 'Εξωτερικών, 'Ο πρώην βασιλεύς της Ρουμανίας θά έπρεπε πάντοτε κατά τον Πέρκ, να έχη μικρό μoustάκι όπως ο 'Ερρολ Φλύν, ο Στάλιν σάν τον Κλάρκ Γκέμπλ και ο Χίτλερ τέλος θά έπρεπε να το αντικαταστήσει με το μoustάκι του 'Αντόλφ Ματζού. Τι περιμένουν λοιπόν όλες αυτές οι προσωπικότητες για να μεταβάλουν την όψη του προσώπου τους;

—Ο Σάρλ Μπουαγιέ διηγείται μιά νόστιμη περιπέτεια που του συνέβη τελευταίως κατά το γύρισμά μιάς ταινίας. 'Ωφειλε να περάσει διά μέσου μιάς όδου τών στολντί, ή όποια είχε μεταβληθί για την περιστάσι σε πολυθρόνη άρτηρία, μέσα σ' ένα αυτοκίνητο με ταχύτητα 80 χιλιομ. 'Ο ήθοποιός άνησυχούσε λίγο γιατί δεν είνε σκεπασμένος ως τα πόδια μ' ένα καταπόρφυρο χρυσόκέντητο κάλυμμα.

—Μη στενωχωριέσαι, καυμένη για τόσο μικρά πράγματα. 'Αν όσού ουμψή και το έλαχιστο γνωρίζω έναν γιατρό ειδικό για την αισθητική χειρουργική, ο όποιος θά σου ξαναδοθήσει το πρόσωπο με θεραπεία όλων των έδωδώνων.

—'Ενοείται ότι, ο Σάρλ Μπουαγιέ δεν μπορεί άκόμη να συνέλθη απ' αυτό που άκουσε...

ΜΑΝΙΑΜ ΣΟΥΛΟΥ

(Συνέχεια απ' τη σελίδα 5)

—Στόν στρατό,

—Πνευματώδης, που είσαι!

—Όχι, δά!

—Μά θέλω πληροφορίας. Είς πούσαν μονάς ύπηρετείς και πόσοι είνε μαζί σου. Και εάν ξέρεις και τίποτες από τα σκέδια του επιτελείου να μου τα παραδώσης, όχι διά τίποτες άλλο, αλλά, άστειο πράγμα, ένεκα περιεργείας!

Ο στρατιώτης άρχισε να την κυττά ύπόπτως:

—Δεν σάς καταλαβαίνω, κυρία.

—Αυτό δά, έλειψε!

—Πώς είπατε;

—Και εάν θέλεις χρήματα, εύχαρίστως. Προς το παρόν δεν κρατώ μαζί μου τσέκι, αλλά μόλις μου παραδώσεις τας πληροφορίας που θέλω, θά έχης όσα χρήματα θέλεις.

Ο στρατιώτης δεν έχειράσθηκε περισσότερο. Ούτε είχε όρεξη να εξετάσει περί τίνος έπρόκειτο. Έφώναξε έναν άστυφύλακα και παρέδωσε την Σουσου, που κατά βάθος ήταν καταγοητευμένη. Την πήγαν στην άστυνομία. Την ανέκριναν. 'Αλλη ή Σουσου δεν έδυσκολευόταν καθόλου να κρύψει τίποτες:

—Είμαι κατασκόπος!

—Και τό λές έτσι;

—Άστειο πράγμα. Πολύ μου άρέσει το έπάγγελμα και έχω και μιά έπιστολή προς τον Μπενίτο.

—Ανοίξαν την έπιστολή και την έδιάδασαν. Και μόλις είδαν την ύπογραφην «Μαντάν Σουσου» έσπασαν στα γέλια οι άξιωματικοί της άστυνομίας.

—Περί τί γελάτε, ήλίθιοι;

—'Η Σουσου δεν είσαι;

—Μαντάν Σουσου Καντακουζηνού. Μά λιστα.

—'Αντε πήγαινε στόν Παναγιωτάκη σου, κύρα μου, κι' άσε μας να κάνωμε τη δουλειά μας.

Την έδιωξαν με χάχανα. Θηρίο ήταν ή Σουσου. Έμειναντο. Και από την πόρτα, καθώς έφευγε, έγύρισε και έκύτταξε τούς άστυνομικούς.

—Γέλοι! Τοιάπτα κόλπα μεταχειρίζεσαι! Μάτα Χάρι να σάς διαφεύγει από τα χέρια, ή πέπλι!

Καώς δέ έφευγε, σέρνουσα την Σαγκά από το λουρί, έρριξε την χαριστική βολήν:

—Σαχλίο!

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

Ο ΠΟΝΟΣ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ

1ον

—'Ενα φθινοπωριάτικο πρωινό του έτους 1536.

Κάτω από έναν καταγάλανο ούρανο, το παλιό Παρίσι του Φραγκικού του 1ου συνεχίζει την ήρεμη και εύτυχισμένη ζωή του.

Και όμως! Οι πρώτοι διαδάται που διασχίζουν την πλατεία της Γρέθης, άντικρύζουν ένα άπαισιό θέαμα: μιά σειρά από πυρές!

Γιά ποιόν τάχα προορίζονται; Ποιά θα είνε τα θύματα;

Το πλήθος που τις κυττάζει, περιεργα και τρομαγμένο, θά το μάθι σε λίγο...

Είνε ή ώρα, που στις έκκλησιές τελειώνει ή θεία λειτουργία. Τη στιγμή εκείνη, έμφανίζεται έξω από το βασιλικό κήρυξ, δύο λογοφόροι κρατών τα χαλινάρια του αλόγου τους, που είνε σκεπασμένοι ως τα πόδια μ' ένα καταπόρφυρο χρυσόκέντητο κάλυμμα.

Ο κήρυξ έδριπλώνει μιά μακριά παραμυθινή και, με θρονάση φωνή, άρχίζει να διαβάσει:

«'Εν όνόματι του Βασιλέως!... 'Εγώ, Ζερμό Γκερλάν, βασιλικός κήρυξ, έκτελών διαταγήν του βασιλέως Γκερμύ, μαρκήσιου ντ' Κρουαμάρ, άρχοντος και άνωτάτου δικαστού της πόλεως τούτης, κάμνω εις όλους γνωστόν το έξής:

«Κάθε βασιλικήν έπιθυμία, ή ρηθείς βασιλέως Γκερμύ, μαρκήσιου ντ' Κρουαμάρ, θά άναζητήση, παντού όπου είνε δυνατόν, να τους έρθι, τούς μάγους, ποοήτας και τούς άλλους πράκτορας του Σασιάν, χωρίς καμιάν άλλην διακρίσιν, θά διατάξει την έκτέλεσιν των έπάνω εις αυτάς τας πυρές, που έτοιμάσθηκαν διά να τους δεχθούν.

«Κάθε πιστός όπήςκος του βασιλέως καλείται να συνδράμη τον μισήκον ντ' Κρουαμάρ εις το έργον του. Ο συλλογισδόμενος ως υποθάλαπν ή άποκούπνν μάνους θά άποστέλλεται έφ' όρου ζωής εις τας βασιλικάς πυλές.

«Τοιαύτη είνε ή θέλησις του βασιλέως.»

Την ώρα αυτή, στο άκρον της πλατείας της Γρέθης, κάτω από τις λεπκές, που ούλνουνται στις 5 γάρες του Σηκουάνα, περνούν με άρνη όψη ένας νέος και μία νέα.

Η νέα είνε λεπτή και άδύνατη, με ολόξανθα μαλλιά και άγγελική έκφρασι. Ο συνοδός της έχει ένα όσο το πρόσωπα εκείνα, που, όταν το άντικρύση κανείς, δεν το ξεχνάει ποτέ πιά.

Φυσιογνωμία παράξενη, μέτωπο άστρασπερό, ή λήμψα μάτια, μέσα από τα όποια περνούν, στιγμές, στιγμές, μεταλλικές λάμψεις. Θά έλεγες πως το πρόσωπο αυτό έχει κάτι το ύποφυσον.

Μερικά όήματα πίσω, ακολουθεί μιά ήλικωμένη γυναίκα.

Σε μιά στιγμή πλησιάζει και λέει με σεβασμό προς τη νέα.

—'Η λειτουργία έτελείωσε. Πρόπει να έπιστρέψωμε στο σπίτι...

—'Ακόμη ένα λεπτό. Άναστανά, ζει ή νέα.

—Μαρία, έκαμε τότε ο νέος, που από μερικά λεπτά παρέμενε σιωπηλός, πρέπει λοιπόν να άπομακρυνθώ από το Παρίσι, χωρίς να μάθω ποιά είσαι; Με διατάξες να μην διαζώμαι και να σεσασθώ το μυστήριό που σε περιβάλλει. Σε όπήςκουσα...

—'Αλλά τώρα πρέπει να τρέξω κοντά στόν πατέρα μου... Σοφτό είνε και άλλοτε... Ο πατέρας μου άναγκάσθηκε να καταφύγει στο Μοντελιέ, για να άποφυ

γη τις καταδιώξεις του Κρουαμάρ έπειδή τον κατηγορήσαν επί μα γείας.

—Το Κρουαμάρ! έπανάλαθε ή νέα, ενώ μιά θανασιμη ώρητής άπλωνόταν στο πρόσωπό της.

—Και ή μητέρα μου άκόμη, ή δυστυχισμένη μου μητέρα, έσυ, νέχισε ο νέος, με διαζεί έπίσης να φύγωμε για το Μοντελιέ. Δεν ξέρει δέβαια ότι συνήτησα έσε να...

—Ρενώ! έφώναξε ή νέα μέσα σε μιάν έκρηξη στοργής, αύριο θά μάθης τα πάντα για μένα. Σή μερα κιόλας σκέπτομαι να συμβουλεύω μιά γυναίκα, που θά μου υποδείξη τί πρέπει να κάμω...

—'Ελάτε, δεσποινίς, δίκωφε ή ήλικωμένη γυναίκα. 'Η ώρα περνάει...

—Αύριο, φίλε μου, έμψύρσει ή Μαρία προς τον Ρενώ. Αύριο...

Τη στιγμή εκείνη, μιά μεγάλη θοή άπλώθηκε στην πλατεία της Γρέθης.

—Τόπο, στόν μαρκήσιο ντ' Κρουαμάρ! φωνάζουν οι τοξόται που βαδίζουν έμπρός από έναν άνθραπο, με άύστηρη περιβολή και έπιδηλικό παράσημα.

Η Μαρία έγινε άμέσως κάτω σποη σάν ή κόνα, ενώ ο Ρενώ έσφιγγε με λύσσα τις γροθιές του.

—'Επειτα, οι δύο έρσεται χωρήσθηκαν...

—Γερτρούδη, έρώτησε ή Μαρία, που μένει αύτη ή γυναίκα που γινώριζει το παρελθόν και το μέλλον;

—Θεέ και Κύριε! έκαμε ή συνοδός της νέας. Ώλετε λοιπόν να συμβουλευθίτε μιά μέγισσα;

—Τί άλλο μπορεί να κάμω; 'Εάν είχα μητέρα, θά κατέφευγα σ' αύτην...

—'Επειτα, οι δύο έρσεται χωρήσθηκαν...

—Γερτρούδη, έρώτησε ή Μαρία, που μένει αύτη ή γυναίκα που γινώριζει το παρελθόν και το μέλλον;

—Θεέ και Κύριε! έκαμε ή συνοδός της νέας. Ώλετε λοιπόν να συμβουλευθίτε μιά μέγισσα;

—Τί άλλο μπορεί να κάμω; 'Εάν είχα μητέρα, θά κατέφευγα σ' αύτην...

—'Επειτα, οι δύο έρσεται χωρήσθηκαν...

—Γερτρούδη, έρώτησε ή Μαρία, που μένει αύτη ή γυναίκα που γινώριζει το παρελθόν και το μέλλον;

—Θεέ και Κύριε! έκαμε ή συνοδός της νέας. Ώλετε λοιπόν να συμβουλευθίτε μιά μέγισσα;

—Τί άλλο μπορεί να κάμω; 'Εάν είχα μητέρα, θά κατέφευγα σ' αύτην...

—'Επειτα, οι δύο έρσεται χωρήσθηκαν...

—Γερτρούδη, έρώτησε ή Μαρία, που μένει αύτη ή γυναίκα που γινώριζει το παρελθόν και το μέλλον;

—Θεέ και Κύριε! έκαμε ή συνοδός της νέας. Ώλετε λοιπόν να συμβουλευθίτε μιά μέγισσα;

—Τί άλλο μπορεί να κάμω; 'Εάν είχα μητέρα, θά κατέφευγα σ' αύτην...

την... Δεν μου είπες, άλλως τε, ότι ή γυναίκα αύτη δίνει πολύτιμες συμβουλές σ' όσους καταφεύγουν στα φώτα της;

—Αυτό είνε αλήθεια, αλλά...

—Δείξε μου το σπίτι της. Μου είπες πη ότι είνε κάπου έξω κοντά...

—Ναι, ή πόρτα της είνε άκριδώς άπέναντί μας... Πλάι στην μεγάλη λεύκα...

—Καλά, περιμένε με, έφώναξε ή Μαρία.

Και, προτού ή άγαθή Γερτρούδη λάθι τον καιρό να την συγκρατήσει, έτρεξε και έξηφανίσθη πίσω απ' αύτη την πόρτα.

Η οικοδόσποινα του σπιτιού ήταν μιά γυναίκα έως πενήντα χρόνων. Κάτω από τα άσημένια μαλλιά της, το πρόσωπό της είχε παρμενί νεανικό. 'Υπήρχε στην έκφραση της κάτι το θαρραλέο και το άποασιατικό.

Η Μαρία είχε φθάσει λαχανιασμένη μπροστά της.

—'Ησυχάστε, παιδί μου, της είπε εκείνη. Πήτε μου τί είνε εκείνο που σάς άσώνει έδω και αν μπορεί να σας βοηθήσω. θά το κάμω με όλη μου την καρδιά.

Η νέα παρέμεινε διατακτική.

—'Αγαπάτε, μη το άρνήσθε, έξακολουθήσε ή γυναίκα με τα άσημένα μαλλιά. Στήν ήλικία σας ο έρωας είνε το άρώμα της ζωής.

—'Αγαπάτε, και έρχεσθε να με έρωτήσετε, αν έκείνος σας άνταποδίδη την αγάπη σας και αν θα είσαστε εύτυχισμένη μαζί του... Αυτό δεν είνε;

—'Όχι, όχι! άπήνησε ή Μαρία. Ξέρω ότι με αγαπά και ότι θά ζήσω εύτυχισμένη μαζί του. Δεν πρόκειται λοιπόν γι' αυτό. 'Αλλά το όνομα που φέρω όλοι το καταριώνται. Και αυτός που αγαπά τρέφει έπίσης ένα άδυσώπητο μίσος για το όνομά μου. 'Αλλ' αν αγαπά με όλη μου την καρδιά τον άνθραπο αυτόν σέβομαι έπίσης τον πατέρα μου. Νά, λοιπόν, τί είνε θ

—'Όχι, όχι! άπήνησε ή Μαρία. Ξέρω ότι με αγαπά και ότι θά ζήσω εύτυχισμένη μαζί του. Δεν πρόκειται λοιπόν γι' αυτό. 'Αλλά το όνομα που φέρω όλοι το καταριώνται. Και αυτός που αγαπά τρέφει έπίσης ένα άδυσώπητο μίσος για το όνομά μου. 'Αλλ' αν αγαπά με όλη μου την καρδιά τον άνθραπο αυτόν σέβομαι έπίσης τον πατέρα μου. Νά, λοιπόν, τί είνε θ

—'Όχι, όχι! άπήνησε ή Μαρία. Ξέρω ότι με αγαπά και ότι θά ζήσω εύτυχισμένη μαζί του. Δεν πρόκειται λοιπόν γι' αυτό. 'Αλλά το όνομα που φέρω όλοι το καταριώνται. Και αυτός που αγαπά τρέφει έπίσης ένα άδυσώπητο μίσος για το όνομά μου. 'Αλλ' αν αγαπά με όλη μου την καρδιά τον άνθραπο αυτόν σέβομαι έπίσης τον πατέρα μου. Νά, λοιπόν, τί είνε θ

—'Όχι, όχι! άπήνησε ή Μαρία. Ξέρω ότι με αγαπά και ότι θά ζήσω εύτυχισμένη μαζί του. Δεν πρόκειται λοιπόν γι' αυτό. 'Αλλά το όνομα που φέρω όλοι το καταριώνται. Και αυτός που αγαπά τρέφει έπίσης ένα άδυσώπητο μίσος για το όνομά μου. 'Αλλ' αν αγαπά με όλη μου την καρδιά τον άνθραπο αυτόν σέβομαι έπίσης τον πατέρα μου. Νά, λοιπόν, τί είνε θ

—'Όχι, όχι! άπήνησε ή Μαρία. Ξέρω ότι με αγαπά και ότι θά ζήσω εύτυχισμένη μαζί του. Δεν πρόκειται λοιπόν γι' αυτό. 'Αλλά το όνομα που φέρω όλοι το καταριώνται. Και αυτός που αγαπά τρέφει έπίσης ένα άδυσώπητο μίσος για το όνομά μου. 'Αλλ' αν αγαπά με όλη μου την καρδιά τον άνθραπο αυτόν σέβομαι έπίσης τον πατέρα μου. Νά, λοιπόν, τί είνε θ

—'Όχι, όχι! άπήνησε ή Μαρία. Ξέρω ότι με αγαπά και ότι θά ζήσω εύτυχισμένη μαζί του. Δεν πρόκειται λοιπόν γι' αυτό. 'Αλλά το όνομα που φέρω όλοι το καταριώνται. Και αυτός που αγαπά τρέφει έπίσης ένα άδυσώπητο μίσος για το όνομά μου. 'Αλλ' αν αγαπά με όλη μου την καρδιά τον άνθραπο αυτόν σέβομαι έπίσης τον πατέρα μου. Νά, λοιπόν, τί είνε θ

—'Όχι, όχι! άπήνησε ή Μαρία. Ξέρω ότι με αγαπά και ότι θά ζήσω εύτυχισμένη μαζί του. Δεν πρόκειται λοιπόν γι' αυτό. 'Αλλά το όνομα που φέρω όλοι το καταριώνται. Και αυτός που αγαπά τρέφει έπίσης ένα άδυσώπητο μίσος για το όνομά μου. 'Αλλ' αν αγαπά με όλη μου την καρδιά τον άνθραπο αυτόν σέβομαι έπίσης τον πατέρα μου. Νά, λοιπόν, τί είνε θ

—'Όχι, όχι! άπήνησε ή Μαρία. Ξέρω ότι με αγαπά και ότι θά ζήσω εύτυχισμένη μαζί του. Δεν πρόκειται λοιπόν γι' αυτό. 'Αλλά το όνομα που φέρω όλοι το καταριώνται. Και αυτός που αγαπά τρέφει έπίσης ένα άδυσώπητο μίσος για το όνομά μου. 'Αλλ' αν αγαπά με όλη μου την καρδιά τον άνθραπο αυτόν σέβομαι έπίσης τον πατέρα μου. Νά, λοιπόν, τί είνε θ

—'Όχι, όχι! άπήνησε ή Μαρία. Ξέρω ότι με αγαπά και ότι θά ζήσω εύτυχισμένη μαζί του. Δεν πρόκειται λοιπόν γι' αυτό. 'Αλλά το όνομα που φέρω όλοι το καταριώνται. Και αυτός που αγαπά τρέφει έπίσης ένα άδυσώπητο μίσος για το όνομά μου. 'Αλλ' αν αγαπά με όλη μου την καρδιά τον άνθραπο αυτόν σέβομαι έπίσης τον πατέρα μου. Νά, λοιπόν, τί είνε θ

—'Όχι, όχι! άπήνησε ή Μαρία. Ξέρω ότι με αγαπά και ότι θά ζήσω εύτυχισμένη μαζί του. Δεν πρόκειται λοιπόν γι' αυτό. 'Αλλά το όνομα που φέρω όλοι το καταριώνται. Και αυτός που αγαπά τρέφει έπίσης ένα άδυσώπητο μίσος για το όνομά μου. 'Αλλ' αν αγαπά με όλη μου την καρδιά τον άνθραπο αυτόν σέβομαι έπίσης τον πατέρα μου. Νά, λοιπόν, τί είνε θ

—'Όχι, όχι! άπήνησε ή Μαρία. Ξέρω ότι με αγαπά και ότι θά ζήσω εύτυχισμένη μαζί του. Δεν πρόκειται λοιπόν γι' αυτό. 'Αλλά το όνομα που φέρω όλοι το καταριώνται. Και αυτός που αγαπά τρέφει έπίσης ένα άδυσώπητο μίσος για το όνομά μου. 'Αλλ' αν αγαπά με όλη μου την καρδιά τον άνθραπο αυτόν σέβομαι έπίσης τον πατέρα μου. Νά, λοιπόν, τί είνε θ

σεύχεται διαρκώς. 'Αλλά κανένας δεν μπο-
ρεί να ξέρη τί γίνεται από τη μια μέρα
στην άλλη.

—Αύριο, τη νύχτα.
—Τη νύχτα! επανέλαβε σαν ήχό ή
Αυγούστα, κλείνοντας τα ωραία και σα-
τανικά ματία της.

—Όλα είναι έτοιμα, έβεβαιωσε ο Τσι-
μισκής.

—Κι' εσύ θάρρης με δάρκα;

—Όπως είπαμε.

Τη νύχτα της δολοφονίας, η Θεοφανώ
έπληξε κοντά στο Νικηφόρο, κι' έπειτα
ξανάφυγε αφήνοντας την πόρτα του κοι-
τάκι ανοικτή. Είπε στο Βασιλάκη ότι θα
ξαναγυρίζε σε λίγο. 'Εκείνος άρχισε να
διαβάζη τους ψαλμούς και όταν κατάλα-
βε πως τον παίρνει ο ύπνος, έπεσε κατά
τη συνήθειά του να κοιμηθώ έπάνω σ' ένα
δέρμα ζωού απλωμένο στο δάπεδο. Οί δο-
λοφόνοι, οί κρυμμένοι στα διωμίσματα
της Αυγούστας, έσυραν τα σταθιά τους,
κι' ανέβηκαν σ' ένα υπερώο περιμένοντας
ν' άντ'κρύσουν τη δάρκα του Τσιμισκή.
Σε λίγο έφτασε. Έξυγαναν τα μεσάνυ-
χτα, φουούσε άγριος άέρας κι' έχιόνιζε
διαρκώς. Από το υπερώο έβριζαν τότε
ένα μεγάλο κοφίνι, και μ' αυτό ανέβηκαν
οί άλλοι συνωμότες, μαζί με τον Τσιμι-
σκή. Στο παλάτι έβασίλευσε θαθεία ήσ-
υχία και μόνον δόλογορα άκούγονταν το
σφύριγμα του άνεμου, καθώς έπνεε δυνα-
τός άπό τη θάλασσα.

Οί συνωμότες τραβάνε άμέσως στο
βασιλικό θάλαμο και ψάχνουν στο κρεβ-
βάτι του Νικηφόρου. Τίποτε! Δεν κοιμά-
ται κανείς. Αισθάνονται τρόμο, είναι έτοι-
μοι να ξαναπέσουν στη θάλασσα. 'Αλλά
έκείνη την κρίσιμη στιγμή ένας μικρός
υπηρέτης έρχεται σταλμένος άπό το γυ-
ναϊκωνίτη και τους δείχνει την άκρη του
κατώνα, όπου συνήθιζε να παγιάζει ο
βασιλιάς. Τόν περικυκλώνουν κι' αρχί-
ζουν να τον χτυπάνε με τα πόδια τους.
Ο Νικηφόρος ζυγνά, άκουμπά το κεφάλι
του στον άγκώνα και τους κυττάζει θαυ-
τάτα ήρεμος. Τότε κάποιος, όνοματι Βε-
λάντης, τόν πληγώνει με το ξίφος του. Έ-
πειτα τόν παίρνουν στα χέρια τους, αϊμό-
φυρτον και τόν οδηγούν μπροστά στον
Τσιμισκή.

Έκεί συνεχίζεται το μαρτύριο. Τόν
δριζούν, τόν χτυπάνε στο πρόσωπο. Κι'
αυτός τους κυττάζει πάντοτε ήρεμος, έ-
παναλαμβάνοντας την ίδια φράσι σιγά-
σιγά:

—Θεοτόκε, δόθη με.

Σε λίγο ξεψύχησε άπό δύο δυνατά χτυ-
πήματα που τόν άνοίξαν το στήθος.

Η φρουρά, καταλαβαίνοντας ότι κάτι
συμβαίνει, άρμησε γιά να περάση υπό έ-
σωτερικό του παλατιού. 'Αλλά δρήςκε τη
χαλκή πόρτα κλεισμένη. 'Ο Τσιμισκής εί-
πε να δείξουν το κεφάλι του βασιλιά. Και
ή αυτοκρατορική φρουρά δλέποντας ότι
τώρα όλα έτελειώσαν, άνεκήρυξε αυτοκρά-
τορα τόν 'Ιωάννη.

—Τού 'Ιωάννου Τσιμισκή του Αυτό-
κράτορος πολλά τά έτη.

Μιά άπό τις πρώτες πράξεις του νέου
αυτοκράτορος ήταν να άπομακρύνη την
Θεοφανώ.

—Δέν θέλω ούτε να την ιδώ στα μάτια
μου! είπε άποφασιστικά στον κουροπα-
λάτη.

Και την έξωρισε στην άρχή στην Πρώ-
τη κι' έπειτα στην Προκόννησο.

Γ. ΦΤΕΡΗΣ

Κομπυράτ «Θησαυρού» 1941

ΑΛΗΘΕΙΕΣ

—Τά αδύρρητα γέλια φανερώνουν καλό-
καρδο άνθρωπο.

Λα μαρτίνος
—'Ανησυχούμε τη ζωή με την έγνοια του
θανάτου και το θάνατο με την έγνοια της
ζωής.

Μονταίνι
—Οί περισσότεροι φίλοι μοιάζουν με καλο-
καιρινό σύννεφο, που διαλύεται στην παρα-
μικρή άχτίδα του ήλιου.

Ούγκω
—'Υπάρχει κάτι ένοχλητικώτερο άπό τού
να σου έχουν κάνει μία μήνυση: Τό να έχης
κάνει έού μία μήνυση σε κάποιον.

Ζιράδ

ΕΥΘΥΜΗ ΠΛΕΥΡΑ

ΥΠΟ ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

—Έπειτα άπό τά νέα του παθήματα, ο
Πίπης τόν ίδιο έράβυ έαπλώθηκε στο νι-
θάνι του και άρχισε να σκέπτεται γιά να
βρή την αίτια των τελευταίων άποτυχιών
του. Γιατί ο Πίπης όταν άπεφάσιζε να σκε-
πθώ σοβαρώς έαπλωνόταν πάντοτε: Και
όχι μόνο έαπλωνόταν, αλλά έφροντιζε ώ-
στε το κεφάλι του να μη έρρισκεται πώ-
ψηλά άπό τό υπόλοιπον σώμα του. Γι' αυ-
τό έβγαζε τό μαξιλάρι και τό τοποθετού-
σε κάτω άπό τά πόδια του, ώστε τά κά-
τω άκρα να έρίσκονταν στο ψηλότερο ση-
μείο, όπου συνήθως πρέπει να είναι τό κε-
φάλι. Αυτή ήταν ή στάσις συλλογισμού
του Πίπη. Και είχε διαλέξει αυτή την πε-
ριεργή εκ πρώτης όψεως στάσις γιατί κα-
τόπιν δαυτοπάτης μελέτης κατέληξε στο έ-
ξής άπολόγιστον, αλλά και λογικώτατον
συμπέρασμα: "Οτι όταν σκέπτεται κανείς
όρθιος, τό αίμα κατέρχεται προς τά πό-
δια και οί σκέψεις φθάνουν άδύνατες στο
κεφάλι. Ένώ όταν γίνεται τό αντίθετον,
τό αίμα συγκεντρώνεται στον έγκέφαλο
και τόν κάνει να λειτουργή έντατικώς.
"Ετσι συσσωρεύονται οί σκέψεις και μέ-
σα σ' αυτή τη σωρεία των συλλογισμών,
άνευρίσκεται ή αλήθεια.

Τό συμπέρασμα τού ο Πίπης τό είχεν ά-
ναγνώγει εις φιλοσοφικόν δρώρημα, με αυ-
τό τόν τύπο:

—Σκέπτεται κανείς όρθως, όταν δέν
είναι όρθος.

Κι' αυτή τη φορά, λοιπόν, έπηρεε τη στά-
σις τού όρθως άλλα έαπλώθηκε σκεπτομένου
γιά ν' άνευρή την άληθήν αίτια των ά-
ποτυχιών του. Πολλές σκέψεις συνεσωρεύ-
θησαν εις τόν υπεραίμακτον έγκέφαλόν
του. Και μέσα σ' αυτή τη σωρεία των
σκέψεων, άνεπήδησε μία που έφώτισε τό
σκότος της διανοίας του. Και άνεφώνησε:

—'Ηταν Τρίτη!... Και την άλλη φορά
ήταν δεκατρείς τού μηνός.

Και πραγματικά ήταν νύχτα Τρίτης που
τόν είχαν συμβή τά δύο τελευταία θλιβε-
ρά έπεισόδια. 'Ιδού λοιπόν, ότι έχουν δι-
κη οι προληπτικοί. Μ' αυτή την άνακάλυ-
ψη ο Πίπης ήσυχασεν έκοιμήθη είδω στον
υπνο του πλήθος ώραιών γυναικών που έ-
φερούνταν σαν πεταλούδες γύρω άπό τό
φως τού φανού του και έξυπνησε τό πρωί
της Τετάρτης με την άπόφασιν να δοκιμά-
ση την τύχη του τό θράδυ αυτής της ώ-
ρας και όχι άποφράδος ήμέρας.

Μόλις άνύψωσε, λοιπόν, έχάρημε με ά-
γάπη τό πιστό και άχώριστο φαναράκι του
και έβυθίσθη στο πηχτό σκονάδι της νύ-
χτας γιά ν' άνακαλύψη θηλυκά έπιρρητή
στις έξέρες άκτινές φωτός. 'Επροχωρούσε
σε παρόδους κεντρικών οδών, διευθύνων
τό φως τού φανού του έμπρός πίσω, δεξιά
και άριστερά, άνακαλύπτων διάφορες οι-
λούετες που δέν τις εύρισκε του γούστου
του. Αφηνιδίως είδε μία γυναίκα σιλουέ-
τα που ήταν σκυμμένη στο δρόμο και κάτι
εύασχε να βρή. 'Επλησίασε γεμάτος έλ-
πίδες γιά ένα ευτυχές μέλλον.

Με συγκρατείτε δεσποινίς είπε. 'Ολί-
γον πως εις τό σκότος της νυκτός και της
ζωής σας.

—'Α! Σας εύχαριστώ πολύ κύριε! εί-
πε έκείνη. 'Ο Θεός σας στέλνει.

—'Εχάσατε τίποτα;
—Μάλιστα. Καθώς άνοιγα την τσάντα
μου μου έπεσε και κύλισε και ψάχνω τώρα
να τό βρώ.

—'Αν έχετε την καλωσύνη φωτίστε τό
δρόμο!.

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΠΟΥ ΤΑ ΕΙΧΕ

—'Ο γιαντρός: —Νοιώθετε κανένα ρι-
γος;

—'Η γεροντοκόρη: —Μου φαίνεται
ναί.

—'Ο γιαντρός: —Μήπως χτυπούν τά
δόντια σας;

—'Η γεροντοκόρη: —'Οχι. Τά έ-
χω στό... κομοδίνο!

ΟΙ ΔΥΣΚΟΛΙΕΣ

—Συναντήσατε πολλές δυσκολίες, δε-
σποινίς, ώσπου να μάθετε να τραγουδάτε
τόσο όραιο;

—Νάμηνολες! 'Ιδίως με τους γείτονες!

ΕΝΟΧΛΗΤΙΚΟΣ

Στό πάρκο:

—'Η γεροντοκόρη: —Αυτός έκεί ο
άνθρωπος μ' ένοχλεί κ. πόλιτισμ.

—'Ο άστυφύλαξ: —Πώς είναι δυ-
τόν; 'Εγώ δέν βλέπω να σας κυττάξη
καθόλου!...

—'Η γεροντοκόρη: —Μά άκριβώς
γι' αυτό μ' ένοχλεί!

ΣΟΦΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

—Και σε ποιά ηλικία νομίζετε ότι πρέ-
πει να παντρεύεται ένα κορίτσι;

—Στην ηλικία που θά... τό ζητήσουν
σε γάμο!

ΔΥΟ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΠΟΥ ΜΠΕΡΔΕΥΤΗΚΑΝ

Αύτοθυσία στις φλόγες τού
έρωτος είναι άπό τις πρά-
ξεις που πάντα θα συγ-
κινούν την ανθρώπινη καρδιά.
'Αλλά μία αύτοθυσία στις φλό-
γες τού έρωτος και τού πολέ-
μου, είναι δύο φορές συγκινητι-
κή, κλείνει περισσότερη δρα-
ματικότητα και κάποιο μεγα-
λειον.

Μ' αυτή την προεισαγωγή
θέλω να σας πώ, ότι και ή
αισθηματική ιστορία, που θα
σας διηγηθώ σήμερα, συνέβη
μέσα στην πολεμική θύελλα.

Μη ζητάτε συνεπώς καθορισμό
τόπου και χρόνου. Μπορεί να
συνέβη τώρα, μπορεί και στο
παρελθόν, μπορεί σε δικό μας
πολεμικό μέτωπο, μπορεί και
σε ξένο. Τί σημασίαν έχουν
τά μέρη και οί χρονολογίες; 'Η
ανθρώπινη καρδιά είναι παντού
και πάντοτε ή ίδια.

—'Ησαν δύο φίλοι. "Ας τόν
πούμε Παύλο τόν ένα, Βίκτω-
ρα τόν άλλον. Τά σπιτία των
ήσαν στην ίδια γειτονιά, στο
ίδιο σχολείο έπήγαν, μαζί έ-
παιζαν μικροί, μαζί έμεγαλώ-
σαν, τις ίδιες σχεδόν γνωρι-
μίες είχαν.

Είχαν και τό ίδιο φλέρτ. Μιά
γειτονοπούλα των τους άπα-
σχολούσε και τους δύο. Την έ-
λεγαν Ντιάνα. "Ηταν κι' αυτή
παιδική τών φίλων. "Οταν ήσαν
μικροί, ο καθένας των έπρο-
θυμοποιείτο να την έχη αυτός
υπό την προστασίαν του. "Η-
ταν τό μόνο ζήτημα, στο οποί-
ον έφέρονταν σαν αντίξηλοι.

—'Αλλά και πάλι έμεναν κατά
βάθος άγαπημένοι.

—'Η Ντιάνα έμοίραζε την φι-
λία της και στους δύο έξ ί-
σου. Έδέχετο τις περιποιή-
σεις και τού ενός και τού άλ-
λου. "Ηταν σαν ένα λουλούδι,
που τό άρωμά του τό έχαιρον
ταν και οί δύο νέοι.

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΤΡΙΩΝ ΚΑΡ-
ΔΙΩΝ.

Τά τρία παιδιά μεγάλω-
σαν. Οί νέοι έγιναν έν-
τρες και πήγαν να ύπη-
ρετήσουν τη θητεία τους στο
στράτο. Ντύθηκαν μαζί τό χα-
κί και όταν έγυρισαν με άδεια
στά σπιτία των, ή Ντιάνα, κο-
πέλλα πιά δεκαοκτώ χρόνων,
τους κορόιδεψε με τά ίδια πει-
ράγματα γιά τόν άσουλωπίτσο
τρόπο, που φορούσαν ως νεο-
σύλλεκτοι τά φανταρίστικα.

Μά οί σχέσεις των τριών νέ-
ων δέν μπορούσαν πιά να έ-
χουν τόν άφελή τόνο, που εί-
χαν τά παιδικά τους παιγνί-
δια. 'Ο Παύλος και ο Βίκτωρ
ήσαν άντρες πιά κι' έβλεπαν
στο πρόσωπο της Ντιάνος τη
θελκτική γυναικία, την ποθητή
και την άγαπημένη. "Αρχισαν
και οί δύο να της κάνουν φλο-
γερό κόρτε.

—'Η Ντιάνα εξέφευγε σαν χέ-
λι. Διατηρούσε τό δήθεν παι-
δικό ύφος της άφελείας και
προσπαθούσε να δείξη, ότι δέν
έπαιρνε στα σοβαρά την έρω-
τική πολιορκία των παιδικών
της φίλων. Γιατί άραγε; Μή-
πως δέν υπορούσε να διαλέξη
μεταξύ των δύο; 'Η μήπως εί-
χε κάμει την έκλογή της, άλ-
λά δέν ήθελε να λυπηθή τόν
άλλον, που ήταν μοιραίως ο
χαμένος στο παιγνίδι της αγά-
πης;

Κανείς δέν μπορούσε τό-
τε να ξέρη.

Πάντως, κάτω άπό τά άδωα
γέλια, την παιδική χαρά και
τά παιγνιδίστικα φερόμενα,
παίζονταν τό δράμα τριών καρ-
διών. 'Η Ντιάνα άγαπούσε τόν
ένα. Ποιόν; Δέν τολμούσε να
τό πη. Την Ντιάνα έξακολου-
θούσαν να την άγαπούν και οί
δύο με την ίδια παραφορά και
με την ίδια έλπίδα. Ποιός ή-
ταν ο κερδισμένος;

—'Ελα, Ντιάνα. Πές το.
Δέν μπορεί να κρατήση περισ-
σότερο αυτή ή κατάσταση. Έ-
τσι και τών τριών ή θέσις εί-
νε μαρτυρική...

Η ΘΥΕΛΛΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Αλλ' ή Ντιάνα δέν πρόφθα-
σε ν' άποκαλύψη τό μυ-
στικό της, γιατί έκρη-
χθώ ο πόλεμος. Οί δύο φίλοι
της έπήγαν στο μέτωπο. Ούτε
κάν τους είδε, όταν έφευγαν,
να τους άποχαιρετίση. "Ισως
να ήταν καλύτερο αυτό. Γιατί
αν τους έβλεπε, μπορεί με τη
στάσι της να προδινόταν ποιόν
άγαπούσε, πράγμα που τώρα
ίσια-ίσια δέν έπρεπε να γίνη.
Τώρα έπήγαιναν στο μέτωπο
κι' έπρεπε να πάνε και οί δύο
με την ίδια έλπίδα...

Τους έγραφε στο μέτωπο τα-
κτικά. Γράμματα φιλικά σε πα-
τριωτικό τόνο. Τά ίδια λόγια
έγραφε σχεδόν και στους δύο.
Και όμως στον έναν ήθελε να
γράψη αλλοιότικα: Λόγια
τρελλής αγάπης, λόγια έρωτι-
κού παραληρήματος.

Αυτός, που άγαπούσε, ήταν
ο Παύλος. Αυτός είχε κερδίσει
την καρδιά της άπό καιρό. Μά
δέν τώδειχνε, γιά να μη πλη-
γώση τόν Βίκτωρα.

—'Αλλά μία μέρα δέν άντε-
ξε. Πήρε χαρτί κι' έγραψε την
πρώτη έρωτική έπιστολή στον
'Αγαπημένο της.

«Παύλο, τού έγραφε, ήρθε ή
στιγμή να μάθης ένα μυστικό
που δέν μπορώ να τό κρατήσω
πιο πολύ φυλακισμένο στην
καρδιά μου: Σ' άγαπάω...»

Γιά να μην ύποπτευθώ τίπο-
τε ο Βίκτωρ έτίσσε κι' έγρα-

φε και σ' αυτόν ένα γράμμα μ'
τά συνηθισμένα λόγια. Τις δυό
έπιστολές τις ταχυδρομώς έ-
πας πάντα, μαζί, στον ίδιο
ταχυδρομικό τομέα που ύπηρε-
τούσαν οί φίλοι της.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΠΡΟΔΟΘΗΚΕ

Στό μέτωπο. 'Ο Παύλος
και ο Βίκτωρ περνούν μία
νύχτα σχετικής ήρεμίας
κάτω άπό τό ίδιο αντίσκηνο.
Την άλλη μέρα φαίνεται τό τα-
χυδρομείο. Έχουν και οί δύο
έπιστολή άπό την φίλη τους
την Ντιάνα.

Παίρνει ο Βίκτωρ τό γράμ-
μα του και διαβάει:

«Παύλο, ήρθε ή στιγμή να
μάθης ένα μυστικό, που δέν
μπορώ να τό κρατήσω πιο πο-
λύ φυλακισμένο στην καρδιά
μου. Σ' άγαπάω...»

Τί είχε συμβή; 'Η Ντιάνα έ-
πάνω στην ταρχή της είχε κά-
νει λάθος και τό γράμμα που
ήταν γιά τόν Παύλο, τόν άγα-
πημένο της, τώστειλε στο Βί-
κτωρα. Και τό γράμμα τού Βί-
κτωρος στον Παύλο.

—'Ο Βίκτωρ έπήγε και δρήςκε
τόν Παύλο:

—'Η Ντιάνα, τού είπε, μπέρ-
δεψε τά γράμματά μας αυτή
τη φορά. Πάρε τό γράμμα σου
και δώσε μου τό δικό μου.

—'Η φωνή του ήταν ραγισμέ-
νη. 'Η ψυχή του έκλαιε μυστι-
κά.

Τό ίδιο έκείνο δράδυ έπρό-
κειτο να γίνη μία πολύ έπικίν-
δυνη άναγνώρισις. 'Ο Παύλος
ήταν ένας άπό τους άντρες,
που θ' άποτελούσαν την περι-
πόλιν. Μά ο Βίκτωρ έπήγε στο
λοχία, που ήταν πολύ φίλος
του, και τού είπε:

—Θέλω να μου κάμης μία
χάρι.

—Λέγε, Βίκτωρα. "Αν μπο-
ρώ, θα στήν κάνω.

—Μπορείς. Στή θέσι τού
Παύλου να δέλης έμένα.

—Γιατί;

—Διότι ο Παύλος δέν πρέ-
πει να κινδυνεύση. "Αν έπα-
θαινε τίποτε, θα έγινόταν δυ-
στυχής μία ύπαρξις, που μου
είναι άγαπημένη. Θέλω να της
κάμω ένα τελευταίο δώρο: Να
της προστάτωσω άπό έναν έν-
δεχόμενο κίνδυνο τόν άνθρωπο,
που άγαπά.

—'Εγινε ή χάρι τού Βίκτω-
ρος. Έπήγε αυτός στη θέσι
τού Παύλου. Και άπό την έπι-
κίνδυνη άναγνώρισι δέν έπέ-
στρεψε. "Όπως είχε πη ο 'Ι-
διος προσέφερε στη Ντιάνα τό
τελευταίο του δώρο: Τη ζωή
του.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΠΝΕΥΜΑ

Ο ΛΟΓΟΣ

Στόν βηματικό δρόμο ένας όδοι-
πόρος συναντά έναν χωρικό:

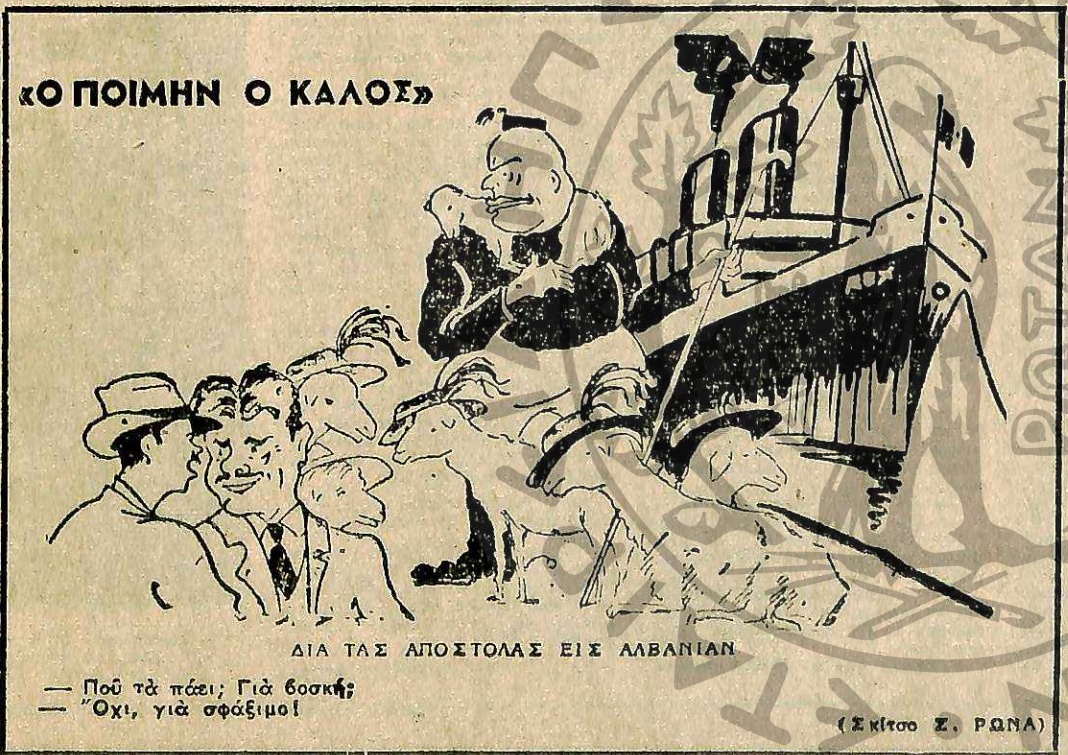
—Μπορείς να μου πής, σε πα-
ρακαλώ, πόση ώρα είναι άπό δώ
ίσσαμε την πόλι;

—'Εως χθές ήταν δύο ώρες, ά-
πό σήμερα όμως είναι μόνο είκοσι
λεπτά.

—Και γιατί;
—Γιατί έως χθές ήταν έπάνω
στο δρόμο ή ταβέρνα τού μπά-
ρμα Θωμά, με την περιφημη ρε-
τοίνα. 'Από σήμερα όμως δέν ύ-
πάρχει πιά γιάτι κάμει τη νύ-
χτα...

ΠΩΣ ΘΑ ΕΙΝΕ

—'Ο σύζυγος: —Δύο είδων
εργη να δώ, τί είδους κοπέλλα θα
φορέσουν έφάτος με τόν πόλεμο.
Ο σύζυγος: —Δύο είδων
θα είναι, όπως πάντα. Κατέλλα
που δέν σου άρέσουν και κατέλλα
που δέν είναι... γιά την τάση
μου.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΑΠΟΣΤΟΛΑΣ ΕΙΣ ΑΛΒΑΝΙΑΝ

—Πού τά πάει; Γιά δοσκή;
—'Οχι, γιά σφάξιμο!

(Σκίτσος Σ. ΡΩΝΑ)

ЕПІВАНОНТЕ!...

Η ΜΟΔΑ ΣΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑ

Ἔνα διήγημα χκράν χκινιόλ

— Ξέρεις μὴν ἐπιμένεις γιὰ τὰς θὰ σὲς ἐρεῖς. Νὰ εὐχῇ ἀπὸ τὴ μνήμη νὰ περπατήσεις, δὲν ἔχει ἀντίρρηση, Καὶ οἱ ἄλλοι θγαίνουν.

— Οἱ ἄλλοι Ποιοὶ ἄλλοι;

— Οἱ πεθαμένοι, θρε ἀδελφεῖ.

— Οἱ πεθαμένοι... Τὴ μοι μιλᾷς γιὰ πεθαμένους. Ἐγὼ εἶμαι ζωντανός.

— Ἐ ποὺ χονδρὸ ἀστεῖον. Μὰ στάσου. Ἐγὼ εἶμαι καλὸς ἀνθρώπος... Ἐλα νὰ πούμε ἐν ποτηρίῳ.

— Ἀρπάξε τὸν κ Μαθία ἀπ' τ

A two-page spread from a children's book. The left page shows a man in a red uniform and cap, looking surprised or concerned. The right page shows two men in green uniforms and caps, looking towards the left.

Ἡ ἀρρωστη: — ὦ, γιατρέ μου! Ὑποφέρω τόσο πολύ, πού θά ἤθελα νά πεθάνω!
Ὁ γι α τ ρ ό ς: Κυρία μου, θά κάνω ὅ,τι μπορέσω νά νά σᾶς βοηθήσω!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

των σκεψών του, χωρίς να το άπασχολή κανένα γεγονός. 'Η συνκέντρωση των πνευματικών δυνάμεων είνε τὸ ἀντίθετο τῆς ἀδρανείας πὺ καταστρέφει τὸν ἀνθρώπου ἐνῶ θά μπορούσαν νά κάμουν κάτι στή ζωὴ τους.

Ἡ συνκέντρωση περιλαμβάνει

Οι περισσότερες δυσκολίες τη
ζωής εκπνεύζονται προτού ακό-
μη εκδηλωθούν καλά, αν είμα-
στε βέβαιοι ότι έχουμε όλες ε-
κείνες τις δυνάμεις με τις οποίες
θα κατανικηθούν οι δυσκολίες α-
πλώς και πάρομε ανάλογο ύψος.
Μ. ΚΑΠΑ

8ον

Μετά τη μονομαχία, είχε παραξενευτεί που είδε τον Ροδόλφο στο σπίτι της Νάντιας. Μα αυτή του εξήγησε πως ο Ροδόλφος της είχε δικαιολογήσει αρκετά και πως είχε αλλάξει γνώμη και προτιμούσε να τον δεχεται κι' αυτόν, με όλον τον κίνδυνο που τον απειλούσε.

Ο Φερνάνδος έκανε ό,τι μπόρεσε για να την πείσει να του ξανακλείσει την πόρτα. "Αρχισε να της τον κατηγορεί πάλι ότι είχε έλπει πολλά, παιδί, ανάξιο εμπιστοσύνης. Και κατέληξε όταν είδε ότι αυτό δεν εκδίδει τη Νάντια να της παραστήσει με τα μελανώτερα χρώματα τον κίνδυνο που θα διέτρεχε εξ αιτίας της ο νέος. "Όταν είδε ότι ούτε κι' αυτή η τακτική έφερε κανένα αποτέλεσμα, πήρε την απόφαση πως θα έβρισκε τις περισσότερες φορές το Ροδόλφο στο σαλόνι της. "Νάντια, Τον εκύτταζε προκλητικά ειρωνικά, και σπάνια του απέτεινε κατ' ευθείαν το λόγο.

— Τώρα είπε ο Φερνάνδος, πρέπει να φροντίσουμε βλαι μας πως θα σώσουμε τη μικρούλα από την εκδίκληση του Ζεράρ, αν το μιάσει.

— Πώς δεν το μάθη; Έκανε Ζωρρά ο Ροδόλφος. "Εκτός αν του το προδώσει κανείς, δεν μπορεί να μάθη τί γίνεται μέσα στο σπίτι.

— Εκύτταζε τον Φερνάνδο, ο οποίος του έλεγε πως τον υπακούει αυτόν. Τού ανταπέδωσε την προκλητική ματιά ο Φροντέ. Κι' η Νάντια που προσπαθούσε πάντα να προλαμύσει και μισάν κερδίσει μεταξύ τους, είπε γλυκά:

— Δεν πιστεύω κι' εγώ να το μάθη. "Ο Φερνάνδος με τον Ροδόλφο ξανακυττάχτηκαν εχθρικά και φιλοπονητικά.

— Όταν έφυγαν κι' οι δύο, είπε η Νάντια στη μητέρα της:

— Δεν έβρω μητέρα γιατί με θλίβει η σκέψη πως ο Φερνάνδος μ' εθώθησε να βρω το παιδί μου.

Κι' η κυρία ντε Σεβεράκ αποκρίθηκε:

— Δεν πρέπει να είσαι άχαρη. "Αλλά, τί να σου πω κι' έμένα αυτό το όφος του Φερνάνδου με χτυπάει στα νεύρα, και θα ήθελα σε όποιονδήποτε άλλον να χρωστούσα ευγνωμοσύνη παρά σ' αυτόν.

Η ΜΑΡΙΕΤΤΑ ΑΝΥΠΟΜΟΝΕΙ

— Όταν τον εγγέλασε τον Φερνάνδο η Μαριέττα, λέγοντάς του πως έβριζε την κόρη της κομψά, φανταζόταν πως τίποτε πια δεν την έχωριζε από την ημέρα που θα γινόταν κυρία Φροντέ. "Αλλά ο Φερνάνδος δεν φαινόταν και πάλι τόσο πρόθυμος να εκτελέσει την υπόσχεσή του.

— "Ακουσε Μαριέττα της είπε με τόμο μαλακό πειστικό τόνο όφος. Δεν φάνηκε αυτό. Τώρα θ' αρχίσεις να καταλαβαίνεις τι όφος της κομψής να έχει από αυτή την υπόθεση. "Η κόμηση πρέπει να την κόρη της. Στέλνε την κυρία Κατερίνα με απειλές κάθε μέρα σχεδόν. Να τη φοβερίζω πως θα μαρτυρήσει του Ζεράρ ότι έχει πάρει στο σπίτι της το παιδί της. Και να της ζητή σεβαστά ποσα για να εξακολουθή να σιωπά.

— "Εδάγκωσε τα χείλη της η κοπέλλα. Δε θα σιωπούσε πια άλλο να περιμένει. Είχε κουραστεί να δεχεται συμβουλές και ειρωνείες. — Φερνάνδο, είπε πικρά μ' έμπεδες σε μια κακή υπόθεση. Μα ξέρεις πως έχω κατά βάθος έχω τύψεις για όλα αυτά.

— Την έκοψε με τα γέλια ο έραστής της. — "Όλες οι τύψεις ξεχνιούνται όταν μελνυθ το όφελος που θα μας βοηθήσει να παντρευτούμε.

— Θ' αρχίσει αυτή η μέρα; ρώτησε η μοδιστρουλά ρίχνοντάς του μια γρήγορη πλάγια ματιά.

Η ιστορία του Έλληνοϊταλικού πολέμου

ΤΑ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΝΤΑ ΤΗΣ ΙΕ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΝ 98ον 1—2—41

«Είς διάφορα σημεία του μετώπου διεξήχθησαν παρά των στρατευμάτων μας επιτυχείς τοπικοί αγώνες. Κατελήφθησαν σημαντικά έδαφη και σημεία και περιήλθαν εις χείρας μας πολλά αυτομάτα όπλα, όθλοι και παντοειδές υλικόν. Συνελήφθησαν 270 αιχμάλωτοι έν οίς και αξιωματικοί».

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΝ 99ον 2—2—41

«Τοπικοί επιτυχείς ενέργειαι, Συνελήφθησαν αιχμάλωτοι τινές».

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΝ 100ον 3—2—41

«Περιωρισμένη δράσις περιπόλων και πυροβολικού».

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΝ 101ον 4—2—41

«Κατόπιν επιτυχών αγώνων κατελήφθησαν σημαντικά θέσεις του έχθρου. Συνελήφθησαν πολλοί αιχμάλωτοι και περιήλθαν εις χείρας μας άφθονα όπλα, τρόφιμα και πυρομαχικά».

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΝ 102ον 5—2—41

«Περιωρισμένη δράσις περιπόλων και πυροβολικού. Προσπάθεια επιθέσεως του έχθρου δι' άρμάτων άπεκρούσθη».

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΝ 103ον 6—2—41

«Περιωρισμένη δράσις περιπόλων και πυροβολικού».

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΝ 104ον 7—2—41

«Δράσις πυροβολικού και περιπόλων, προζενήσαντα σοβαράς άπωλείας εις τον έχθρον».

(Έκ του Γεν. Στρατηγείου)

— Έξαρτάται αποκρίθηκε ο Φερνάνδος. "Σου έθεσα με έλκρινε να το ζητήμα. "Αν κατορθώσης να βρεις χρήματα.

— Έγέλασε η Μαριέττα πικρά.

— "Όποτε έτσι λοιπόν, τα χρήματα είνε τώρα απαραίτητα για το γάμο μας. "Όταν με γελοίες δεν ήταν το ίδιο...

— "Ασε αυτές τις κορόνες, την έκοψε άναπόνομα ο Φροντέ. "Η θάσος τώρα είνε τί θα κάνει για να μπορέσης να πάρης κι' άλλα χρήματα.

— Θα πάω να βρω τον Θωμά και την κυρία Κατερίνα, αποκρίθηκε η Μαριέττα.

Και πραγματικά, έτράβηξε για την πράγλη του άρρωστου.

— "Αχ, βόγγυξε η Κατερίνα μόλις την είδε. Τι έκανα, Μαριέττα τι μ' έκανες ν' αφορίσας! Τώρα δεν μπορώ καίγεται η καρδιά μου χωρίς το παιδί μου.

— Είσαι τρελή, την έκοψε άπότομα η μοδίστα. "Η κόρη σου είνε σαν θαύματα. "Εσύ κίτταζε τα χείλη του άνδρος σου και μη χώνεις την εύκαρία. Πήγαυνε άδριο κιόλας να ζητήσης λεφτά.

— Ανοηστία η κυρία Κατερίνα. "Η στεγνή της φυσιογνωμία πήρε μιαν έκφραση πονεμένη:

— "Ανάθεμα στη φτώχεια και στην άρρωστεια είπε. Ν' αναγκάζωμαι να ζητώ λεφτά για τη θυσία του παιδιού μου.

— "Εχω ανάγκη κι' εγώ από λεφτά, είπε η Μαριέττα άναπόνομα. "Τίποτε δεν γίνεται χωρίς λεφτά. Βοήθησέ με Κατερίνα, κι' εγώ μια μέρα θα είμαι σε θέση να σε βοηθήσω.

— Καλά, έκοψε η φτωχή μόνα άναστε. νάζοντας πάλι. Θα πάω. "Ισως κατορθώσω να ιδώ έστω κι' από μακριά το παιδί μου...

— Όταν έφυγε η Μαριέττα, ο Θωμάς είπε με φωνή πνιγμένη:

— "Ακουσε Κατερίνα αυτά όλα είνε άστεία. Με τα πενταρόδεκα που θα άποσπάσης από την κόμηση, δεν γίνεται η δουλεία μας. Χρειάζομαστε πολλά λεφτά. Κι' εσκέφθηκα εγώ τον τρόπο ν' άποκτήσω με με μιάς τόσα που θα μας επιτρέψουν να φύγωμε από το Παρίσι.

— Και με ποιά μέσον θα κερδίσης τόσα λεφτά; ρώτησε η Κατερίνα μάλλον άδιάφορα.

— "Ακουσε, γυναίκα, αποκρίθηκε ο άρρωστος με φωνή πνιγμένη, συριστική. Δεν έχω την έντολη του Κομήτος ντε Ζιρώ...

— Θέλεις να πής να του παραγγέλωμε πως η κόμηση πήρε σπίτι της την κόρη της; — Πολύ σωστά το έμάντισες, είπε σιγά ο Θωμάς. "Ενα γραμματάκι στο Μαρκόνο και σε λίγες μέρες, θα έλθουν χρήματα εδώ.

Το μάτι της κυρία Κατερίνας έγυάλισε. Μα έξαφνα έγλωβισε.

— Θωμά! έρώνασε. Δεν εσκέφθησες πως σ' όλα αυτά το θέμα μπορεί να είνε η κόρη μας;

— Έγέλασε ο άρρωστος.

— "Εσύ δεν εσκέφθησες πως σ' έμένα θ' αναθέσει να εξοντώσει τον Ροδόλφο ντε Τρενυ και την κόρη του, αν το άποφασίση;

— Και τότε θα σκοτώσης το παιδί μας; ξεφώνισε η μητέρα με φρίκη.

— Τότε θ' άναπτύξω δλν μου την έξυπνάδα, αποκρίθηκε ο Θωμάς.

Τα μάτια του έγυάλιζαν από τον πυρετό κι' η έλπίδα του κέρδους λές και τον έγιάτρει.

— "Αν μάς κυνηγήσει ο Θεός; ψιθύρισε η κυρία Κατερίνα τρομαγμένη. "Αν, μ' όλα αυτά, χτυπήσει το παιδί σου;

— Αυτό είνε τρέλλες! την έκοψε άπότομα

ο Θωμάς. Πώς θα χτυπήσω το παιδί μου; Θα κυττάξω να φύγωμε από το Παρίσι, να εξαφανιστούμε με τα λεφτά στο χέρι.

— Μα πώς θα πάρης την άμοιή του κόμησης χωρίς να τον εξευτελίσης;

— "Ασε με, γυναίκα να ζήσης είπε άπότομα ο Θωμάς. "Εγώ ένα έξω πως πρέπει να γίνω καλά και πως για να γίνω καλά, μου χρειάζονται λεφτά.

— Σηκώθηκε από το κρεβάτι του. "Ηταν Σηκώθηκε άδύνατος. "Η φυματίσις του άτρομακτικά άδύνατος. "Η ματιά του όμως ήταν θέρια τα σωθικά. "Η ματιά του όμως ήταν άκόμη ζωηρή, παράξενα ζωηρή, μέσα στο σκελετωμένο του πρόσωπο.

Πήρε ένα κομμάτι χαρτί κι' έβαν φάκελο κι' άρχισε να γράφει. Σε λίγο, εδιδάσσε το γράμμα στη γυναίκα του:

«Κύριε κόμη άρχιζε Σας άναγγέλλω ότι η κυρία κόμησης έβριζε το κορίτσάκι και το υιοθέτησε. Λέει πως δεν είνε τάχα δικό της.

— "Εγώ θέθωσα, δεν έχω άποδείξει ότι το κορίτσάκι είνε δικό της αφού έσεις δεν μ' άποφασίσει με την άπόλυτη εμπιστοσύνη σας και δεν μου καταστήσετε γνωστό που παρτε, δώσατε το νόμο. "Αλλά ας φανταστεί πως μπορώ να σας διαβεβαιώσω ότι η μικρή είνε κόρη της κόμησης. Τα χαρακτηριστικά της είνε άκρίβως όπως μου την περιγράφου. Ξανθή γαλανή. "Η κόμηση δειχνει έξαιρετική κρυμμένη για αυτό το παιδί.

Περιμένω διαταγές σας τι πρέπει να κάμω. Είμαι πρόθυμος για όλα.

Μη ξεχάσετε σάς παρακαλώ ότι είμαι άρρωστος κι' ότι η οικονομική μου κατάσταση είνε οκτρά.

Δοσλος σας
Θωμάς Λαράς»

— Και τώρα, είπε τρέχοντας τα χέρια του ο φυματικός, όπουν να βρω η άπάντησις πρέπει να άκονισα το μυαλό μου. Πώς να σώσω και το παιδί μου αλλά να πάρω και τα χρήματα.

ΠΑΛΗ ΜΕ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ

Δίπλα στο κρεβάτι του μωρού η κόμηση σ' άπεριόριστες ημέρες άγωνίας. Το χλωμό πρόσωπάκι της μικρούλας ήταν έσπραμένο παρπαρνιακό προς το φός. "Ετσι, πάντα έβλεπε φός το άρρωστο μωρό. Κι' από τα άσπρα χείλια του έφευγαν μικρά βόγγυτά σαν πληγωμένο πουλί.

Τα δάκρυα έτρεχαν στα μάγουλα της Νάντιας. Είχε δύο μήνες κοντά της το μωρό. Τό άγαπούσε όδυνάρα. Και γιατί το είχε στερήσει τόσους μήνες, και γιατί ήταν άρρωστο. Δύο μήνες έπαυσε τώρα με το χάρο. "Αλλά ο γιατρός κουνούσε το κεφάλι. Και τον έκίτταζε κάθε μέρα που έρχόταν, η Νάντια στα μάτια να διαβάση στη φυσιογνωμία του αν μπορούσε νάχη κομψιάν έλπίδα.

— "Εκείνο το θράδυ ο γιατρός της είχε πη πως ήταν κρίσιμο. "Αν έσπασε όπουν να έμμερση το μωρό, σίγουρα θα έσώζονταν. "Αλλά δεν της είχε κρύψει πως θεωρούσε πύλο πιθανόν να μην το εύρη η άνατολή.

Με χαμηλωμένο φός σιωπούσε έκάθονταν η Νάντια, η μητέρα της κι' ο Ροδόλφος. "Ο Φερνάνδος είχε μείνει κι' αυτός έως άργα. "Αλλά τον έπεριεμε η Μαριέττα κι' έτσι με μεγάλη του λύπη είχε άφαιρε τον Ροδόλφο μόνο με τις δύο γυναίκες. "Ο νέος έκίτταξε την πονεμένη μητέρα στα μάτια. Στη φυσιογνωμία του ζωγραφίζονταν η ίδια άγωνία.

— "Εκύτταζε το μωρό που άνάσινε θωρειά, βόγγυσε, και η καρδιά του έρραγίσε. "Αλλ

λοτε δεν του άρεσαν τα παιδιά. "Αλλ' αυτό το μικρό, το παιδί της Νάντιας, που ο κόμης το φανταζόταν δικό του, το είχε άγαπήσει σαν αληθινά δικό του παιδί.

— Έπέρασε έτσι η νύχτα έφιαλτική. "Η Νάντια να κλαίει η κυρία ντε Σεβεράκ να προσεύχεται, κι' ο Ροδόλφος να κυττάει με άγωνία από το παράθυρο τον ούρανό. Είχε πη ο γιατρός πως αν ζούσε ως το πρωί η μικρούλα, είχε γλυτώσει. "Επί τέλους σάν να φωτίστηκε λιγάκι ο ούρανος.

— Νάντια, είπε ο Ροδόλφος σιγά, για L δες. Δεν σου φανταί πως έμμερνε;

— Έγύρισε τα μάτια της άκρυσμένα προς τα έξω η μητέρα. Σε λίγο το φός έφάνηκε πύλο ζωηρό. Τ' άστρα έγλωβισαν στον ούρανό.

— "Αλήθεια, έμμερνε! είπε κι' η κυρία ντε Σεβεράκ.

— "Η Νάντια σηκώθηκε, πήγε κοντά στο παράθυρο. Και κάμψοι άρα δεν έμμερνε. "Όταν έγύρισε πίσω στους άλλους τα μάτια της ήταν πλημμυρισμένα από δάκρυα. Μα ήταν δάκρυα εύτυχίας τώρα.

— "Ακριβώς με τις πρώτες άχτίδες της αύγης το μικρό έπαυσε να βόγγυ. "Εβγαλε δύο-τρεις σιγανές άναρθρες φωνούλες, σαν πουλάκι, και στο τέλος κοιμήθηκε.

— Κοιμήθηκε! ψιθύρισε η Νάντια κι' έβλεπε λυγιάς εύτυχίας της έπνιξε τη φωνή. Γιατί αυτό άκριβώς της είχε πη ο γιατρός πως ήταν η ένδειξις της σωτηρίας. "Ο ύπνος, ο Ροδόλφος την έκίτταζε θωρειά με μιά λάμψη στα γαλανά μάτια του.

— "Εσώθηκε, είπε άναστενάζοντας με άνακοιφισι.

— "Η κυρία ντε Σεβεράκ γονάτισε και τα χλωμά της χείλη ψιθύρισαν μια προσευχή εύχαριστίας.

— "Όταν έπέρασε η συγκίνησις ο Ροδόλφος είπε:

— Τώρα εγώ θα πηγαίνω. Δεν πρέπει να έμμερνη και να φωνή πως ήμουν εδώ τη νύχτα. Κακές γλώσσες υπάρχουν πολλές, και άνθρωποι που ενδιαφέρονται για μάς, έπισης.

— Να πηγαίνης παιδί μου είπε η κυρία ντε Σεβεράκ με άρκετη άνησυχία.

— "Αποχαιρέτησε ο νέος, κι' έφυγε χαρούμενος. Τον παρακολούθησε η Νάντια με μιά συγκινημένη ματιά. "Η άρρώστια της μμς της έδωσε εύχρηστος πόνους.

— "Εκρίβε τους είχε συνδέσει πύλο πολύ. "Ενώ έκίττασαν οι δύο γυναίκες το μωρουδάκι που όσο έπληγανε φαινόταν να ησυχάζει, της έφάνηκε της Νάντιας άξαφνα πως άκουσε έξω στο δρόμο φωνές. Σ' την άρχη δεν έδωσε σημασία. "Όταν όμως δυνάμωσαν, έγινε στο μυαλό.

Μέσα στο θαμπό φός της αύγης είδε κάμουν άρκετο μαζεμένο στη γωνία του δρόμου, Κι' άκουσε φωνές συγκεχυμένες:

— Το καμένο το παιδί!...

— Τι άτύχημα!...

— Φαίνεται να ύποφερη πολύ.

— "Η Νάντια ένοιωσε τα χέρια της να παγώνουν. Δίχως να ξέρη κι' αυτή γιατί, έπέρασε από την καρδιά της ένα κακό προσάσθημα.

— Φαίνεται πως κάποιος δυστύχημα συνέθε έκει είπε στη μητέρα της.

Την άλλη στιγμή ώρμησε η Μάρθα, τραβώντας τα μαλλιά της.

— "Ω, κυρία κυρία!... Ποιός να τώλεγε... "Ο κύριος Ροδόλφος!

— Σταμάτησε η καρδιά της Νάντιας.

— Ο κύριος Ροδόλφος, έσκαλούσθη με ταρχαή η υπηρέτρια... πληγώθηκε. "Ενα άμείρι έπεσε άπάνω του... Μόλις έγινε απ' την πόρτα μας.

Δίχως άλλη σκέψη έπέρασε η Νάντια ένα παλτό και έγινε στο δρόμο.

— Πρόσεξε! της έφώναξε με τρεμουλιαστή φωνή η μητέρα της Πρόσεξε, μη δείξης ενδιαφέρον...

Μα η Νάντια έρισκόταν κιόλας στο δρόμο άνάμεσα στο πλήθος.

— "Ο Ροδόλφος ήταν χλωμός σαν κέρινος. "Όλο το αίμα φαινόταν νάχη φύγει από τη νεανική, παιδαλική σχεδόν φυσιογνωμία του καθώς κοιτόταν στη γη. Κι' ένα σάλακι αίμα έτρεχε από το μέτωπό του και έδωσε το χόμα.

— "Ηταν άναίσθητος.

— Τι συνέθε; Για όνομα του Θεού! ξεφώνισε η Νάντια.

— "Ω μην ταράζεσαι Νάντια! άκουσε δίπλα της μια φωνή κι' άναρχίασε. Δεν είνε και τόσο σοβαρό.

— Έγύρισε. Ναι, δεν είχε γελαστή. "Η φωνή αυτή η μαλακή και στεγνή, ήταν του Φερνάνδου. Μα στην άγωνία της για τον Ροδόλφο, δεν έπρόφρασε να σκεφθί τίποτε άλλο.

— Φερνάνδε! παρακάλεσε έφερε ένα άμείρι πρέπει να πάη άμέσως σε νοσοκομείο.

— Βεβαίως! άμείρισε ο Φροντέ. Θα φροντίσω άμέσως εγώ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Η συνέχεια.

Η ΣΚΟΠΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

«Τό γεγονός ότι είμαι στρατευμένος, μου γράφει κάποιος άναγνώστης μου, μη σάς κάμη να σκεφθίτε ότι είμαι έλαφρός, για ν' άσχολούμαι και με άλλα ζητήματα, όπως και αυτό που θα σάς έκέσω, γιατί σάς θεσπώ ότι παρ' όλη την έπίγνωσι των υποχρεώσεων που έχω άπάντησι της μαχομένης πατρίδος μου, δεν παύει ώστρσο να με άπασχολή και το πρόβλημα τούτο, γιατί νομίζω ότι πρέπει να με άπασχολή.

«Είμαι στρατιώτης των μετόπισθεν λόγω της ειδικότητός μου και παραμένω στην "Αθήνα. "Από έτους συνέθεθη με δεσμούς άγάπης με κάποια κοπέλλα έργαζόμενη, ψυχικά και πνευματικά άνάτερο άνθρωπο. Την έγνώρισα σε μια καμψή της ζωής μου. "Όταν, κουρασμένος, άπογοητευμένος και άδριαμένος από έναν άποτυχημένο γάμο, έβρήκα μόνος στη ζωή. "Η κοπέλλα αυτή στάθηκε ο παρηγορικός, έμψυχωτής σύντροφος, που μ' έκαμε να δώ τη ζωή με καινούργια μάτια, με πίστη, με πεποίθησι πως μαζί θα φτιάξουμε κάτι καλό. Την είδα ακόμη σάν τη καλή και γλυκιά μάνα που θα έβινα στο παιδί μου.

Αυτοτυχός για λόγους άνωτέρους απ' τη θέλησή μου, δεν έχω ακόμη τυπικά διαλύσει τον πρώτο μου γάμο. "Ετσι, δεν μπόρεσα να δώσω άκόμη σ' αυτή την κοπέλλα τη θέσι που της άξιζει κοντά μου, έπομένως ούτε και το παιδί μου να πάρω κοντά μου. Βρισκόμα λοιπόν μακριά απ' αυτό το παιδί—γιατί τόπος διαμονής μου δεν ήταν η "Αθήνα— και δεν μπόρεσα τσασε σήμερα να δώσω μιαν άληθινή εύτυχία στην γυναίκα που άγατώ και η όποια έχει κάθε δικαίωμα σ' αυτή την εύτυχία. Δεν έβρω δε πότε θα μπόρεσουν να γίνουν δλ' αυτά, δεδομένου ότι δεν ζούμε μιά ειρηνική περίοδο. "Ισως μού πητε, ότι άκριβώς έπειθε δεν ζούμε ειρηνική περίοδο, πρέπει να παρύνω τα πράγματα όπως έρχονται. Για μένα, ώστόσο, είνε ένα ζωτικό ζήτημα η τακτοποίησις μου άπάντησι αυτής της κοπέλλας. Μη με πάρετε για ρομαντικό ή δεν έβρω τί, αν σάς πώ ότι έξχωρα από κάθε άλλο συναισθηματικό μου ζήτημα, δεν θέθω να δημιουργηθή ούτε και προς στιγμήν η άμφιβολία σ' αυτήν ότι δεν σκέπτομαι τίμια. Πως όμως να λύσω δλ' αυτά τα ζητήματα; Πως να βρω τρόπο να μη με άσασνίζουν αυτές όλες οι σκέψεις; κ.λ.π.»

Δεν έβρω τί θα σκεφθήκατε όσοι έδιδάσσετε τα παραπάνω. "Εκείνο που έσκέφθηκα εγώ είνε ότι, αφού συγχωρώ τον νέο αυτόν για τον άληθινό τίμιο ψυχικό κομπο που κλείνει μέσα του, πρέπει απ' την άλλη να του συστήσω, όχι θέθω να παίρνη τα πράγματα όπως έρχονται, γιατί κάθε άλλο παρά μοιρολάτρη είμαι, αλλά ν' αντιδράση σ' αυτή τη νεοκρίτητα που τον κατέχει. Γιατί άσφαλώς τον κατέχει κάποια νεοκρίτητα. Δικαιολογημένη ή όχι, δεν το έξετάζω. Ν' αντιμετώπιση, ώστόσο, την κατάσταση με ψυχραιμία, άνάλογη μ' εκείνη που έπιδάλλουν οι σημερινές συνθήκες. "Επειτα, όπως και άλλοτε έχωμε πη, η ζωή εξακολουθεί να κυλά και ο μηχανισμός του κράτους να λειτουργή κανονικά. Τι τον έμποδίζει να φροντίση για την έκδοσι του διαζυγίου του, έστω και όχι με την ίδια ταχύτητα που θα έξεδίδετο πρ' τον πόλεμο; Σε κάποια παράγραφο του γράμματός του, μου άναφέρει ότι με την τέως σύζυγόν του συυφώνησαν να διαλύσουν αυτόν τον γάμο κατά τρόπον φίλο. "Επομένως, δεν συντρέχει κανένας λόγος να έσληπ' τον έαυτό του πρ' άδιδέδο. Με ψυχραιμία, ύπομηση και ένεργητικότητα, μπορεί να φθάση στην έκπληρωσι της έπιθυμίας του και των υποχρεώσεων του, χωρίς να άσασνίζεται από προβλήματα, των οποίων η λύσις ούτε άκατόρθωτη είνε, δλλ' ούτε και δύσκολη.

ΕΥΑ

Παρακολούθησате

ΑΠΟΣΗΜΕΡΑ

το άριστούργημα του

ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

Ο «ΠΟΝΟΣ ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ»

Στη σελίδα 9

Πώς προλαμβάνεται Η ΤΡΕΛΛΑ

«Μπορούμε τάχα να προλάβουμε την τρέλλα;»

Στο έρώτημα αυτό ο καθηγητής Μίλλερ Γιλνέκ άπάντα ότι:

«Η τρέλλα είνε η πύλο εύγενική απ' όλες τις άρρώστειες, γιατί μάς προειδοποιεί πάντοτε όταν πρόκειται να μάς έπισκεφθί. Κι' έτσι όταν έξωμε τα μυαλίτια που χραισμοποιεί, μπορούμε να της κλειώμε την πόρτα. Και νά, μερικά άπ' τα μυαλίτια αυτά που στέλνει στους ανθρώπους ή... κυρία Τρέλλα, για να προσάγγειλη τον έρχομό της:

Πρώτο μυαλίτιο: —προγνώστικό σημείο στη γλώσσα της έπιστήμης: είνε: "Η άσπνία, που άπορρχειται από έναν διαρκή πονοκέφαλο.

Δεύτερο: Τό ν' άκούη κανείς παράξενους ήχους τη στιγμή που πρόκειται ν' άποκοιμηθή.

Τρίτο: Τό να έκνεριζεται για άσχημα πράγματα.

Τέταρτο: Τό να γελά χωρίς κανέναν λόγο.

Πέμπτο: Τό να μονολογή δυνατά, χωρίς νάχη δοκιμάση προηγουμένως καμιά σάβαρη συγκίνησι.

Έκτο: Τό να ενδιαφέρεται υπερβολικά για ό,τι κι' άν κώνη ο πλησίον του.

Εβδομο: Τό να συλλέγη πράγματα, που να μην ξέρη από πριν σε τί θα τα χρησιμοποίη.

Ογδοο: Τό ν' άλλάξη εύκολα ιδέες, π.χ. τό να γίνεται έαφνικά από φιλοθηρικός άδερσος κ.λ.π.

Ενατο: Τό ν' άλλάξη κανείς συχνά τον γραμμό του χαρακτήρα.

ΑΠΑΡΗ- ΓΟΡΗΤΟΣ

ΧΙΟΥΜΟΡΙΣΤΙΚΟ ΑΠΡΟΟΠΤΟ

Τα έργαστάρια Σμιθ και Στόρν
έκαναν φασέρια συναρμολογημένα
μεταξύ τους. Και ο συναρμολογημένος
ήταν δικαιολογημένος γιατί το
ένα κατεσκεύαζε κομμάτι από χαρ-
τόνι και το άλλο έβγαζε...

—Ο κ. Σμιθ μισούσε τον κ.
Στόρν και ο κ. Στόρν είχε τα
ιδία αισθήματα για τον κ. Σμιθ.
Είχαν και οι δύο μια κόρη της
παιδείας και οι δύο κάποιον έλα-
τρεψε τη δική του τόσο όσο μι-
λούσε την κόρη του. Άλλωστε και
ο συναρμολογημένος είχαν έλκτικα
και στο οικογενειακό πεδίο. Με
άλλους λόγους, η οικογένεια
Σμιθ έκανε τα πάντα για να κά-
νι δυοτυχισμένη την οικογένεια
Στόρν, και αντίθετος...

Μια μέρα παρουσιάστηκε στο
γραφείο του κ. Σμιθ ένας νέος
έρκετα συμπληρωμένος κι ευπαρου-
σιασμένος με ύψος νεοπαλός, κρα-
τώντας ένα μεγάλο μπουκέτο τρι-
αντάφυλλα.

—Ο κύριος Σμιθ; Ερώτησε με
φωνή που έτρεπε στη τη συγκλ.
νιση.

—Εγώ είμαι, απάντησε ο κ.
Σμιθ. Τι θέλετε παρακαλώ; Ποιός
είστε και πώς λέγεσθε;

—Είμαι ο Αιμίλιος Τζάινς, έ-
παισε ο νέος και ήρθα για να
ζητήσω την χείρα της κόρης σας.

—Ο κ. Σμιθ σηκώθηκε κι έ-
κρίταξε προσεκτικά τον νέον.

—Κύριε, το έπαισε σκεφθήκατε
καλά αυτό που θέλετε να κάνε-
τε; Είναι πολύ σοβαρό αυτό που
είπατε, αλλά δεν θέλω να σας α-
πογοητεύσω. Την οικογένειά σας
την γνωρίζω, ξέρω ότι είσαστε
πρώτης τάξεως νέος και πιστεύω
πως η κόρη μου θα ζηση ευτυχί-
σμενής μαζί σας. Εσκέφθηκατε ό-
μως...

—Ο κ. Σμιθ το μίλησε άκρι-
τως τρία τέταρτα της ώρας, κά-
τά την διάρκειαν των οποίων ο Α-
ιμίλιος νέος έδρασκε το τριαν-
τάφυλλα κυτώντας τις μύτες
των παπουτσιών του.

—Όταν τελειώσε την θμιλία του
ο κ. Σμιθ ξανακάθισε στην κα-
λυβρόνα του. Μια ιδέα άρχισε

Η ΒΕΡΑ

Υπό ΕΥΑΙ ΡΑΓΚΟΥΣΗ

Μόλις αντίκρισαν ο ένας τον
άλλον, θα νόμιζε κανείς
όσο ήταν έτοιμοι να άγκαλι-
αστούν στη μέση του δρόμου, α-
διαφορώντας για το σύμπαν. Ω-
στόσο σαν αυτόματα άλλαξαν α-
πάτομα και οι δύο... "Υστερα α-
πό ένα δευτερόλεπτο, έβδαν την
έντονη ανδρώων που δεν τους
συνέβη παρά μια απλή γνωριμία.
"Ο Στέφανος την χαιρέτησε ευ-
γενέστατα διαγράφοντας το καπέλο
του. "Η Τζίνα τού έτεινε με την
ίδια ευγένεια το γαντοφορημένο
χεράκι της. Και άρχισαν οι μοι-
ραίοι έρωτικοί διαβιτισμοί...
— Πώς είστε, δεσποινίς;
— Μερσί! "Εσείς;
— Καλά. "Αν και λίγο σας έν
διαφέρει...

— Δεν απαντάει;
— Εύχαριστώ...

"Ακολούθησε άρκετη σιωπή
"Η Τζίνα παρ' όλο το ύψος της
δεν έβλεπε πως θιαζόταν να δώ-
ση τέλος στην συνάντησή. "Ο
Στέφανος έπαφελήθηκε για να
της ζητήσει να την παρατείνουν.

—Επρόφερε το δνομά της, με μά-
ταιη προσπάθεια τώρα να κρύψη
την συγκίνησή του.

— Τζίνα!...
"Εκείνη έστράωσε τα μάτια της
στα δικά του. "Αμέσως όμως χα-
μήλωσε το βλέμμα της, για να
κρύψη την έκφρασή τους, που εί-
χε γίνει τώρα, προσδιδόντας
τόν έγωισμό της, θασεία και τρυ-
φερή.

— Θέλεις να καθήσουμε κάπου;
την ρώτησε.

— Ένευσε καταφατικά.

Σε λίγο θρήνηκαν σ' ένα τρα-
πέζακι κάποιου κοσμικού κέντρου.
Πεισματικά είχαν θανατώσει το
άρχικό ύφος του καβένιας με ή
οιγή που τηρούσαν στην πραγμα-
τικότητα επανακατασκευάζοντας
τα νεύρα τους.

—Τέλος ο Στέφανος την διέκο-
ψε:

—Δυό ξένοι λοιπόν τώρα εί;
— "Η Τζίνα απάντησε θηδέν άδία-
φορα:

— "Οχι και έτελως. Νά, δ-
πως σήμερα μπορείς να μου μι-
λάς όταν με βλέπεις...

— "Ετσι;

—Φυσικά.
"Ο Στέφανος έδράκωσε νευρι-
κά την άκρη του τσιγάρου του.

— Σ' ευχαριστώ για το δλ-
κάτωμα που μου δίνεις, Τζίνα! Νά
είσαι όμως θασεία πως δεν
θα το χρησιμοποιήσω...

— Όπως θέλεις... Μά δεν
θέλω να γίνωμε έχθροί. Δεν έρι-
σκω τόν λόγο...

— "Οχι, μά φοβούμαι πως θα
θαρεθώ τη φίλια σου, όπως θαρέ-
θηκα και την αγάπη σου...

"Η Τζίνα ένόμισε πως ένα μα-
χαίρι έσχίξε την καρδιά της...
Μπόρεσε όμως να διατηρήσει...
το ύφος της! "Ο Στέφανος, σαν
να μετανάστευσε, πήρε το χέρι της
στά χείρα του...

— Μά συγχάρεις Τζίνα... Δεν
ήθελα να σε πειράξω! "Αναρωτι-
έσαι όμως πως μέσα σ' ένα μη-
να που είμαστε τσακωμένοι, άλλα-
ξαμε τόσο πολύ...

— "Ισως να μην άνασπρήκα-
με ποτέ αληθινά...

Είς απάντησιν ο Στέφανος έ-
σκυβε να φιλήση το χέρι της, που
είχε έλευθερώσει σε μια στιγμή
από το μαυρο πέτσινο γάντι και
να της πη πως παρ' όλα αυτά
δεν ήσαν ίκανοί και οι δύο να
κρύψουν την αγάπη τους... Μά
σταμάτησε. "Ένας χρυσός κρίκος
έλαμπε στο δάκτυλο της Τζίνας.
Μια έθρα...

"Εκτύπησε τη Τζίνα έρωτηματι-
κά. Τα μάτια της άκίνητα ήσαν
καρφωμένα σ' ένα σημείο άορι-
στο.

—Ο Στέφανος έκρινε σωστό να
μη μιλήσει. "Ωστε τον είχε ξεχά-
σει αληθινά και ήταν ήδη άρρα-
θωσισμένη! Και όλα αυτά τόσο
σύντομα... Θέλησε να πη κάτι,
μά μετανόησε. Γιατί άλλως τε;
"Ηταν άργά. "Η Τζίνα άηκε τό-
ρα σ' έναν άλλον.

—Έπρεπε να φωνή πολύ λεπτός
και περιορισθηκε σε μίαν εύγενη...

—Εγράψαμε άλλοτε για τους γά-
μους που έγιναν με το στονιό, πα-
ρά την βέλγη των ενδιαιφερόμε-
νων, οι οποίοι όμως την τελευ-
ταία στιγμή άναγκάστηκαν να ά-
ποκύσουν σε μίαν άνωτερη δια-

Σήμερα θα σας πούμε για
τους γάμους που έγιναν στο μι-
κρότερο χρονικό διάστημα που
μπορεί κανείς να φαντασθή, σχε-
δόν με άστραπιαία ταχύτητα, α-
φού λάβατε όπ' όμιν ότι για να
τελεσθή ένας γάμος χρειάζονται
άρκετες διατυπώσεις. "Ακούστε
λοιπόν μερικά παραδείγματα τέ-
τοιων διατυπώσεων γάμων.

"Ένας ηλικιωμένος και έκκεν-
τρικός ζέντλεμαν ο Ρούτλεϊ, α-
φής όλη του την περιουσία στον
ανεψιό του, υπό τόν όρον να παν-
τρευθή σε μίαν ώριμη χρονική
περίοδο, που την ώρισε στη δια-
θήκη του.

Το δωάρεστο για τόν κληρονό-
μο ήταν ότι την ημέρα που πέθα-
νε ο θεός του θρισκόταν στο έ-
ξωτερικό και ότι ο γάμος έπρε-
πε να γίνει στην ιδιαίτερη πατρί-
δα του.

Μόλις λοιπόν έμαθε τόν θάνατο
του θείου που και τούς όρους
της διαθήκης, έσπευσε για να την
έκτελεση και έβασε μια μέρα
προτού εκνεύσει η προθεσμία, έ
γνωρίσει μια νέα και την έπομένη
έκαμε τόν γάμο του.

Πρόπερι στο Σκράφτεν τών
"Ηνωμένων Πολιτειών, ο καθηγη-
της της φυσιολογίας Μ. Στόιν,
παρεδίδε ένα μάθημα σχετικό με
τόν έρωτα: για τούς άρραδών-
ες και τόν γάμο.

Για να διευκρινισή το θέμα του
και να το κάνει πιο καταληπτό
στούς άκροατές του διάλεξε από
το άκροατήριο πέντε ζεύγη που
κατά την γνώμη του ήταν τα πιο
ταίριασμένα και τα παρουσίασε
στον κολόν. "Ηταν δέ τόσο πελ-
σματικά τα έπιχειρήματά του, ώστε
ένα από τα έβδωδη αυτά ζεύγη,
ο Τζών Ουόρντ και η μη Μαρία
Ουόδεβ, έπηρεάσθηκαν από τα λό-
για του καθηγητού και έτρεξαν

κή εσχά για την μελλοντική εα-
τυχία της. Σε λίγο είχαν χωρή-
σει. Τού ήταν άδύνατο να την
νοιώθ κοντά του να την αγαπή
και να μην εινε δική του...

"Έπρεπε να την ξεχάση στα α-
λβεία τώρα κι αυτός...

Την άλλη μέρα, ο Στέφανος
έπαυσε ένα γράμμα. "Εγνώρισ-
τον χαρακτήρα της Τζίνας. Κα-
θώς τού άνοιγε διαστακά ένα μι-
κρό άλλα άδω πράγματάκι εκύ
λπη από μέσα... Μια έθρα...

Δεν μπορούσε να το ξεγλήση α-
τό. "Αρχισε να διαδράξη το γράμ-
μα...

—"Επαιξα όλη αυτή την κα-
μωβία που με κούρασε πολύ, για
να σε βεβαιώσω για την αγάπη σου.
"Ο τελευταίος καιρός με έκαμε να
χάσω την σεβαστότητα που είχα...

Το δαχτυλίδι αυτό δεν μου τό-
ποσέφερε κανείς. Δεν θα μπορού-
σα ποτέ να άνασπρήξω άλλον από
σενα. Το άδράσσα και έπεδίωξα
να σε άναταώσω, για να δώ την
έντονη σου θα σου έκανε. Και
έσύ έμεινες τόσο άδιάφορος... Δεν
σ' ένοιαζε καθόλου. "Ωστε μπο-
ρούσες να μ' άφήσης να φύγω
από κοντά σου... Τώρα το έ-
ρω. Μά έγώ σ' αγαπώ πολύ.

Στέφανο... Το δαχτυλίδι που με
έπεισε πως έσύ δεν μ' αγαπάς
πιά, το μισώ... Σε το στέλνω, κι
αν θέλεις, κράτησέ το. Για μένα
είναι θλίψη άναμνησιν, για σενα
ίσως ένα πρωτότυπο ένόμιο...

Τρέλλω από χαρά ο Στέφα-
νος πήρε στο τηλέφωνο τη Τζίνα.
Την έδρασκε πως θα πήγαίσε
αμέσως σπίτι της και άκόμα πως
έπρεπε όσο το δυνατόν συντομί-
τερα να παραγγείλουν δυό βέρες...

—"Όσο για την άλλη, θα έμει-
νε το πιο ώριτο τους ένόμιο.

ΕΥΑ ΡΑΓΚΟΥΣΗ

ΟΙ ΠΙΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΓΑΜΟΙ

—Τί λες, καλέ;! Νά με δής θεόστραδη,
αν δεν ήταν εκείνη, τρεις βραδυνές τώρα.
Καλέ δε γνωρίζω το μπόι τση που είνε
ξεσκονιστρα; για το σκούλι τση, που το
φυσάει ο άγέρας κι' είνε σαν άντidi.

—"Η Ζαμφώ έδωσε τα χέρια:

— Μά μπας ήκανεσ λάθος, Ουρανία
μου;

—Τί λες, καλέ;! Νά με δής θεόστραδη,
αν δεν ήταν εκείνη, τρεις βραδυνές τώρα.
Καλέ δε γνωρίζω το μπόι τση που είνε
ξεσκονιστρα; για το σκούλι τση, που το
φυσάει ο άγέρας κι' είνε σαν άντidi.

—"Η Ζαμφώ έδωσε τα χέρια:

— Μά μπας ήκανεσ λάθος, Ουρανία
μου;

—Τί λες, καλέ;! Νά με δής θεόστραδη,
αν δεν ήταν εκείνη, τρεις βραδυνές τώρα.
Καλέ δε γνωρίζω το μπόι τση που είνε
ξεσκονιστρα; για το σκούλι τση, που το
φυσάει ο άγέρας κι' είνε σαν άντidi.

—"Η Ζαμφώ έδωσε τα χέρια:

— Μά μπας ήκανεσ λάθος, Ουρανία
μου;

—Τί λες, καλέ;! Νά με δής θεόστραδη,
αν δεν ήταν εκείνη, τρεις βραδυνές τώρα.
Καλέ δε γνωρίζω το μπόι τση που είνε
ξεσκονιστρα; για το σκούλι τση, που το
φυσάει ο άγέρας κι' είνε σαν άντidi.

—"Η Ζαμφώ έδωσε τα χέρια:

— Μά μπας ήκανεσ λάθος, Ουρανία
μου;

—Τί λες, καλέ;! Νά με δής θεόστραδη,
αν δεν ήταν εκείνη, τρεις βραδυνές τώρα.
Καλέ δε γνωρίζω το μπόι τση που είνε
ξεσκονιστρα; για το σκούλι τση, που το
φυσάει ο άγέρας κι' είνε σαν άντidi.

—"Η Ζαμφώ έδωσε τα χέρια:

— Μά μπας ήκανεσ λάθος, Ουρανία
μου;

—Τί λες, καλέ;! Νά με δής θεόστραδη,
αν δεν ήταν εκείνη, τρεις βραδυνές τώρα.
Καλέ δε γνωρίζω το μπόι τση που είνε
ξεσκονιστρα; για το σκούλι τση, που το
φυσάει ο άγέρας κι' είνε σαν άντidi.

—"Η Ζαμφώ έδωσε τα χέρια:

— Μά μπας ήκανεσ λάθος, Ουρανία
μου;

—Τί λες, καλέ;! Νά με δής θεόστραδη,
αν δεν ήταν εκείνη, τρεις βραδυνές τώρα.
Καλέ δε γνωρίζω το μπόι τση που είνε
ξεσκονιστρα; για το σκούλι τση, που το
φυσάει ο άγέρας κι' είνε σαν άντidi.

—"Η Ζαμφώ έδωσε τα χέρια:

— Μά μπας ήκανεσ λάθος, Ουρανία
μου;

—"Εγώ είμαι, απάντησε ο κ.
Σμιθ. Τι θέλετε παρακαλώ; Ποιός
είστε και πώς λέγεσθε;

—Είμαι ο Αιμίλιος Τζάινς, έ-
παισε ο νέος και ήρθα για να
ζητήσω την χείρα της κόρης σας.

—Ο κ. Σμιθ σηκώθηκε κι έ-
κρίταξε προσεκτικά τον νέον.

—Κύριε, το έπαισε σκεφθήκατε
καλά αυτό που θέλετε να κάνε-
τε; Είναι πολύ σοβαρό αυτό που
είπατε, αλλά δεν θέλω να σας α-
πογοητεύσω. Την οικογένειά σας
την γνωρίζω, ξέρω ότι είσαστε
πρώτης τάξεως νέος και πιστεύω
πως η κόρη μου θα ζηση ευτυχί-
σμενής μαζί σας. Εσκέφθηκατε ό-
μως...

—Ο κ. Σμιθ το μίλησε άκρι-
τως τρία τέταρτα της ώρας, κά-
τά την διάρκειαν των οποίων ο Α-
ιμίλιος νέος έδρασκε το τριαν-
τάφυλλα κυτώντας τις μύτες
των παπουτσιών του.

—Όταν τελειώσε την θμιλία του
ο κ. Σμιθ ξανακάθισε στην κα-
λυβρόνα του. Μια ιδέα άρχισε

—Επρόφερε το δνομά της, με μά-
ταιη προσπάθεια τώρα να κρύψη
την συγκίνησή του.

— Τζίνα!...
"Εκείνη έστράωσε τα μάτια της
στα δικά του. "Αμέσως όμως χα-
μήλωσε το βλέμμα της, για να
κρύψη την έκφρασή τους, που εί-
χε γίνει τώρα, προσδιδόντας
τόν έγωισμό της, θασεία και τρυ-
φερή.

— Θέλεις να καθήσουμε κάπου;
την ρώτησε.

— Ένευσε καταφατικά.

Σε λίγο θρήνηκαν σ' ένα τρα-
πέζακι κάποιου κοσμικού κέντρου.
Πεισματικά είχαν θανατώσει το
άρχικό ύφος του καβένιας με ή
οιγή που τηρούσαν στην πραγμα-
τικότητα επανακατασκευάζοντας
τα νεύρα τους.

—Τέλος ο Στέφανος την διέκο-
ψε:

—Δυό ξένοι λοιπόν τώρα εί;
— "Η Τζίνα απάντησε θηδέν άδία-
φορα:

— "Οχι και έτελως. Νά, δ-
πως σήμερα μπορείς να μου μι-
λάς όταν με βλέπεις...

— "Ετσι;

—Εγώ είμαι, απάντησε ο κ.
Σμιθ. Τι θέλετε παρακαλώ; Ποιός
είστε και πώς λέγεσθε;

—Είμαι ο Αιμίλιος Τζάινς, έ-
παισε ο νέος και ήρθα για να
ζητήσω την χείρα της κόρης σας.

—Ο κ. Σμιθ σηκώθηκε κι έ-
κρίταξε προσεκτικά τον νέον.

—Κύριε, το έπαισε σκεφθήκατε
καλά αυτό που θέλετε να κάνε-
τε; Είναι πολύ σοβαρό αυτό που
είπατε, αλλά δεν θέλω να σας α-
πογοητεύσω. Την οικογένειά σας
την γνωρίζω, ξέρω ότι είσαστε
πρώτης τάξεως νέος και πιστεύω
πως η κόρη μου θα ζηση ευτυχί-
σμενής μαζί σας. Εσκέφθηκατε ό-
μως...

—Ο κ. Σμιθ το μίλησε άκρι-
τως τρία τέταρτα της ώρας, κά-
τά την διάρκειαν των οποίων ο Α-
ιμίλιος νέος έδρασκε το τριαν-
τάφυλλα κυτώντας τις μύτες
των παπουτσιών του.

—Όταν τελειώσε την θμιλία του
ο κ. Σμιθ ξανακάθισε στην κα-
λυβρόνα του. Μια ιδέα άρχισε

—Επρόφερε το δνομά της, με μά-
ταιη προσπάθεια τώρα να κρύψη
την συγκίνησή του.

— Τζίνα!...
"Εκείνη έστράωσε τα μάτια της
στα δικά του. "Αμέσως όμως χα-
μήλωσε το βλέμμα της, για να
κρύψη την έκφρασή τους, που εί-
χε γίνει τώρα, προσδιδόντας
τόν έγωισμό της, θασεία και τρυ-
φερή.

— Θέλεις να καθήσουμε κάπου;
την ρώτησε.

— Ένευσε καταφατικά.

Σε λίγο θρήνηκαν σ' ένα τρα-
πέζακι κάποιου κοσμικού κέντρου.
Πεισματικά είχαν θανατώσει το
άρχικό ύφος του καβένιας με ή
οιγή που τηρούσαν στην πραγμα-
τικότητα επανακατασκευάζοντας
τα νεύρα τους.

—Τέλος ο Στέφανος την διέκο-
ψε:

—Δυό ξένοι λοιπόν τώρα εί;
— "Η Τζίνα απάντησε θηδέν άδία-
φορα:

— "Οχι και έτελως. Νά, δ-
πως σήμερα μπορείς να μου μι-
λάς όταν με βλέπεις...

— "Ετσι;

—Εγώ είμαι, απάντησε ο κ.
Σμιθ. Τι θέλετε παρακαλώ; Ποιός
είστε και πώς λέγεσθε;

—Είμαι ο Αιμίλιος Τζάινς, έ-
παισε ο νέος και ήρθα για να
ζητήσω την χείρα της κόρης σας.

—Ο κ. Σμιθ σηκώθηκε κι έ-
κρίταξε προσεκτικά τον νέον.

—Κύριε, το έπαισε σκεφθήκατε
καλά αυτό που θέλετε να κάνε-
τε; Είναι πολύ σοβαρό αυτό που
είπατε, αλλά δεν θέλω να σας α-
πογοητεύσω. Την οικογένειά σας
την γνωρίζω, ξέρω ότι είσαστε
πρώτης τάξεως νέος και πιστεύω
πως η κόρη μου θα ζηση ευτυχί-
σμενής μαζί σας. Εσκέφθηκατε ό-
μως...

—Ο κ. Σμιθ το μίλησε άκρι-
τως τρία τέταρτα της ώρας, κά-
τά την διάρκειαν των οποίων ο Α-
ιμίλιος νέος έδρασκε το τριαν-
τάφυλλα κυτώντας τις μύτες
των παπουτσιών του.

—Όταν τελειώσε την θμιλία του
ο κ. Σμιθ ξανακάθισε στην κα-
λυβρόνα του. Μια ιδέα άρχισε

—Επρόφερε το δνομά της, με μά-
ταιη προσπάθεια τώρα να κρύψη
την συγκίνησή του.

— Τζίνα!...
"Εκείνη έστράωσε τα μάτια της
στα δικά του. "Αμέσως όμως χα-
μήλωσε το βλέμμα της, για να
κρύψη την έκφρασή τους, που εί-
χε γίνει τώρα, προσδιδόντας
τόν έγωισμό της, θασεία και τρυ-
φερή.

— Θέλεις να καθήσουμε κάπου;
την ρώτησε.

— Ένευσε καταφατικά.

Σε λίγο θρήνηκαν σ' ένα τρα-
πέζακι κάποιου κοσμικού κέντρου.
Πεισματικά είχαν θανατώσει το
άρχικό ύφος του καβένιας με ή
οιγή που τηρούσαν στην πραγμα-
τικότητα επανακατασκευάζοντας
τα νεύρα τους.

—Όταν τελειώσε την θμιλία του
ο κ. Σμιθ ξανακάθισε στην κα-
λυβρόνα του. Μια ιδέα άρχισε

—Επρόφερε το δνομά της, με μά-
ταιη προσπάθεια τώρα να κρύψη
την συγκίνησή του.

— Τζίνα!...
"Εκείνη έστράωσε τα μάτια της
στα δικά του. "Αμέσως όμως χα-
μήλωσε το βλέμμα της, για να
κρύψη την έκφρασή τους, που εί-
χε γίνει τώρα, προσδιδόντας
τόν έγωισμό της, θασεία και τρυ-
φερή.

— Θέλεις να καθήσουμε κάπου;
την ρώτησε.

— Ένευσε καταφατικά.

Σε λίγο θρήνηκαν σ' ένα τρα-
πέζακι κάποιου κοσμικού κέντρου.
Πεισματικά είχαν θανατώσει το
άρχικό ύφος του καβένιας με ή
οιγή που τηρούσαν στην πραγμα-
τικότητα επανακατασκευάζοντας
τα νεύρα τους.

—Τέλος ο Στέφανος την διέκο-
ψε:

—Δυό ξένοι λοιπόν τώρα εί;
— "Η Τζίνα απάντησε θηδέν άδία-
φορα:

— "Οχι και έτελως. Νά, δ-
πως σήμερα μπορείς να μου μι-
λάς όταν με βλέπεις...

— "Ετσι;

—Εγώ είμαι, απάντησε ο κ.
Σμιθ. Τι θέλετε παρακαλώ; Ποιός
είστε και πώς λέγεσθε;

—Είμαι ο Αιμίλιος Τζάινς, έ-
παισε ο νέος και ήρθα για να
ζητήσω την χείρα της κόρης σας.

—Ο κ. Σμιθ σηκώθηκε κι έ-
κρίταξε προσεκτικά τον νέον.

—Κύριε, το έπαισε σκεφθήκατε
καλά αυτό που θέλετε να κάνε-
τε; Είναι πολύ σοβαρό αυτό που
είπατε, αλλά δεν θέλω να σας α-
πογοητεύσω. Την οικογένειά σας
την γνωρίζω, ξέρω ότι είσαστε
πρώτης τάξεως νέος και πιστεύω
πως η κόρη μου θα ζηση ευτυχί-
σμενής μαζί σας. Εσκέφθηκατε ό-
μως...

—Ο κ. Σμιθ το μίλησε άκρι-
τως τρία τέταρτα της ώρας, κά-
τά την διάρκειαν των οποίων ο Α-
ιμίλιος νέος έδρασκε το τριαν-
τάφυλλα κυτώντας τις μύτες
των παπουτσιών του.

—Όταν τελειώσε την θμιλία του
ο κ. Σμιθ ξανακάθισε στην κα-
λυβρόνα του. Μια ιδέα άρχισε

—Επρόφερε το δνομά της, με μά-
ταιη προσπάθεια τώρα να κρύψη
την συγκίνησή του.

— Τζίνα!...
"Εκείνη έστράωσε τα μάτια της
στα δικά του. "Αμέσως όμως χα-
μήλωσε το βλέμμα της, για να
κρύψη την έκφρασή τους, που εί-
χε γίνει τώρα, προσδιδόντας
τόν έγωισμό της, θασεία και τρυ-
φερή.

— Θέλεις να καθήσουμε κάπου;
την ρώτησε.

— Ένευσε καταφατικά.

Σε λίγο θρήνηκαν σ' ένα τρα-
πέζακι κάποιου κοσμικού κέντρου.
Πεισματικά είχαν θανατώσει το
άρχικό ύφος του καβένιας με ή
οιγή που τηρούσαν στην πραγμα-
τικότητα επανακατασκευάζοντας
τα νεύρα τους.

ΤΟ ΠΕΤΣΙ ΤΟΥ ΣΥΡΑΦΙΟΥ

—Πού να στά λώ, Ζαμφώ μου!
— Τ' είνε καλέ, με τρώαζες, Ουρανία
μου!

—"Η Ουρανία τού 'Ασλάνη πήγε στο σπi-
τι της Ζαμφώ

ΜΑΡΓΚΑΡΕΤ ΣΟΥΛΛΑΒΑΝ

Η... Λύκαινα που έγινε άρνάκι!

Η Μάργκαρετ Σούλλαβαν γεννήθηκε στη Βιρτζίνια των Νοτιών Πολιτειών και προέρχεται από μια καλή και παλιά οικογένεια. Η παιδική της και κατόπιν η νεανική της ηλικία υπήρξαν μια αλληλουχία από ιδιοτροπίες, ταξίδια, μακρές διακοπές και επιπολαίες σπουδές σε άριστοκρατικά κολέγια.

Από μικρή ήταν αρκετά λεπτής ιδιοσυγκρασίας, πολύ αδύνατη και ευαίσθητη. Έπρεπε να της κάθουν όλα καλά. Ήταν εσωτερική στο Κολέγιο Σούλλαβαν, στο Μπρίστολ και δεν έπαψε τένις, δεν έχορε, παρά με σπουδαίες του Κολλεγίου του Πρίνστον και Χάρβαρντ, όταν ένας όμιλος σπουδαστών ώργανωσε στις διακοπές ένα ταξίδι ως της Μασαχουσέτης. Οι μέρες τους περνούσαν με ιππασία στο δάσος, πικ-νίκ, ζούσαν ντυμένοι με μαγιό ή σόρτς, πιστεύοντας ότι να επανέλθουν στην άπλη πρωτογονική ζωή. Όταν ξέλην τλήσαν τον κατάλογο των διασκέδασαν, εκκένθησαν να ανεβάσουν μια θεατρική παράσταση. Μα τους έλειπαν τα καλλήλια πρόσωπα.

Εφωραζαν τότε έναν μικρό περιδεύοντα θάσσο που έδινε τις ημέρες εκείνες παραστάσεις στα περλχώρα. Οι ήθοιοι σούθησαν συχαίνονται να παίξουν με έρασιτέχνες. Ο θάσσο δεν είχε καλές εισηρήσεις και στη ζωή δεν κανει κανείς πάντα ό,τι του άρεσει...

Ετσι η Μάργκαρετ Σούλλαβαν, νεορά δεσποινίς του καλού κόσμου, συνήγαγε τον Άντρυ Φόντα, πρωταγωνιστή σε ρόλους εραστού, ασημιόνο όμως και φτωχό. Και τότε άρχισε η πρώτη περιπέτεια. Αιγους μήνες άργότερα, η Μάργκαρετ έφισκαν στη Νέα Υόρκη μαζί με τον Άντρυ. Είχαν παντρευτεί. Δεν τρευό ο ένας τον άλλον, με δέν είχαν πεντάρα. Η Μάργκαρετ είχε εγκαταλείψει κολέγιο και πατρικό σπίτι, άδιαφορώντας για όλα.

Ο Άντρυ, ψηλός, λεπτός, με δέλεμα παιδιαστικό, ένα χαμόγελο που αβόπλιζε, είχε εμπιστοσύνη σε όλο τον κόσμο και στο μέλλον του.

Περπατούσαν πιασμένοι από τα χέρια, έτρωγαν σε φτωχικά εστιατόρια και έμεναν σε ένα μικρό δωμάτιο. Ζητούσαν να τους δώσουν ρόλους και περιμεναν να τους επισκεφθώ ή τύχη. Πρώτα έπαιξε φθη την Μάργκαρετ. Έξ αιτίας της προφοράς της ως Άμερικανίδος των Νοτιών Πολιτειών, την προσέλαβαν για ένα έργο που θα παιζόταν στο Σικάγο. Η Μάργκαρετ είχε μυαλό πρακτικό, ήταν φιλοδοξη και είχε επίγνωση της πραγματικότητας. Η ξέρε πως η μοκμική ζωή είναι πολύ όμορφη, αλλά όπο τον δρον να μη διαρκέση για πολύ.

Ο Άντρυ, όνειροπόλος, χωρίς απαιτήσεις, εύχρηστος με όλα, έλάτρευε την γυναίκα του και ήλπιζε στο μέλλον. Αφελεία! Μία ώραία ημέρα, η Μάργκαρετ χωρίς περιστροφές του έδωσε πως έπρεπε να χωρισούν. Και έφυγε για εκεί που την ώδηγοσε το περμένο της. Δύο χρόνια άργότερα ήταν πρωταγωνίστρια σε ένα από τα μεγαλύτερα θεατρά του Μπροντγουάι και του όνομά της κοσμούσε τους τοίχους με μεγάλα γράμματα. Απέκτησε χρήματα, καμήματα, αυτοκίνητα και πρό παντός εκατοντάδες θαυμαστών που της προσέφεραν τη ζωή τους, την περιούσια τους, την καρδιά τους.

Και τότε άρχισε η δεύτερη περιπέτεια. Ένας οίσημος ακηνοβέ της, ο Τζών Στάλ, έτοιμασε ένα καινούργιο φίλμ το «Μόνο χτες». Μα η Ίρεν Ντάν, που θα μπορούσε να παίζει τον ρόλο δεν ήταν έλευθη και δεν έδωσε καμιάν κατάλληλη από όσες εντέτες προσπάθησαν να τον πάρουν. Τότε ο Στάλ ανέκλυψε στη Μπροντγουάι της Μάργκαρετ, έδουσαδόθηκε και της έπρότεινε ένα σπουδαίο

συμβόλαιο. Η Μάργκαρετ όπας όλες οι άρτίστες του θεατρου, συχαιόναν το Χόλλυγουντ, μα έδε χτήκε γιατί το ποσόν ήταν πολύ δελεαστικό. Συγχρόνως εδέχθηκε να της άφαιρέσουν μία κρεατοελιά που είχε στο άριστερο μάγουλο κι έφυγε για το Χόλλυγουντ. Κατά το ταξίδι ανάγκασθηκε να κάμη μια διακοπή για μερικές μέρες, γιατί η πληγή που είχε στο μάγουλο έμολύνθη. Έτσι έπωφελήθηκε για να έπιτύχη την έκδοσι του διαζυγίου της με τον Άντρυ Φόντα και να φθάσει έντελως έλευθη στο αι

Την πρώτη της εμφάνισή την έκανε με όρους μοναδικούς, σε έναν θαυμαστό ρόλο και με σπουδαίες θέσεις σε προσόντα της, ώστε οι παραγωγοί έπεριμεναν να δούν και τι το ξεαιρετικό. Φαντασθήτε την καταπληγί τους, όταν είδαν να παίζει αδύνατη, όχι όμορφη, ντυμένη με ένα σπορ πουκάμισο και με τα παλιν άνδρικό πανταλόνι, με μαλλιά άχτένιστα, άεαρη και με κατι θρώμικες μπότες!

Ξεροντας η Μάργκαρετ ότι δεν ήταν όμορφη και έπομένως ότι δεν θα μπορούσε να επιβληθώ στο Χόλλυγουντ, με τα όπλα της κοκεταρίως, έπρότιμψε να ακολουθήση τον άλλο δρόμο: να μη χτενίζεται ποτέ και να μη ντύεται ποτέ της προκοπής. Έδημιουργούσε λοταρίες με τους όπερατέρ και τους καλλιτέχνες του μακιγιάζ, που πορ αποδούσαν να την κάμουν όμορφη. με το άεαφιμο, τασκανόταν με τον σκηνοθέτη όταν την έβαζε να έπα ναλάδη μία σκηνή και έφευγε συνερίζε παρ άφου έπεσαν στα πόδια της. Έτσι έδημιούργησε θόρυβο γύρω από το όνομά της...

Έπαιξε σε πολλές ταινίες και η έπιτυχία της διαρκώς έμεγάλωνε. Μεταξύ των άλλων έπαιξε τότε το τόσο όπερο και ανθρωπινό έργο «Και τώρα, μικρούλη μου». Άρχισε να γυρίζη το «Η καλή έκδοσι» με τον Ουόλντιμ Ουόλτερ. Η ταινία αυτή έγινε ένας πραγματικός έφάρταχ για όλους μέσα στο σπουτίο. Από τον Ουόλτερ μέχρι τον τελευταίο ηλεκτρολόγο. Οι καυγάδες της ήσαν άδιάκοποι. Μία μέρα η Σούλλαβαν κατά το γύριμα της ταινίας έξαφανίστηκε

και μαζί της κι ο Ουόλτερ. Τρεις ήμρες άργότερα έφαινόταν και πάλι τρεμένοι! Βίδα: Ίσως, Η άλλη θεία είχε πως στην άρχή φαίνονταν πολύ άγαπημένοι, έπειτα έμαλωνα όπου και αν έβρισκοναν, έξανόφταναν και από τέλος έχώρσαν χωρίς θόρυβο, σε μία μικρή πόλι του Μεξικού.

Και τώρα έρχεται η τρίτη περιπέτεια.

Μία μέρα η «λύκαινα» όπας την άποκαλούσαν όλοι οι τεχνικοί του Χόλλυγουντ, άνήγγειλε πως θα πάη στο «Κλειστή Πόρτα». Την τέλευταία όμως στιγμή έδήλωσε πως δεν τον θέλει πια το ρόλο της. Είχε παντρευτεί με τον Λέαντο Χόγαντ, τον πλούσιο, τον κομψό, τον τόσο ευγενικό κι όμοιονητικό μπρεσάριο της, ο όποιος τότες φορές είχε σταθή άφορηη να θριαυδέυση η Μάργκαρετ στους καυγάδες της με τους παραγωγούς. Τον είχε παντρευτεί λοιπόν χωρίς να έπιτύχη κανένα και τώρα έπεριμενε το πρώτο της κοριτσάκι, την μικρή Μπρούκ Χόγαντ, η όποια γεννήθηκε το 1937. Το καινούργιο ζευγάρι έγκαταστάθηκε τότε όριστικά στο Χόλλυγουντ.

Η Μάργκαρετ που ως τότε όπερπαντευόταν ότι ήταν η μόνη ήθοιοι που δεν είχε παλτό από έρμους, έγκατέλειπε τώρα τις μπότες και τα άνδρικά κοστούμια κι άρχισε να γίνεται κομψή, να περπιτύχαι να είναι όμορφη, να συνοδεύη ευχαρίστως τον άνδρα της σε άτελειωτες συγκεντρώσεις, έμαθε να βήνη δεξιότητες και να γίνη άγαπητή.

Και τότε έπαιξε στοδς όρωιο τέρους ρόλους, όπως ήταν ο συνηθιστός ρόλος του Πάτ στο «Οι τρεις σούτρωφοι» και «Η τέλευταία Άδρα» με την Τζόαν Κρόνφοντ.

Η Μάργκαρετ άναγκάστηκε πάλι να εγκαταλείψη τον κινηματογράφο για έξι μήνες, γιατί έπεριμενε το άλλο της παιδάκι. Τελευταίως, έπανήλθε στο σινεμά. Εγύρισε ένα ένα μετά το άλλο δρώ άριστοεργήματα: τον «Ηλίθιο» και το «Η καταγής του θανάτου», όπου άποκαλύπτεται μία καινούργια γυναίκα, γεμάτη ευαί, σθηθία και ανθρωπισμό.

ΜΕΛΗ ΔΕΠΟΛΛΑ

Πώς να άρέσετε

Η ΤΕΧΝΗ ΤΗΣ ΓΟΗΤΕΙΑΣ

Πρέπει να είνε κανείς πολύ καλός παρατηρητής, για να διακρίνη το θέλγητρο ενός προσώπου που παραμένει άκίνητο. Τούναντιον, είνε εύκολο να προσέξη το θέλγητρο ενός προσώπου που εύρισκεται εν κινήσει. Περισσότερο από τον άνδρα, το θέλγητρο μιάς γυναίκας φαίνεται πιο πολύ στο δρόμο, μέσα σε ένα σαλόνι, στο χορό. Μήν ξεχνάτε επίσης ότι οι ήθοιοι του κινηματογράφου και του θεάτρου άποδίδουν έντελως ιδιαιτερή σημασία στις κινήσεις τους και γε νικώτερα στη στάσι τους.

Πρό παντός, η γυναίκα πρέπει να μελετά με μεγάλη προσοχή τη στάσι της. Εάν είσατε δειλή ή δυσανεστήμένη από τον εαυτόν σας, δεν είνε δυνατόν παρα να έφύκετε κακή αυτή τη στάσι. Προσέξτε όμως! Γιατί η δειλία, η δυσανεκία έναντίον του εαυτού σας, το αίσθημα μιάς κατωτερότητας άπέναντι των άλλων έλατύνουν περισσότερο και έπαυσαίτην την φυσική άδελκότητα των κινήσών μας.

Η στάσις και η κίνησις, για να δελτιωθούν, άπαιτούν πρωτίτως έμπιστοσύνη στον εαυτόν μας και κατόπιν άσκηση. Σε πιά παλινά χρόνια, έδιδασκαν στους νέους και στις νέες πως πρέπει να στεκώνται. Ίδιως για τις γυναίκες, η δίδασκαλία αυτή ήταν πολύ άσπρη και, άφου άρχισε στα σχολεία, έσυνεχίζετο κατόπιν στο σπίτι.

Είνε πολύ κακό ότι η συνήθεια αυτή έγκατελείφη έντελως ση μέρα.

ΟΠΩΣ ΤΑ ΑΡΧΑΙΑ ΑΓΑΛΜΑΤΑ

Υπάρχει πρώτα - πρώτα μία τέχνη για να στέκεται κανείς όρθιος.

Ο πιο άπλος τρόπος και όλιγώτερο χαριτωμένος για μία γυναίκα είνε να κρατάη μακριά το ένα πόδι από το άλλο. Όλεθρία συνήθεια! Δεν ύπάρχει πιά άσχημο και πιά άκαλαίσθητο πράγμα.

Τούναντιον, στο ζήτημα αυτό πρέπει να ακολουθήσωμε το όπο δειγμα των αρχαίων αγάλματων, που έχουν το ένα πόδι τετωμένο και το άλλο λυγισμένο ελαφρά. Μία νέα, που δεν καταφρονεί την έντύπωσι που προκαλεί στους άλλους - και ποιά γυναίκα το κάνει; - πρέπει να συνήθιση σε αυτή τη στάσι. Ένας καλός τρόπος είνε να μάθη να στέκεται στο ένα πόδι. Με τον καιρό, το πράγμα αυτό θα γίνη εύρις. Και η εύρις αυτή είνε πολύτιμη.

Μόλις μάθετε να στέκεσθε στο ένα πόδι, θα πρέπει κατόπιν να συνήθισετε να διατηρήτε την ίσορροπία σας, εδίζοντας προς όλες τις διευθύνσεις. Ένα ή δύο όματα παρ ό το έμπρος, προς τα όπισω, δεξιά, άριστερά.

Οι άσκήσεις αυτές, και άλλες πολλές, που συνιστούν οι ειδικοί, είνε θέβια κουραστικές. Άλλα ποιά γυναίκα δεν είνε διατεθειμένη να όποδληθώ σε μερικές θωίες, προκειμένου να έπαυέση το θέλγητρο και τη γοητεία της;

Ο χορός είνε επίσης ένα θαυμάσιο μέσον για να δώση την άπαιτομενή άριμονία στις κινήσεις μας. Παρέχει μία πλάστικότητα και μία χάρι στο όωμα άπαράμιλλας.

ΤΟ ΜΗΚΟΣ ΤΟΥ ΒΗΜΑΤΟΣ

Η στάσις όμως δεν είνε το πάν. Μία γυναίκα πρέπει να προσέξη πολύ και το βάδισμά της έπισης. Ηθοιοί, γλύπται, ζωγράφοι, κατόπιν μελέτης των καλτερωγών μοντέλων, καθώρισαν το μήκος του βήματος.

Το ίσώδες αυτό μήκος πρέπει να είνε τα 2/5 του άναστήματος. Για μία γυναίκα μετρήσι άναστή

ματος, γύρω από το 1 μ. 60. Δηλαδή, το μήκος του βήματός της πρέπει να είνε 0.64 μ. Για τη γυναίκα που έχει άναστήμα 1 μ. 70, θα είνε 0.68 μ. Και για τη γυναίκα που το ύψος της φθάνει το 1 μ. 80, το βήμα της πρέπει να είνε 0.72 μ.

Οι κοντές γυναίκες έχουν μία τάσι να κάνουν μεγάλα όματα, πράγμα που τις κάνει να φαίνωνται πιο κοντές.

Τούναντιον, οι ψηλές γυναίκες, πολλές φορές από δειλία, εδίζονται με μικρά όματα, πράγμα που δίνει την έντύπωσι ότι έχουν δεμένα τα πόδια τους.

Γενικά όμως οι γυναίκες έχουν μία τάσι να κάνουν πολύ μικρά όματα. Το θέμα που παρουσιάζουν είνε έντελως άντισαιθητικό. Επί πλέον δε καταστρέφει την ίσορροπία τους.

Προσέξτε κάτι άλλον: το πόδι δεν πρέπει να προχωρή ότε προς τα έμπρος τετωμένο. Το βήμα αυτό τα ιαριάζει μόνον σε έναν στρατιωτικό.

Δεν πρέπει ακόμη να ξεγοφιάζεσθε, νομίζοντας ότι με αυτό τον τρόπο, γίνεσθε πιο εύλογες. Παρέχτε τότε ένα θεαμα όπλως κομικό και τίποτε άλλο. Ένα έλαφρό κίνημα της μέσης δεν είνε κακό. Άλλα πρέπει και οι όμοιοι να προχωρούν ταυτοχρόνως προς τα έμπρος.

ΟΙ ΑΡΜΟΝΙΚΕΣ ΚΙΝΗΣΕΙΣ

Δεν είνε χωρίς σημασία το πως θα καθήσετε ή θα σηκώθητε από το καθισμά σας. Ένας καλός τρόπος είνε να θέζετε το ένα πόδι στα πλάγια της καρέκλας και κατόπιν να κάθεσθε χωρίς να λυγίζετε καθόλου το όωμα σας. Κατά το σηκώμα έπίσης, πρέπει να πετάγεσθε έπάνω έντελως όρθια και χωρίς να στρίψεσθε πολύ προς τα έμπρος.

Οι κινήσεις των χεριών δεν πρέπει να είνε ποτέ σπασμωδικές, αλλά ήμερες και άρμονικές. Δεν πρέπει έπίσης να είνε άπώτοιες. Το ίσώδες θα ήταν να άρχίζον σιγά σιγά να δυναμώνουν όσο προχωρούν. Έπίσης να μην σταματούν άφαινα, αλλά εαθμιαώς. Για τις γυναίκες, οι άραιότερες κινήσεις είνε εκείνες που σχηματίζουν κύκλους.

Όλα αυτά είνε θέβια πολύ δύσκολα. Άλλα κάθε γυναίκα που θέλει να άρέση πρέπει να φροντίση να άποκτήση αυτή την έπιδέξιοιτα που, όταν γίνη κτήμα της, φαί

νεται έπειτα σαν έντελως φυσική. Γιατί το ουσίως είνε όλες αυτές οι κινήσεις να γίνονται σύμφωνα με άνετα, χωρίς καμμία προηγουμένη σκέψη και χωρίς καμμία έμφανη προσπάθεια εκ μέρους μας.

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΤΥΠΟΣ ΣΑΣ;

Μετά τη στάσι και τις κινήσεις, έρχεται το ένδυμα, που παίζει έπίσης ένα σπουδαιότατο ρόλο στο ζήτημα της γυναικείας γοητείας. Ο τρόπος με τον όποιον νύνεσθε δεν εξαρτάται μόνον από την κοινωνική σας θέσι και την περιουσιακή σας κατάσταση. Έξαρτάται πρωτίτως από το αν γνωρίζετε τον τύπο σας και από το γούστο σας.

Πολλές γυναίκες διαπράττουν τα σφάλμα να διαλέγουν αυτό το φόρεμα ή αυτό το καπέλλο, έπειδή τους άρεσε έπάνω σε ένα μοντέλο ή ένα μανεκέν.

Άλλο αν συμβαίνει το μοντέλο ή το μανεκέν να μην είνε του ίδιου τύπου με σας; Νομίζετε πως θα σεμα ηγαλνίη και πάλι; Όχι! Η άραιότερη τουαλέττα είνε δυνατόν να σας κάμη γελία, όταν δεν τα ιαρίζε στον δικό σας τύπο.

Πολλές γυναίκες, παρ ό την έπιθυμία που έχουν να φαίνονται ώραιες και να άρέσουν, άπεχθάνονταν όσον τίποτε άλλο τις πρόδες. Δεν έλέπουν τίποτε άλλο, παρά ποτε να φύγουν. Και όμως η πρόδα είνε το πάν. Η γυναίκα που δεν την παρακολουθεί με θρησκευτική ευλάβεια, άδικεί τον εαυτόν της.

Η όμοιομορφία στην τουαλέττα έχει και αυτή την άξία της. Πρέπει όλες οι λεπτομέρειες να συμφώνουν με το όυνολον. Φαίνεται κάπως δύσκολο, αλλά είνε ουσίως εύρις.

Για μία γυναίκα που φορεί ένα συνθημένο φόρεμα και ένα ώραιο καπέλλο, εκείνοι που την έλέπουν θα πούν μόνον: φορεί ένα ώραιο καπέλλο. Όταν όμως φορή ένα ώραιο φόρεμα και ένα ώραιο καπέλλο, δεν θα προσέξουν ούτε το ένα, ούτε το άλλο, αλλά θα πούν: να μία κομψή γυναίκα.

Τελευταία συμβουλή: Άφου φρέστε την τουαλέττα σας, μη την σκεπτάσθε καθόλου πιά. Διαφορετικά, θα κάμνε και τους άλλους να έλέπουν την τουαλέττα σας και όχι σας. Η προσοπικότης σας θα σδυσθώ πίσω απ' αυτή.

ΚΛΩΝΤ ΑΝΕ

ΟΝΕΙΡΑ που σδύνουν

Άλη... η ιστοριούλα

Δύο χέρια σταυρωμένα κι έπάνω σ' αυτά άκουμπισμένο ένα μελαχροινό κεφάλι μέσ' στο όποιο τριγυρίζει το ίδιο λάστιχο-πόδι.

Γιατί, γιατί άκούμη δεν έγραφε; Περισσότερο από μήνας, πούχε ξαναφύγει μετά από την σύντομη άναρρωτική έδεια.

Το κεφάλι σπώνεται όαυρό, τα μάτια γυαλίζουν σαν να θέλουν να κλάψουν. Μα όχι! δεν πρέπει. Θα φέρουν γρουσουζιά στον ήρωα που μάχεται. Το μικρό κορμί τοιστικό χέρι χαϊδεύει μ' άγπη έναν κομψό καθρέφτη που τις έφερε «Κάπου από το Μέτωπο» σαν έγύρισε.

— Άνδρέα, ψιθυρίζουν εύλαδ, κά τα δροσάτα χείλη. Άνδρέα! Ξαφνικά μέσ' τη σιωπή το ρολοί χτυπάει τρεις φορές. Σηκώνεται έπάνω Παρ' όλιγο να ξεχώσ. Στις 3 1/2 πρέπει να ένε στο Β'. Στρατιωτικό Νοσοκομείο με μία φίλη της, για να δούν έναν γνωστό...

— Ο δέξιματικός Βέρνις; Ρα; α! η φίλη της μόλις φθάνουν. Μπαίνουν σε ένα μεγάλο δωμάτιο με έξη κρεβάτια μέσ' στο όποιο έβρισκονταν ήδη κι άλλοι έπισκέπται.

Πλησιάζουν τον Βέρνις που ελ με μόνον. Μία χαρά φατίζει το πρόσωπο του νέου. Κόβονται κοντά του και μιλούν για χίλια πράγματα.

Σε μία στιγμή η Ρένα κυττά άφρημένα την αίσουσα. Ξαφνικά, τα μάτια της σταματούν στο παραπλάνιν κρεβάτι.

Όχι! δεν γελάσθηκε. Σε έκεινο το κρεβάτι είνε ο Άνδρέας, να! και κοντά του μία γυναίκα που της γυρνά την πλάτη και το κρατά σφιχτά το χέρι. Αυτός φαίνεται τελείως άφρημένος. Μα, έκείνη την στιγμή, στρέφει άναίσθητα το κεφάλι προς αυτήν. Μία άλόκοτη έκφρασις σκέπαζε το πρόσωπό του. Μήπως φοβάται κανένα σκάνδαλο;

— Άστείο! Η Ρένα τον κυττά εχόρταγα έρωτηματικά και αίσφιδως, προσπαθώμενη μία δίκαιη λογία, όγανίει από την αίσουσα. Θέλει να μάθη, να μάθη. Μία άδελφή την πληροφορεί ότι έβρισκεται έκει από τις 6 'Ιανουαρίου.

— Από τις 6 'Ιανουαρίου;!

— Ρότε δεν ξεάφωγε ποτέ; Σκέπτεται η Ρένα και έρωτά για να θείσαιοη.

— Είνε τραυματίας από το Μέτωπο.

— Όχι άπαντά η άδελφή είχε έρθει με άναρρωτική έδεια, και όταν έπρόκειτο να φύγη ξαναρωτάσσε.

— Δεν έφυγε καθόλου! Κι η γελοία σκηνή του άπαχαρετισμού! Κι οι ψεύτικες πληροφορίες που της έβιναν! Όλα ψέματα! Φοβόταν να της πη την άλήθεια, μήπως και παη να τον όη και άναμώση με την άλλη! Άδιαφορία για την ψυχική της άγωνα και τον πόνο που θα της προκαλούσε η σιωπή του. Άδεια φόρησε για όλα. Και μία άλλη έρωκόταν κοντά του, μία άλλη που κρατούσε συντροφική Αίσουση. Κάτι να σπαή μέσα της. Συγκέντρωσε όμως το άόρρο της και μήνη άδιαφορία μέσ' στο δαμάτιο. Έκκέντα σκεδόν με περιφρόνησι τα χρυσάφια μάτια του που την έτευναν να μη μιλήση. Και δεν μίλησε.

Μα σαν σηκώθηκαν να φύγουν, κι όταν την ρώτησε ο Βέρνις αν είχε κανέναν γνωστό στο Μέτωπο ή τραυματία άπητησε αρκετά δύνατά όστε να την άκούση καλά ο Άνδρέας.

— Όχι δεν έγω κανέναν πιά. Σκοτώθηκε στο Μέτωπο... Μία η τελευταία του σκέψη ήμου ένώ. Ξεφύγησε με το όνομα μου...

Α Δ Δ Ν Α

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΩΝ ΦΤΩΧΩΝ

ΜΙΚΡΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

Έξοσε μία φορά, δεν θυμάμαι σε ποιο μέρος, ένα φτωχό άνδρόγονο.

Ήταν και οι δύο φτωχοί και δυστυχισμένοι και δεν είχαν τίποτε, άπολύτως τίποτε. Ούτε άλεύρι για να ζυμώσουν μέσα στο σκαφίδι, ούτε κα σκαφίδι, για να ζυμώσουν μέσα σ' αυτό το ψωμί. Δεν είχαν σπίτι για να θάλουν σ' αυτό ένα σκαφίδι, μα ούτε και τόπο για να κτίσουν εκεί ένα σπίτι.

Αν είχαν ένα οικόπεδο, μεγάλο όσο ένα μαντήλι, θα μπορούσαν να θουεθούν κάπως σ' αυτό και να θάλουν κάπου το σκαφίδι και να θρούν λίγο άλεύρι, για να ζυμώσουν ένα καρδέλι ψωμί.

Όπως είπαμε όμως, δεν είχαν ούτε οικόπεδο, ούτε σπίτι, ούτε σκαφίδι, ούτε ψωμί. Και γι' αυτό ήταν πολύ δυστυχισμένοι.

Έκεινο που τους έκανε να παρπονώνονται δεν ήταν τόσο η έλλειψις ψωμιού, όσο η έλλειψις σπιτιού. Γιατί, ζητιανεύοντας, είχαν αρκετό ψωμί και καμμία φορά είχαν και λίγο προσφάγι και κάποτε ακόμη και καμμία ρουφηξία κρσί.

Και όμως θα έπρωτιόσαν να μένουν παντα νηστικοί και να είχαν ένα σπίτι, μέσα στο όποιο θα μπορούσαν ν' άνάδουν το χειμώνα

κανένα ξερό κλαδί και να κουδενιάζον ησυχά έμπρος στην πυροσία.

Έκεινο που άείζε περισσότερο στον κόσμο, έκτός από το φαί, είνε να έχη κανείς τέσσαρες τοίχους, πίσω από τους όποιους να ύπωρη να καταφύγη. Χωρίς αυτούς τους τέσσαρες τοίχους, ο άνθρωπος είνε σαν περιτλανόμενο ζώον.

Οι δύο φτωχοί αίσθανόταν τον εαυτό τους πιά δυστυχισμένο από κάθε άλλη φορά, ένα παγερό χειμωιότικο έράδυ, που δεν ύπωρη ψυχή στους δρόμους. Γιατί όλοι οι άνθρωποι ήταν από σπιτία τους, όπου είχαν άναψει μία γερή φωτιά και ζεσταίνονταν κοντά της.

Ένώ έσυρταύριζαν καταμεσίς στο μεγάλο δρόμο, οι δύο γέροι, άπάντησαν ένα γάτο, που ενισωδίζε με μία λυγική και τρυφερή φωνή.

Ήταν άλήθεια ένας γάτος πολύ άξιόλυπητος σαν κι αυτούς, γιατί ήταν πετοι και κόκκαλο και μόλις είχε μερικές τρίχες έπάνω στο δέρμα του.

Οι φτωχοί είνε πάντα καλοί και βοηθούν ό ένας τον άλλο. Οι δύο δυστυχισμένοι συζυγοί περιμάζεψαν λοιπόν το γάτο και του έδωκαν μάλιστα να φάη λίγο καρδί, που το χρωστούσαν στην έλεημοσύνη μιάς καλής χωριάτισσας.

Ο γάτος, άφου έφαγε, άρχισε να περπατά έμπρος απ' αυτούς και τους έφερε σε μία έρημη καλύβα.

Μέσα στην καλύβα ύπωρξαν δυο σκαμνιά και στη γωνία μία πυροστιά, που την έφωτισε για μία στιγμή μία άγνις της σεληνης. Η άσνις αυτή έχίθηκε άμέσως έπειτα.

Μαζί με την άγνις έχάθηκε και ο γάτος και έτσι οι δύο φτωχοί έβρεθηκαν μόνον μέσα στο σκοτάδι, μπροστά στο μαύρο τζάκι, που η έλλειψις φωτιάς το έκανε να φαίνεται

πιά μαύρο ακόμη.

— Α! λέγανε, Νάγκωε κανένα δαυλί. Κάνει τόσο κρύο και θα ήταν τόσο εύχάριστο να ζεσταθώμε λιγάκι και να πούμε παραμύθια. Άλλα! άλλοιμονο! δεν είχαν κανένα δαυλί. Ξαφνικά, στο βάθος της πυροστιάς έλαμψαν δυο κάρβουνα, δυο ώραια κάρβουνα, σαν χρυσάφι.

Ο γέρος έτριψε χαρούμενα τα χέρια του και έλεπε στη γυναίκα του:

— Βλέπεις τι ζήτητο που κάνει; — Ναι, άπνητσε η γρηά, άπλώνοντας τις παλάμες της έμπρος στην πυροστιά. Φύσησε λίγο τα κάρβουνα για να κάμουν φλόγα...

— Όχι, έλεπε ο άνδρας της, έτσι θα σέβουν πολύ γρηγορά.

Και άρχισαν να μιλούν για τα περασμένα. Χωρίς καμμία θλίψη, γιατί ένοιωναν τον εαυτό τους δυναμωμένο, όσο έβλεπαν τα δυο κάρβουνα να λάμπουν στο βάθος του τζακιού.

Οι φτωχοί εύχαρισιώνονταν με το λίγο και νοιώδουν τον εαυτόν τους εύτυχισμένον. Το ίδιο εύχαρισιόθηκαν και οι δύο γέροι και από το βάθος της καρδιάς τους εύγνωμόνσαν το Θεό για το δώρο που τους είχε κάμει.

Όλη τη νύχτα, δεν έπαψαν να κουδενιάζον. Τα δυο κάρβουνα έκαίγαν κι' αυτά παντοειά με χωρίς να σώνωνται.

Μα όταν ήλθε η άγνη, οι δύο φτωχοί που όλη τη νύχτα είχαν ζεσταθώ, άντικρίζοντας αυτή τη φωτιά, είδαν στο βάθος της πυροστιάς τον καμένο το γάτο, που τους έκένταζε με τα μεγάλα κίτρινα μάτια του. Η φωτιά που τους είχε ζεστάνει όλη τη νύχτα, δεν ήταν παρ ό λάμψις αυτών των ματιών.

Με συγχωρείτε για την πολυλογία μου.

Ήθελα να πω τοότο: πως ο θησαυρός των φτωχών είνε η φαντασία.

ΜΩΡΙΣ ΡΕΝΑΡ

8ον

Ο σωφέρ έκαμε όπως διατάχθη. Έστράφη προς τα δεξιά, έμπηκε σ' ένα όρομο έντελειο έρμιο και στάθηκε δίπλα σέ μία ιδιωτική άμαξα.

Ο Ουίλλιαμ έπήδησε τότε από τό αυτόκίνητο, άνοιξε την πόρτα, έπηρε στην άγκαλιά του την άναίσθητη Μάρθα Ρούγερ και την έρριξε μέσα στην άμαξα, που περίμενε. Μετά ξαναγύρισε κοντά στον σωφέρ και τού έπτε:

— Ξέρεις τόν έπόπτη Ματθαίο; Έκείνον που μέ βοηθήσε στην άρπαγή;

— Μάλιστα.

— Αυτός λοιπόν είνε ένας ήλιθιος και φοβόμαι ότι άν ή άστυνومία μυριοθή τίποτε, θά φοβήθη και άν έρωτηθή θά φλυαρήσει...

— Λοιπόν;

— Λοιπόν, μολοντί έχω λόγους να είμαι ευγνώμων προς τόν ταλαίπαρο Ματθαίο, άναγκάζομαι να πάρω συάρεστα μέτρα έναντίον της ήλιθιότητος και φλυαρίας του.

— Τι μέτρα, κύριε;

— Άπολύστατα, να τόν ξεπαστρέψουμε, Γκρούμ.

— Δέν είνε καθόλου δύσκολο.

— Τό ξέρω. Δέν είνε δύσκολο. Είνε τόσο ήλιθιος, ώστε δέν μπορεί να ύποπτευθή τόν κίνδυνο που τόν άπειλεί. Άναβέτω λοιπόν σέ σένα την φροντίδα του ξεμπερδεύματος του. Θά πές να τόν έρής τώρα άμέσως, θά τού πής ότι σέ στέλνω γιά να του μετρήσης δέ κα χιλιάδες φράγκα που συμφωνήσαμε ως άμοιβή του. Τού είχα ύποσχεθεί να τού δώσω ένα τσέκ γιά την Τράπεζα της Γαλλίας, θά τού πής όμως ότι έπρωτίησας τά μετρήσά. Θά σέ άκούωσθης λοιπόν χωρίς ένδοιασμό...

— Και πού θέλτε να τόν δηγήσω γιά να τόν ξεμπερδέω, κύριε;

— Όπου διάβολο θέλεις. Μου είνε άδιάφορο, Γκρούμ. Θορύβος μονάχα να μή γίνη και ύποψία καμμία να μή θορήνη κανένα από μας.

— Μπορείτε να είσθε ήσυχοι, κύριε.

Και μέ κάποια υπερήφανα ό σωφέρ άπρόσδεος:

— Θά διαπράξω μία άριστοτεχνική δολοφονία, που θά κάμω και πάλι την άστυνومία να τά σαστίση.

— Μπράβο, Γκρούμ παιδί μου. Πήγαινε λοιπόν και ό διάβολος μαζί σου.

Και ενώ ό Γκρούμ έφευγε μέ τό αυτόκίνητο, ό Ουίλλιαμ άνέβαινε στην άμαξα και διάταζε τόν άμαξά:

— Στό μέγαρό μου, τράβα!

Και έπειδή ό άμαξάς τόν έκύταζε περίεργος,

— Τι; Έκπληττασαι; τόν ρώτησε.

— Άλλά, κύριε...

Ο Ουίλλιαμ έχομωγέλασε.

— Τι τά θές, φίλε, τό μέγαρό μου θά χρησιμεύσθ ως ελκή σ' αυτό τό όμορφο κορίτσι, που μ' άρέσει τόσο πολύ, ώστε δέν θά κάμω άσχημα άν την κάμω να μ' άγαπήση. Έμπρός τώρα, βίσε του...

Έκλεισε την πόρτα και ή άμαξα ξεκίνησε άμέσως γιά να μπη, ύστερα από μισή ώρα στην πλακόστρωτη αύλή ένός μεγάρου και να εξαφανισθή στα βάθη ένός βολωτού διαδρόμου που κατέληγε σέ μία μικρή σόλη περικλειμένη από παντού από ύψηλοτάτους τοίχους.

Τρεις ύπηρετες μέ λαμπρά όκοστούλ, έτρεξαν τότε προς την άμαξα και ήνοιξαν την

πόρτα γιά να κατεβή ό Ουίλλιαμ, μπρός στον όποιον και ύπεκλήθησαν.

— Έμπρός! Τους διέταξε εκείνος. Φέρετέ την άμαξα στό μικρό δωμάτιο μέ τό κινητό πατώμα.

— Άμέσως, κύριε.

Και χωρίς χρονοστρίβη οι ύπηρεται έξετέλεσαν την διαταγή που τούς δόθηκε.

Η ΦΥΛΑΚΗ ΜΙΑΣ ΟΡΦΑΝΗΣ

Αίνα λεπτά άργότερα ή Μάρθα Ρούγερ, άναίσθητη πάντοτε, έρισκόταν ξαπλωμένη έπάνω σ' ένα κομψό και μαλακό κρεβάτι, μόνη, μέσα σ' ένα μικρό δωμάτιο που φωτιζόταν από ένα ύπερυψηλό ψεύγινη, προφυλαγμένο από πυκνά και χονδρά σίδερα.

Τό δωμάτιο εκείνο ήταν ή φυλακή της όρφανής!

Θά έπιρροίσε μεσομέρι σχεδόν, όταν ή Μάρθα Ρούγερ συνήλθε έπί τέλους. Έτριψε μέ κάποια έκπληξη τά μάτια της, σηκώθηκε και άνεκάθισε στό κρεβάτι της, περιέφερε μ' άπορία τό βλέμμα της στα περίε και ψιθύρισε:

— Μά πού έρσκομαι, λοιπόν;

Μέ κάποιο άόριστο τρόμο στην ψυχή έσπασε τότε να κατέβη από τό κρεβάτι.

Έπάνω στον τοίχο, κοντά στην πόρτα, έρισκόταν τό κομψό ένός ηλεκτρικού καθωνίου.

Έσπινε και έπτεριμε, άλλα κανείς δέν ήλθε στην πρόσκλησή της εκείνη.

— Περιεργοί ψιθύρισε

Έσπινε και πάλι και έπτεριμε. "Αδίκαια όμως. Καμμία φωνή, καμμία άπάντησης."

— Ωί... Μ' αυτό είνε άκατανοήτο! Φώναξε τότε ή νέα.

Και ώρμησε προς την πόρτα, άλλα την έρθηκε κλειμένη. Έδοκίμασε να την άνοίξη, έφθασε ως τό σημείο να βέλη να την παραείσθης, άλλα δέν κατάρρωσε τίποτε. Και τότε καταλάξε.

— Άλλοίμονό μου! ψιθύρισε. Έπεςα σέ κάποια παγίδα.

Και τρομαγμένη έκάθησε έπάνω σ' ένα ξύλινο κάθισμα μουρμουρίζοντας άπειλομένη:

— Τι να κάμω τώρα, Θεέ μου! Τι να κάμω...

Σαφνικά ένας παράδοξος τριγμός την έκαμε να στραφή πίσω της. Και τότε μέ φρίκη είδε δολοκλήρη την έστία να παραμερίζη, να γλυστρά ήρεμα προς την άλλη άκρη του δωματιού και από τό άνοιγμα, που σχηματίσθηκε από την μετακίνησή της, να προβάλλη ένας άνθρωπος.

Τόν άνθρωπο εκείνο τόν άγνώριστο έγκυβ άμέσως. Ήταν ό Ουίλλιαμ, ό ψευτό Γκλ. Έκείνος, ό δ' ήθεν ύπαλληλος τού ξενοδοχείου.

— Αί έκαμε ή Μάρθα, άνακτώντας τις έλπίδες της. Σημάλνω τσση ώρα.

— Τό άκούσα.

— Κι' όμως μ' έφίσησε να σημαίνω.

— Η δεσποινίς δέν πρέπει να θυμώνη γι' αυτό. Παρακαλώ, όχι έξαψεις και νευρικότητες.

— Όχι νευρικότητες! Άλλά προς Θεού, κύριε!... Τι είδους, λοιπόν, ξενοδοχείο είνε αυτό τό όποιο μέ φέρατε;

— Η δεσποινίς δέν άντελήφθη λοιπόν άκόμη ότι δέν την έφερα σέ ξενοδοχείο, άλλα στό μέγαρό μου!

— Πώς! Στό μέγαρό σας...

— Ναι!

— Θεέ μου! Βρίσκομαι, λοιπόν, στό σπίτι σας;

— Άκριβώς. Και έντελώς μόνη.

Η Μάρθα Ρούγερ συνωφρώθηκε. "Ο τρόμος άρχισε πάλι να την κυριεύη."

— Άλλά γιάτί λοιπόν μ' έφερατε έδώ, κύριε; ρώτησε.

Ο Ουίλλιαμ έκαμε ένα άπαισιο μορφασμό γέλωτος και άπήντησε:

— Η δεσποινίς Ρούγερ πρέπει να ξέρη ότι είνε αχμαλώτος μου. Όμολογώ, θέαται, ότι ή πληροφορία αυτή δέν σας είνε καθόλου ευχάριστη, είνε όμως άληθινή, κι' αυτό είνε τό σπουδαίο.

— Αχμαλώτος! Άλλά γιάτί; Γιά ποιό σκοπό;

— Η δεσποινίς δέν πρέπει να θιασθή να μάθη τά πράγματα, που θά τά μάθη όταν θάρρη ή ώρα τούς.

— Και τότε θάρρη ή ώρα;

Ο Ουίλλιαμ, άφού έκαμε νοερά κάποιο όπολογισμό, άπήντησε:

— Μετά έξ μέρες ίσως...

— Και στό διάστημα αυτό τί θά κάμω κύριε;

— Θά μένετε σ' αυτό έδώ τό δωμάτιο, θέαται ότι δέν θά σας λείψη τίποτε. Και μάλιστα,

στα, άν δέν θέλετε να πλήξετε σ' αυτήν έδώ τη μοναξιά, θά έρχομαι έγώ να σας κρατώ συντροφιά.

— Αί φώναξε μέ δδελυγμία ή Μάρθα. Άρχίζω να μαντεύω τούς σκοπούς σας, κύριε...

— Πιθανόν! Δέν θ' άπορήσω καθόλου γι' αυτό.

Έκάθησε έπάνω σ' ένα κάθισμα άναψε μ' άπάθεια τό τσιγάρο του, κι' εξακολούθησε χωρίς ν' άποσπά τά έλέμητά του από την Μάρθα.

— Έγώ δεσποινίς Ρούγερ, έχω όλη τη καλή διάθεσι να σας παρω χρήσιμος. Πρέπει να μάθετε ένα μόνο μέρος της άληθείας γιά να σχηματίσετε μία μικρή ιδέα του κρίσιμου και τρομερού συνάμα της θέσεώς σας.

— Μιλήστε, λοιπόν.

— Σας είπα ότι είσθε αχμαλώτος μου, δέν σας είπα όμως την άληθεία. Είσθε πραγμωτικά αχμαλώτος, άλλ' όχι δική μου.

— Άλλά;

— Είσθε αχμαλώτος μιάς πανίσχυρης εταιρείας, κατά τών δυνάμεων της όποιας καμ μία άπολύτως ανθρώπινη δύναμις δέν είνε δυνατόν ν' άντετέλξη. Κι' έγώ δέν είμαι για τί άλλο παρά ένας άπλός έκτελεστής τών διαταγών της εταιρείας. Άν πάρω την διαταγή, λόγου χάριν, να σας σκοτώσω...

— Θεέ μου! Τότε;

— Θά σας σκοτώσω, δεσποινίς!

— Έπεςα λοιπόν σέ χέρια δολοφόνων;

— Δολοφόνων! Ώ, όχι. Έπεςατε στα χέρια ανθρώπων, που έργάζονται γιά τό συμφέρον των και μόνον. Περισσότερα δέν μπορώ να σας πώ.

— Θεέ μου! Άλλά τί ζητούν, λοιπόν, αυτοί οι άνθρωποι από μένα;

— Ο Ουίλλιαμ έχομωγέλασε και άπήντησε:

— Κάμετε ύπομονή, δεσποινίς. Θά τό μάθετε μετά έξ μέρες.

Και έπανερχόμενος στις πρώτες του προτάσεις:

— Ώστόσο, δεσποινίς Ρούγερ, είπε, δέν πρέπει ν' άπειλήξετε τόσο. Θέλετε να σας δώσω μία συμβουλή;

— Σας άκούω.

— Θέληστε να γίνετε φίλη μου... Ω, μή μορφάζετε μ' αυτό τόν τρόπο. Δέν είμαι νέος, ούτε και άραιος θέαται. Ναίωθω όμως ότι έχω την δύναμη να σας άναήσω τόσο, ώστε μόνος μου να σας ύπερασπισθώ κατά της τρομερής εταιρείας, της όποιας είσθε αχμαλώτος.

Και παρεξηγώντας τις σιωπή της Μάρθας:

— Δεσποινίς, είπε, έλάτε, σκεφθήτε πρακτικότερα. Μήν άπορρίψετε τόν έρωτα ενός ανθρώπου που θά σας φανή χρήσιμος και που έχει την δύναμη να σας άποκτήση και διά της βίας άκόμη.

— Άβιε! φώναξε έξαγριμένη τότε ή Μάρθα. Έπωφελείσθ της άδυναμίας ένός άπροστέστου κοριτσιού γιά να τού κάνετε τις πιο άνήλικες προτάσεις.

Και φωνάζοντας τη φωνή της:

— Όχι όμως, πρόσθεσε, είμαι κι' έγώ άρκετά δυνατή γιά να παλαίωω κατά τών δαιμόνων στα νυχία τών όποιων έπεςα.

— Δέν θά τό κατορθώσετε.

— Έν πάση περιπτώσει θά είμαι πάντοτε άρκετά δυνατή γιά ν' άμυνθώ όπέρ της τιμής μου.

Ο Ουίλλιαμ έγέλασε άπαισία και είπε:

— Πολύ καλά. Άφού είσαι άποφασίζετε έγώ δέν βέλω ν' έπηρεάσω τις άποφάσεις σας. Φεύγω και σας άφήνω. Όφελεί όμως να μάθετε, ώραια μου δεσποινίς, ότι από τό μέρος αυτό είνε άπολύτως άδύνατο να θραπευτείτε.

— Πούς ξέρει...

— Είμαι δεσποινίς γιά ό,τι σας λέγω.

Έπεται πρέπει να ξέρετε και τό άλλο...

— Δηλαδή;

— Ότι καμμία θοήθεια δέν είνε δυνατόν να σας δοθή έδώ μέσα, διότι εκείνοι που θά βελήσουν να σας έοηθήσουν — άν φυσικά δεχθούμε ότι ύπάρχουν τέτοιοι — πριν φθάσουν έως έδώ θά έρεθών άντιμέτωποι τών ανθρώπων μας. Και ξέρετε, δεσποινίς Μάρθα; Όι άνθρωποι μας όλοι είνε τού οχονιού και τού παλουκιού.

— Τι άβδια, έμψύρισε ή Μάρθα, καθώς άρχισε τώρα να κλαίη.

Ο Ουίλλιαμ την έκύταζε χαμογελώντας, την έπληττασε περισσότερο και της είπε:

— Είνε περίττο να κλαίς μικρή μου. Θά έλευθερωθής άπ' έδώ μέσα μόνον όταν τού θελήσω έγώ. Και θά τό θελήσω τότε μόνον, όταν θά γίνης φίλη μου.

Σταμάτησε γιά μία στιγμή παρατηρώντας μέ βλέμμα λαίμαργο την όμορφη νέα και έπειτα πρόσθεσε:

— Καλή άντάμωσις δεσποινίς. Άόριο κατά την ίδια ώρα θά λάβω την τιμή να σας έπισκεφθώ και πάλι. Πούς ξέρει! ως αύριο μπορεί να έχετε άλλάξει γνώμη.

Και έφυγε και πάλι από τό ίδιο άνοιγμα τού τοίχου.

Εοδός δέ άμέσως ή έστία ξαναήλθε στη θέσι της και ή Μάρθα έμεινε και πάλι μόνη.

νη στην τρομερή και άπαισία φυλακή της...

Ο ΑΝΩΓΙΑΤΟΣ ΔΙΑΤΑ Σ ΣΕΙ...

Ο Ουίλλιαμ, μόλις θγήκε από τό δωμάτιο της Μάρθας Ρούγερ, καθυμνήθη στό ιματιοφυλάκίό του.

Έβγαλε τη σπολή του ύπαλληλου ξενοδοχείου, που φορούσε ως τη στιγμή εκείνη, μετέλβη σ' ένα κομψότατο κύριο ντυμένο σύμφωνα με την τελευταία λέξη της μόδας, και καθυμνήθη στό γραφείο του μεγάρου του.

Άφού δεσπαιώθηκε ότι ήταν μόνος και κανένας από τούς ύπηρετάς του δέν τόν άκουε άκόμη μπρός στό γραφείο του και πήρε τό έκουστικό του τηλεφώνου στα χέρια του.

Σχεδόν άμέσως ένας χαρακτηριστικός ήχος άκούσθηκε από την άλλη άκρη τού σύρματος.

— Έχω την ευτυχία να μιλώ προς τόν Άνώγιστο; ρώτησε τότε ό Ουίλλιαμ.

— Ναι, άπάντησε μία άνδρική φωνή.

— Κύριε, είμαι ό Ουίλλιαμ...

— Αί Λοιπόν;

— Έγιναν ελα κύριε. Η Μάρθα Ρούγερ είνε στην έξουσία μας. Την άρπάξε σημερα τό πρωί, μόλις ήρθε τό τραίνο Βερολίνου.

— Μέσα από τόν σταθμό;

— Μάλιστα.

— Διάβολε! Έκαμες άνοησία. Άν σέ είδε κανείς;

— Ω, γι' αυτό μήν άνησυχείτε. Πήρα τά μέτρα μου τόσο καλά, ώστε κανείς δέν θά ύποπτευθή τίποτε.

— Έχω έμπιστοσύνη σέ σένα, Ουίλλιαμ και σέ πιστεύω. Πού ώδήγησες την Μάρθα Ρούγερ;

— Έδώ. Στό μέγαρό μου γιά λόγους σχετικούς μέ την ασφάλειά της. Φοβόμαι μήπως θραπευθή ή μήπως τό μέρος που θά την κρύψωμε άνακαλυφθή. Έδώ όμως δέν ύπάρχει κανένας κίνδυνος...

— Καλά. Σέ καμιάς όπείθυνο γιά την Μάρθα. Της έκαμες λόγο γιά την ύπόθεσι τού άομμαντορυχείου.

— Όχι άκόμη. Έπιφυλάσσομαι να τό κάμω άργότερα.

— Άρπάξες και τις άποσκευές της μαζί;

— Μάλιστα.

— Τις έμαξες;

— Βέβαιότατα. Όλα τά πιστοποιητικά της τά έρρηκα.

— Φυλάξτε τα, Ουίλλιαμ. Θά μου τά παραδώσης στή πρώτη μου συνάντησι.

— Μάλιστα.

— Άκούσε, Ουίλλιαμ, νομίζω πως έκαμα μία περίεργη άνακάλυψη σχετική με την άλλη μας ύπόθεσι. Δέν είμαι όμως άκόμη έξάκριβως και γι' αυτό θ' άναλάβης έσύ να εξακριβώσης τά πράγματα.

— Είμαι έτοιμος να έκτελέσω κάθε διαταγή σας...

— Ο 'Ινδός πρίγκηψ 'Ιντρα 'Ιμάρ σά γνωρίζεις;

— Όχι. Έγώ όμως τόν γνωρίζω πολύ καλά.

— Λοιπόν, Ουίλλιαμ, φοβόμαι ότι ό 'Ινδός αυτός πρίγκηψ είνε πονηρότερος άπ' ό,τι τόν έπίστευα.

— Καθόλου παράδοξο. Όλοι οι 'Ινδοί είνε πονηροί.

— Φαντάσσομαι, Ουίλλιαμ, ότι ό Πρίγκηψ αυτός, χωρίς να τό άντιληφθούμε, ήταν έτοιμος να μας διαφύγη.

— Διάβολε! Άλλά πώς; Μήπως άνθρωποι που τόν έπιτρούν...

— Οι άνθρωποι που τόν έπιτρούν, έκτελούν πολύ έδουλεμένητα τό καθήκον τους. Ο 'Ινδός φαίνεται ότι στό μέγαρό της 'Ιρμας που διαμένει, άνεκάλυψε κάποια μυστική έξοδο. Άπ' αυτή την έξοδο λοιπόν, χωρίς κανείς από τούς ανθρώπους μας να τόν άντιληφθή, κατορθώνει να φεύγη κρυφά από τό μέγαρό, τις ώρες έκρίσεως που όλοι νομίζουν ότι κοιμάται.

— Λοιπόν;

— Φεύγει και πηγαινει στό ξενοδοχείο. όδός Ρίθολι...

— Και τί κάνει εκεί;

— Αυτό άκριβώς βέλω να μάθω, Ουίλλιαμ. Στό ξενοδοχείο, φυτό δέν παρουσιάσθηκε με τό άληθινό τού όνομα, άλλα υπό ψευδώνυμο και έδήλωσε πως όνομάζεται Βουκ 'Ελ Μπάρ.

— Βουκ 'Ελ Μπάρ! Δέν θά τό ξεχάσω, κύριε.

— Έμπρός λοιπόν, Ουίλλιαμ. Έσύ την γνώμη ότι αυτός ό διαβολικός παίξει εις έάρος μας κάποιο άσχημο παιχνίδι.

— Και θέαται...

— Καταλαβαίνει λοιπόν, Ουίλλιαμ, ότι από τό παιχνίδι αυτό έμεις πρέπει να θγώσωμε οι κερδοίμενοι.

— Ο κύριος άς ήσυχάση. Αύριο τό πρωί θά είμαι σέ θέσι να τού δώσω όλες τις λεπτομέρειες, που έχει ανάγκη.

— Καλά, Ουίλλιαμ. Καλή άντάμωσις αύριο τό πρωί.

Η τηλεφωνική συνεννόηση διεκόπη στό σημείο αυτό και ό Ουίλλιαμ άφήνωσας τ' έκουστικό, άπομακρύνθηκε από τό γραφείο του ψιθυρίζοντας:

ΣΤΟ ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στό προσεχές.

Η ΒΕΝΕΤΣΙΑΝΙΚΗ ΔΑΝΤΕΛΛΑ

ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ

Ο κ. Άνρδ Σαρντιέ άκουσε καθαρά αυτά τά λόγια, που είπώθηκαν σιγανά, άλλα με άατηρήρητα:

—Αυτή τη φορά σας τσάκωσα!... Άκολουθήστε με, δεσποινίς.

—Μά κάνετε λάθος, κύριε! Σας δεσβαίω, κάνετε λάθος.

Υπήρχε στόν παραπονεμένο τόνο μία κραυγή άπογνώσεως και διαμαρτυρίας συγχρόνως.

Ο κ. Σαρντιέ έγύρισε και είδε κοντά του μία κοπέλλα κάτωρη και με τά μάτια ό λάνοιχα από τόν τρόμο. Δίπλα της, ένας άντρας μέ ύφος τραχύ την κρατούσε από τό μπράτσο και σάν να ήταν έτοιμος να δάγλη από την τσέπη του τις χειροπέδες.

Η άγνωστή είπε άκόμη με φωνή θρεγμένη από δάκρυα:

—Μά είνε φοβερό! Μά προσβάλλετε ότι είμαι μία κλέφτρα... έγώ!

Ο άντρας, που την κρατούσε έμοιαζε ν' άγανακτιή από την άντίστασι, γιάτι είχε σκοπό να ένεργήση χωρίς διαδικασίες, όπως συνήθως.

Ο Σαρντιέ δέν έβγαλε τά μάτια του έπάνω από την κοπέλλα. Έμοιαζε δέκα όκτώ χρονών, τό πολύ έικοσι. Τό βλέμμα της ήταν όλοάβγαρο, πανάγων. Βλέμμα πραγματικά άγγελικό. Ήταν άδύνατον μία κοπέλλα μ' ένα τέτοιο βλέμμα να είχε κλέψει κάτι μέσα από τό μαγαζί. Και ήταν άραία, μέ λευκή καθαρή έπιδερμίδα, μέ λεπτά χαρακτηριστικά, μέ άραιότατα μάτια, μέ χιλή άφρα από την συγκίνησι, που, καθώς μινούσαν, άφήναν να φαίνονται κάτι θουμίσια δόλοεκα δόντια.

Ήταν άπλά, άλλα κομψά ντυμένη. Φαινόταν κορίτσι τού καλού κόσμου, που δέχόταν μία άνεπαίσχυντη συκοφαντία, χωρίς να έχη κανέναν να την προστατεύσει.

Ο κ. Σαρντιέ είχε μία τυχαίως μέσα σ' εκείνο τό μαγαζί. Πεντηνάρης περίπου, άλλα που φαίνονταν πολύ νεώτερος, πλούσιος εισοδηματίας, μη έχοντας καμμία άσχολία, συνήθιζε συχνά να κινή τόν γυρό τών πολυτελών καταστημάτων γιά να έλέπη τις άραιές κυρίες. Γι' αυτό, τό έπισόδιο τού όποιου ήταν ό μόνος μάρτυς, τόν ένδιέφερε άκόμη περισσότερο. Και μόλις εκείνη τη στιγμή άντελήφθη πως έρισκόταν στό τμήμα τών δαντελλών, γιάτι άκριβώς ή εξαφανισις μιάς θαρύτινης βενετσιάνικης δαντελλας έστρεψε τις ύπονοίες τού άστυνόμευ έναντίον της νέας. Τι κακός όμως ψυχολόγος που ήταν ό άστυνόμος! Έφθανε να ριξη κανείς μία ματιά στή συκοφαντούμενη, γιά να καταλάβη πως ό άστυνόμος έκανε γκάφα. Κι' έτσι ενώ ή δυστυχισμένη κοπέλλα έπανελάμβανε μέ σπαρτακτική άγωνία πως άδικα την ύποπτεύονται, έπενέθη ό Σαρντιέ. Άρπάξε από τό βελί μπράτσο την άγνοστη και φώναξε:

—Κατηγόρησον έσας, δεσποινίς!

Ο άστυνόμος έσούφρωσε τά φρύδια του μπροστά στην άπρόοπτη έπέμβασι και ρώτησε:

—Την γνωρίζετε;

Ο Σαρντιέ πήρε ένα ύφος προσβεβλημένο.—Και θέαται... Όρίστε την κάρτα μου.

Και έβγαλε από ένα πολυτελέστατο πορτοφόλι ένα έπικεπτήριο, που μόνο οι τρεις γραμμές που ήταν χαραγμένες σ' αυτό έθισσαν γιά να δάλουν τόν άστυνόμο σέ μεγάλη άμηχανία.

—Και όμως, κύριε, μου φάνηκε... Μέσα στόν συνωστισμό άώτσου μπορεί κάποτε να γίνη λάθος...

Η νέα έσκούπισε τά δάκρυά της, χαμογέλασε στόν προστάτη της και τόν έκύταζε μ' ένα βλέμμα τόσο γλυκό, τόσο γεμάτο από ευγνωμοσύνη, που ό Σαρντιέ συγκινήθηκε βαθύτατα. Ύστερα έγύρισε προς τόν άστυνόμο και τού είπε μέ βελκτικωτάτη φωνή:

—Κύριε, δέν βέλω να σας μείνη και ή παραμικρότερη ύποψια. Σας ζητώ έγώ τώσα να μου κάμετε έρευνα. Σας παρακαλώ, πάμε.

Κι' έπειδή ό άστυνόμος έβλισταζε, επανέλαβε:

—Επιμένω να μου κάμετε σωματική έρευνα.

Και γυρίζοντας προς τόν προστάτη της η —Έχετε την καλωσύνη να μέ περιμένετε δυό λεπτά; Θά έπιστρέψω άμέσως.

Και κατευθύνθηκε μέ τόν άστυνόμο σ' ένα δωμάτιο τού καταστήματος, ενώ ό Σαρντιέ έθαύμαζε τό λιγερό κομψό της και τό άναλαφρο έγμα της. Έως όσον έπιστρέψει ή νέα αυτός έκανε μύριους συλλογισμούς. Τό πρώτο που σκέφθηκε ήταν να την καλέση σέ γεύμα. Όπωσδήποτε, έπρεπε να την βη τό γρήγορότερο. Άν ήταν όμως άρραδωνισμένη:

ΑΦΟΡΙΣΜΟΙ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

— Η γυναίκα συγχωρεί και τις χειρότερες πράξεις, όταν τις προκαλεί ή όμορφιά της.

— Η γυναίκα εκείνη που της κάνατε έρωτικές προτάσεις και δέν σας άπάντε μ' ένα ξερό εχός, άλλα κάθεται και συζητεί μαζί σας προσπαθεί άπολύστατα να πείσθ τόν έαυτό της να δεχτή τις προτάσεις σας.

— Πολύ λίγα πράγματα ξέρει γιά τις γυναίκες εκείνες που πιστεύει ότι μπορεί να κατακτηθή ή καρδιά τους μέ φανεραναγμούς.

— Ο μεγαλύτερος έχθρος τών γυναικών είνε οι ίδιες οι γυναίκες.

— Οι γυναίκες τις περισσότερες φορές δέν αγαπούν έμάς τους ίδιους, άλλα την άγάπη που έχομε γι' αυτές.

— Ο έρωτας είνε γιά τά νσιάτα και ό συζυγικός θλος γιά τά γεράματα.

— Ο έρωτας είνε μία παράξενη άρρώστεια, που δέν γιάτρευεται παρά μονάχα μέ τόν ίδιο τόν έρωτα.

— Ο έρως!... Ο έρως είνε τό παμπόνηρο εκείνο νόθο παιδί της Άρροδίας, τό μικρό εκείνο και ζυπολάτι χαμίνι, που τό έγένησε ή φαντασία τών ανθρώπων ως μία στιγμή θαυμάσιας μελαγχολίας και τρέλλας και που πανιέται στην τύχη δαγώνισα τά μάτια όλου τού κόσμου γιά να έκδικηθή γιά τη δική του τυφλαμάρα!

— Η γυναίκα!... Μία μανίκα που παράγει χαμόγελα. Μία ζωντανή εικόνα άγαπώσας.

Παρακολουθήσατε από σήμερα ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ τού Μιχαήλ Ζεβακό

Ο «ΠΟΝΟΣ ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ»

Άρχίζει στη σελίδα 9

29

«Η σκέψη αυτή των έκαμε σκυθρωπό και άνοητο. Κάθε λεπτό έκτυπα το ρολόι του. Ξαφνικά, κάποιος τον άγγιξε στον ώμο. «Ε, γύρισε. Ήταν αυτή, αλλά όχι πια χλωμή και συγκινημένη. Το πρόσωπό της ήταν ρόδινο και τα μάτια της, τα τόσο έκφραστικά και ώραια, λαμποκοπούσαν από χαρά. Έγινε να μπράσο του Σαρντιέ λέγοντας: —Πάμε να εγούμε. Θέλω ν' αναπνέω καθαρόν αέρα ύστερα από αυτή τη φοβερή περιπέτεια.

«Υστερα από λίγα λεπτά, περπατούσαν με ήμισυ αργό σε μία λεωφόρο. Ο Σαρντιέ δεν έχασε καίρο: Της έδήλωσε ότι έχει γι' αυτήν τις άγνότερες προθέσεις. «Ότι ενώ έπιστευε τον έαυτό του άπρωτο από τα θέλητά του έρωτος, ήταν τώρα τρελλά έρωτευμένος μαζί της. «Η νέα έφάνηκε κατάπληκτη. Σταμάτησε και τον έκτύπαε ρωτώντας:

—Μου προτείνετε να γίνω γυναίκα σας; —Γιατί, σάς έπλησσει αυτό;

—Λιγάκι. «Εφ' όσον δεν με γνωρίζετε...

—Γνωρίζω κυρίως ότι υπάρχει μία μεγάλη διαφορά ηλικίας μεταξύ μας. Έχω όμως μεγάλη περιουσία, τις καλύτερες κοινωνικές σχέσεις και μπορώ να σας προσφέρω κάθε τι που μπορεί να σας κάνει εύτυχισμένη. Μηπως έχετε άσσει τον λόγο σας σ' άλλον;

—Όχι, αλλά η πρότασή σας με καταλαμβάνει έξ άπρόοπτου...

—Σκεφθήτε. Νά, η κάρτα μου! Θα περιμένω με άνυπομονησία να μου τηλεφωνήσετε μία μόνη λέξη: «Έπιπτετε».

Εξαμηνίως, έβγαλε την κάρτα στην τσέπη της και έλεπε με όλο το γυναικείο της θέληγτρο:

—«Ότι κι' αν συμβή, να ξέρετε πως δεν θα έσχω ποτέ την ευγένειά σας.

«Υστερα έφώναξε ένα ταξί. Κι' ενώ έπλησσε προς το αυτοκίνητο, που σταμάτησε, έκτύπαε κατάματα τον Σαρντιέ με το γλυκό και θελκτικό βλέμμα της, που όμως τώρα ήταν κάπως αινιγματικό. Και τη στιγμή που έκείνος έβγαζε το καπέλλο του να την άποχαιρέτη, έκαμε μία διασταλτική κίνησι και ύστερα τον έπλησίασε ψιθυρίζοντας:

—Μου έπιτρέψτε;

Και προς μεγάλη του κατάπληξη, ο Σαρντιέ είδε να έγαινη από την τσέπη του ένα κομμάτι θενετοαινικής δαντέλλας, που το έίχαν βάσει με τόσο έπιδεξιότητα τα χέρια της και που το άνέθωσαν, τώρα, με την ίδια έπιδεξιότητα.

Προτού συνέλθη από την κατάπληξή του, η πόρτα που άνοκίνητο έκλεισε και μία χαρούμενη φωνή τον φώναζε:

—Όπωςόποτε, σάς εύχαριστώ!

ΣΤΕΦΕΝ ΛΕΜΟΝΙΕ

Ο ΔΕΚΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΧΕΙΡΟΜΑΝΤΕΙΑΣ

Κάποια Αίγυπτία χειρομάντης έδημοσίευσε τελευταίως τον έξις δεκάλογο, σύμφωνα με τον όποιο μπορεί κανείς να βρή τον χαρακτήρα του από την εξέταση των χεριών του:

1. Δάχτυλα χονδρά στη βάση και μυτερά στην άκρη, φανερώνουν έπιπολασιότητα και φλυαρία.

2. Δάχτυλα μεγάλα με δυνατός κόμπους, δείχνουν πρόνοιη και ικανότητα.

3. Παλάμη στενή, λεπτή και αδύνατη, δείχνει έλλειψη ένεργητικότητας και άποροχη αίσθηματος.

4. Παλάμη πλατιά, φανερώνει αίσθηματα μάλλον κτηνώδη.

5. Δάχτυλα με μεγάλους κόμπους στη βάση, σημαίνουν ύγιεινές ιδέες.

6. «Ο άνθρωπος που έχει τις κλειδώσεις όχι προς τα κάτω, αλλά στη μέση των δαχτύλων, μπορεί να δαξί εύκολα τα πράγματα στη θέσι τους.

7. «Όσοι έχουν δάχτυλα άπαλά που άπολήγουν σε άκρη λεπτή, ένεργοούν τυφλά χωρίς να έξουν τί κάνουν.

8. Χέρι σκληρό και χονδρό που δεν άνοίγει καλά, μαρτυρεί άκαμπτο και άτίθασσο χαρακτήρα.

9. Το μεγάλο χέρι δείχνει πολύπλοκη ψυχολογία.

10. Τα δάχτυλα όταν είνε ώραια και παρουσιάζουν πλήρη ανάπτυξη, φανερώνουν καλή και εύγενή ψυχή.

ΧΙΟΥΜΟΡ

Η ΩΡΑΙΑ ΘΕΑ

—Μου είπατε, κυρία μου, ότι το δωμάτιο που άνοικιάζεται έχει ώραία θέα... Έγώ όμως από το παράθυρο δεν βλέπω παρά μονάχα έναν τοίχο και μία ταράτσα!

Και η οικοδόμησι με τσοχιάει!

—Στην ταράτσα όμως αυτή, κάνει συχνά τον περίπατό της μία... ώσασία δεσποινίς!...

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΕΝ ΠΟΛΕΜΩ

«Όσα δεν αναφέρουν τα έπίσημα ανακοινωθέντα

ΔΥΟ ΗΡΩΔΙ-ΚΟΙ ΔΕΚΑΝΕΙΣ

«Ήταν μία δύσκολη στιγμή που περνούσε το σύναγμα σε μία μάχη για την κατάληψη κάποιου στρατηγικού σημείου στην περιοχή της Κλειτούρας. Από την έκθεσι της μάχης αυτής εξήρτατο η περαιτέρω προέλασή μας. Ο λόχος που πολεμούσε έκείνη τη στιγμή, είχε έπιτεψη με άποφασιστικότητα κι' ένεργονσε κατά τρόπον άξιοθαύμαστο παρ' όλο που άντιμετώπιζε μία σφοδρή χιονοθύελλα από μία έμιχλη τόσο πυκνή, που έξεμηνένιζε κάθε όρατότητα.

Μά και οι Ήταλοι ήσαν άποφασισμένοι να διατηρήσουν άποσπασμένα τις θέσεις τους και άνθίστατο λυσσασώς με όλα τα μέσα, με το πυροβολικό τους με τους άλμους τους και με τα αυτόματα όπλα τους.

Σε μία στιγμή, ένας δεκανεύς μας που έδρασκονταν στο πιο προωθημένο τμήμα, άντελήφθη και τη δύσκολα της δικής μας προέλασεως και την πρόβειο του έχάρω να μας άνατρέψη. Χαρίς να είνε όπλο, πολυβολητής άρπάζει το όπλοπολυβόλο από τα χέρια των άλλων και προχωρεί μέσα στα χιόνια φωνάζοντας: «Έμπρός, παιδιά! Αυτοί που είνε άπάντησι μας δεν είνε άνδρες. Θα τους τσοκιάσουμε!»

Και προπορεύεται περί τα 50 μέτρα. Οι άνδρες του τμήματος συγκινούνται από την ήρωική προσπάθεια του δεκανέως και τον άκούουθεν ένθουσιασμένοι. Ο δεκανεύς άρχίζει να βάλει άκαταπαυστα κατά των Ήταλων, με δέκαται σε μία στιγμή μία σφαίρα και πέφτει κάτω νεκρός με το όπλοπολυβόλο στην άγκαλιά του.

Ένας άλλος δεκανεύς τρέχει τότε άμέσως άρπάζει το πολυτικό όπλο και συνέχίζει ήρωικά την καταστρεπτική βολή. «Έχει όμως κι' αυτός την ίδια τύχη. Έχθρική σφαίρα τον έρρισκε στο μέτωπο και τον σωριάζει νεκρό! Χάσαμε έτσι δυο γενναίους δεκανείς. Το αίμα τους όμως δεν έχύθηκε μάταια. Η ήρωική προσπάθεια και των δυο υπήρξε το πρώτο φράγμα όπου έθραύσθη η πεισματώδης άντεπιθετική ένέργεια των Ήταλων. Το αίμα τους έχολύδωσε την ψυχή των άλλων ανδρών του τμήματος που άντι να φοβήθουν ώρρωσαν με πλιότερη δύναμη το σώμα τους κατά του έχθρου σάν να του έλεγαν: «Έδω είμαστε. Δε σε λογαριάζουμε!»

ΜΙΑ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

Είχε άρχισει να νυχτώνε όταν έφθάσαμε μετά δεκάωρη άνάσας στη θρασώδη και άπόκρημη Γκορίτσα. Ο ύπολογαός που ήταν τώρα μαζί μας και που άνήκει στην μονάδα που είχε καταλάβει το τμήμα αυτό μας έδειχνε τις θέσεις που κατείχαν όμεις και τις θέσεις όπου ήσαν άχωρημένοι οι Ήταλοι.

—Έδω, μας λέει.

Το θέαμα που άντικρύζουμε είνε εξαιρετικά φρικιαστικό. Μέσα στα έχθρικά χαρακτηρισμά, που άκόμα δεν είχαν έκκαθαρισθή από τα είδικα τμήματά μας, όρισκεται το πτώμα ενός Ήταλου άνθυπολοχαγού που έφερε διδυμένη στο σώμα του μίαν Ιταλική έπιβολή! Οι χλωμές άκτίνες του φεγγαριού, που σιλίζουν το σκοτάδι της νύχτας, φωτίζουν όλη την άγώνα που συνέιχε τον Ήταλο άξιώματικό την ώρα που έπεφτε νεκρός.

—Χωρίς άμφιβολία θα συνεπλάκη με κανέναν από τους στρατιώτες του αυτούς ο Ήταλος άξιώματικός παρατηρούμε.

Ο ύπολογαός χαμογέλα αινιγματικά και προχωρεί χωρίς να μας άπαντήσει.

—Δεν θα μάς πτε, λοιπόν;

—Είνε μία άπίστευτη ιστορία, μας άπαντά. Με τον Ήταλο αυτόν άξιώματικό έμονώμαχος και τον έσκότωσε ένας δικός μας άξιώματικός.

—Η έπιβολή της όμως που είνε μηχανήνη τόσο θραεία στο σώμα του είνε Ιταλική.

Ναι, παραδέχεται ο ύπολογαός, αλλά άκούστε.

Και καθώς προχωρούσε προς μία φωλεά πολυβόλων, πληροφόρούμεθα πως συνέβη αυτό και γενικά πως έγινε η μονομαχία: «Όταν το πρωί άρχισε η έπιθεσις κατά

του σημείου έκείνου, στο έχθρικό χαρακώμα έδρασκονταν τριάντα Ήταλοι μ' έπι κεφαλής τον σκοτωμένο ήδη άνθυπολογαγό, ένας νεαρός 23 μόλις χρονών που άπεφίτησε πέρσι από τη Σχολή των Ειδικών, ώρμησε με τέσσερις μόνον άνδρες του να καταλάβη το χαρακώμα ή να διώξη τούλάχιστον απ' εκεί τους Ήταλους. Οι Ήταλοι στρατιώται άντίστησαν όσο μπορούσαν, μά σάν είδαν την όρμητικότητα και άποφασιστικότητα των δικών μας στρατιωτών να πέσουν άποσπασμένα πάνω τους και να τους εκέκονουν έπικωσαν ψιλά τα χέρια και ήσαν έτοιμοι να παραδοθούν. Ο άνθυπολογαός τους όμως, που χειριζόταν ό ίδιος το πολυβόλο, το έστρεψε τότε εναντίον τους. Ο δικός μας άνθυπολογαός το άντελήφθη και ώρμησε εναντίον του να τον σπύλασει. Πήγαινε σε μία σύγχυρη μονομαχία μαζί του, που έσημαίνε τον θάνατο και για τους δυο τους. Αυτό όμως δεν ήταν ένα ένδεχόμενο που θα τον έτρόμαζε. Παλλήκωρι γέρο και ψιχωμένο ο νεαρός άνθυπολογαός, που έίχε περιφρονήσει τόσες φορές ές τώρα τον θάνατο, δεν θα τον φοβόταν θέεσαι τώρα. Είχαν όμως έξαναλήψη οι σφαίρες του περιστρόφου του, και ο Ήταλος άνθυπολογαός που φανίνταν έξ ίσου γενναίος και άποφασιστικός, είχε και το πολυβόλο μαζί με τ' άλλα στα χέρια του. Δεν ήταν όμως και τόσο εύκολο να τα χρησιμοποίησι άποτελεσματικά, μία και ο δικός μας άνθυπολογαός το πήρε άπόφασι να πεθάνη και ώρμησε ήδη άσυγκράτητος εναντίον του. Οι δυο γενναίοι κυττάχθηκαν άκίνητοι, μετρήθηκαν με το μάτι σάν άγρίμια που μαζεύονταν στον έαυτό τους, του χυμίζον και άλληλοσπαρχαθούν, και ήσαν στα χέρια. «Έπλάκωναν για λίγα

δευτερόλεπτα σώμα προς σώμα και άναγκάσθηκαν μετά να καταφύγουν στα όπλα. Ο Ήταλος άνθυπολογαός έπεχείρησε να διώλη το πιστόλι του. Ο δικός μας δεν είχε κανένα όπλο στα χέρια του. Άρπάζε τότε την έπιβολή από ένα Ήταλο στρατιώτη, που παρακολουθούσε σάν άπλήχισμένη κοντά σ' αυτόν τον άνθρωπο, και την πέταξε σάν θέλος έπάνω στον αντίπαλό του. Τον έβριξε στην άριστερή πλευρά του στήθους του στην καρδιά άκριβώς και του χάθηκε θραεία μέσα, μικρή και στρογγυλή όπως ήταν.

Στο όλιγόλεπτο αυτό διάστημα που γινόταν η δραματική μονομαχία, άλλοι από τους Ήταλους στρατιώτες είχαν σκοτωθή άλλοι έκοιτόταν τραυματισμένοι κάτω όλο, έσπευδαν να παραδοθούν αιχμάλωτοι. Άλλοι πρόσβαναν και τάβαλαν στα πόδια και 5—6, που άπέμειναν, πολεμούσαν με τους τέσσερις δικούς μας φανταρους.

Ο άνθυπολογαός που είχε περιφρονήσει τον θάνατο και διενέδυνουσε τη ζωή του είχε νικήσει νίκη μεγάλη θριαμβευτική. Και προχώρησε να δρέψη νέες δάφνες και καταγάγη νέα τρόπαια. Μάλιστα τον άνεξητήσαμε να του σφίξουμε θερμά το χέρι. Βρισκόταν πολύ μπροστά εκείνος ενώ στον τόπο της μονομαχίας είχε μείνει νεκρός ο γενναίος έπίσης άντίπαλος του με την Ιταλική έπιβολή μηχανήνη άκόμη στο σώμα. Οι στρατιώτες μας τον έθαψαν την άλλη μέρα το πρωί και του άπένειμαν όλες τις τιμές που πρέπουν σ' ένα ήττημένο ήρωα.

ΠΝΕΥΜΑ

ΠΟΤΕ ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΤΟ ΠΗ

—Είσαι πολύ καλός, φίλε μου, που μου δώσες αυτό το χιλιάρικο. Είμαι θέεσαι πως ποτέ μου δεν θα κατορθώσω να σοφ... άναπαδωσώ αυτή την καλωσύνη... —Αυτό έπρεπε να μου το πής πριν σου το δώσω!...

ΜΙΚΡΗΝ ΑΣΧΗΜΟΥΛΑΝ

Είσαι άκόμη πολύ νέα για ν' άπογοητεύσαι έτσι για την δειλία που σε κατέχει. Με το πέραςμα του χρόνου, θα άποκτήσης τον «κοινωνικό αέρα», όπως λέμε, χωρίς να το καταλάβεις. Ωστόσο, έδρασκ πολύ οασή την σκέψη σου να διαδύσης και να καλλιέργησης το πνεύμα σου. Σο ύσινισατο να διαδύσης στην άρχή έλαφρά φιλογονικά θέλεια και σιγά - σιγά σοβαρώτερα. Άρρησε πρώτα να διαδύσεις: «Όνέ, Γ. Σάνδη, Β. Ούγκω, κτλ., τάν έδωλων ύπαρχουν μεταφράσεις και κατόπιν θα διαλέξης σοβαρώτερα.

Νοιώθω πολύ καλά, άγαπητή μου, τη συγκροσι των αίσθημάτων που γίνεσαι μέσα σου. Θα σο συνιστάω να άφήσης να ύποσινισον τα μητρικά ισθήματα αν δεν διέδλεπα σε σενα μία καπέλλη αίσθηματική με ψυχικές άπολήσεις. Άκόμη είσαι και πολύ νέα για να πάρης μία τέτοιαν άπόφασι. Βέβαια, οι σημερινές συνθήκες που ζούμε είνε δύσκολες, ώστόσο, το γεγονός ότι είσαι πολύ νέα πρέπει να σο δίνη θάρρος. Φοδούμαι ήμπως αν πραγματοποιήσης κάτι, το όποιον έκ των προτέρων σο το άπαγορεύει η συνεδησις σου και η ίδιουσικροσία σου, δημιουργήσης και σ' αυτό το παιδί τη δυστυχία, άντι την εύτυχία που θέλεις να του δώσης.

ΙΣΜΗΝΗΝ Μ

(Νέαν Νίκαιαν — Πειραιά) «Εφόσον δεν τον άγαπήθ' δεν θέλω το λόγο γιατί να ξαναρχίσω σχέσεις μαζί του και έτσι να παραβή τη θέλησι του μο ναδικού της άδελφού. Για να μη θέλ' ο άδελφός της αυτόν τον γάμο και άκόμη άφού και ο πατέρας της όσο ήταν έν τη ζωή δεν τον ήθελε, θα ήη πως δεν είδαν ότι μπορεί να γίνη εύτυχισμένη κοντά σ' αυτόν τον άνθρωπο. Άλλά άσχετα με το αν τον θέλ' ο άδελφός της ή όχι, έκείνη έχει παύσει να τον άγαπή. Για ποίον λόγο λοιπόν να ξαναρχίσω αυτές τις σχέσεις;

Ν. Α. Ν. Νωθώ πολύ καλά τη θέσι σου, άγαπητή μου και συμπεριόμαι τον πόνο σου γιατί το πράγμα αυτό το έξησαν και το ζούν χιλιάδες. Μά τι μπορώ να σο πώ; Προσάθρσε να άποσπάθης στο Ύπουργείο Έργασίας, το όποιον ως γνωστόν, έχει είδικό τμήμα εξευρύνσεως έργασίας.

Τ. Γ. Μ. 314

Λίγο περίεργη άγαπητή μου, αυτή η «άδελφική» φιλία που σάς συνέδεε έπι ένάμισυ χρόνο έσένα και αυτή την κοπέλλα. Και έπειδή μου μιλεις περί άδελφικής φιλαίας δεν μπορώ να δώλω θέτικά συμπεράσματα. Πάντως, από τους έσώκλειστους στίχους του «Αττίκ» τους όποιους σο έστειλε, με δυο ύποθέσεις μπορώ να κάνω. «Η ότι παρηγόρησι την έννοια της «άδελφικής» φιλαίας, ή ότι η «άδελφική» αυτή φιλία δεν άρκούσε σ' έκείνη.

Όπωςόποτε, έπειδή μου ζήτης την γνώμη μου σε συμβούλεω να έξηγηθής καθαρά πρώτα μαζί της και κατόπιν, αν σο χρειάζεται και πάλη η συμβουλή μου, να μου ξαναγράψης σαφέστερα.

ΡΕΖΕΝΤΑ

Δεν άξίζει τον κόπο, σε θεοαίδη, ν' ασχολήσαι με αυτό το πρόσωπο και άκόμη άπορώ πως δέχεται να σο συζητή έπι ζητημάτων που για σενα έπρεπε να άνήκουν στο παρελθόν. Τοπεινώνεται κανείς όταν άναστή, όταν έχη έστω και κάποιον όπιδόναο ότι άναπνέεται. Δεν έκλιπαρεί όμως την άγότη από κείνον που είνε άνικα-

νος να την νοιώση αυτή την άγότη, τη πρώτα και ύστερα άνίκανος ν' άγαπήση Αίγη θέλησι λοιπόν και άρκησι ύπερφάνεια...

Μ. Α.

(Υπαξιωματικός) Τόση έμπιστοσύνη έχεις λοιπόν, άγαπητή μου, στη γυναίκα σου; Και δεν έρίσκει ότι μ' αυτές τις σκέψεις που κανεις τοπεινώνεις και κείνην, μά και τον έαυτό σο; Γιατί να διαμαρτύρεσαι έπειδή αυτή η γυναίκα, πολύ δικαίως άγανακτεί και προτιμά τη διάλυσι του γάμου σας; Μηπως δεν έχει δικήν να επαναστατή προ αυτής της καταστάσεως; Για έκείνη τις είνε για μία γυναίκα μέσα στις τόσες πίκρες που περνά να παίρνη κάθε μέρα και ένα γράμμα από σενα, γεμάτο άμφιβολίες, τοπεινώσεις και έξευτελισμούς; Όχι! Άλλαξε χαρακτήρα! Γιατί θα φάσης στο άντίθετο άποτέλεσμα απ' αυτό που θέλεις.

Ε. Α. Α. Π. «Η άγάπη αυτή που νοιώθεις έσ' γι' αυτή την γυναίκα και που νοιώθεις έκείνη για σενα, έχει όλα τα προγινωστικά της στα θεώρητα και μιας εύτυχισμένης ζωής. Όταν σάς ένώνη η σπαργή, η άφροσύνη, η έκπληξις η πνευματική και ψυχική συνεινότης και ο πόθος δεν θέλω για ποίον λόγο πρέπει να δλεσάσι μη πως δεν είνε άρκητά όλα αυτά. Το μεγάλο πάθος για το όποιον μου μιλάς είνε κάτι που παρέχεται πάντοτε πολύ γρήγορα. Και τότε, όταν δεν ύπαρχουν τα άλλα, δεν μένει τίποτε. Συνήθως συμβαίνει έκεί που ύπαρχει το μεγάλο πάθος, να μην ύπαρχουν τα άλλα.

Κα ΡΕΑ Ρ.

ΟΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΙ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Μερικά γράμματα από αυτά που λαμβάνω τώρα είνε γεμάτα άπαισιδοέσια. Πιραγία που δεν έπιτρέπεται σε έποχη που ο Στρατός μας γράσει επί θούνα της Ήπειρου γένοις ένδοξες σελιές. Άν θαζώμε όλα μια τα δυνατόν για να ζούμε μέσα σε μία άτημόφαιρα άπαισιδοέσιας, τότε δεν μπορεί παρά να έρρωκμε τη ζωή βαρετή, δύσκολη και χωρίς διέοδο. Άν όμως προσπαθούμε να την παίρνωμε από την καλή της πλευρά θα ίδουμε ότι κρύβει μερικές εύχαριστες στιγμές και έκμολιές να θλέπωμε όλα μαύρα και σκοτεινά. «Ας έχωμε ύπ' όφιν ότι τα σύννεφα διαλύονται πάντα και δεν μπορούν ποτέ να έμποδίσουν την λάμψη του ήλιου. Καμμία συννεφιά δεν θαστά αιώνια. Συναίστω έπίσης, κάτι άλλο σε όσους έχουν πάσι προς την άπαισιδοέσια. Νά μην μένουν ποτέ άπεργες, διότι τότε δεν είνε δυνατόν παρά να πληθύνουν και όταν πλήθη κανείς τα θλέπει όλα μαύρα και έξ διαρκώς με την έντύπασί ότι θα του συμβούν όλα τα δυσάρεστα.

Κάτι έπίσης που δεν πρέπει κανείς μας να λησμονή είνε ότι δεν πρέπει να ζούμε έγωιστικά σκεπτόμενοι μόνον τον έαυτόν μας. Αυτό δεν πρέπει ποτέ να γίνεται, έ διατερώς όμως για την ταρινή ποχή που ζούμε, αυτό είνε έγκλημητικό, διότι ο καθένας μας πρέπει να φροντίγη για την όλόκληρη και όλες μας οι πράξεις να έχούν ένα λόγο που να παίζη κάποιο ρόλο στο γενικό καλό.

«Ας μη στενωχωρούμεθα για φύλου πηδήμα, ας μη δυσανασχετούμε για μικροδυσάρεστα που δεν μπορεί παρά να συναντή κανείς στη ζωή. Ας μη χρώμε τον καιρό μας μη προσφέροντας τίποτε και αν μας μένουν έστω και λίγες άφρες διαθέσιμες, ας προσπαθούμε να κάνωμε κάτι τι το χρήσιμο.

ΕΣΜΕΡΑΔΑ ΠΟΛΕΜΙΚΗ ΜΟΔΑ

«Η μόδα έμπρεάζεται πάντοτε από τα γεγονότα, έπόμενον ήτο λοιπόν να έμπρεσάθη και από τον πόλεμον, έτσι όλα τα άγγλικά και

ΟΙ ΑΔΕΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ ΔΕΙΝΗ ΑΝΗΣΥΧΙΑ

«Εν ταίς έφημερίδαισιν άνέγνων ουν προχθές το κάτωθι άνέλπιστον και λίαν έπαχθές:

«Ο κόμης Τσιάνο έφυγεν άκων κι' ουχί εκών από το Ύπουργείον του των Έξωτερικών κι' εύθώς επετάξατο μέχρι της Άλβανίας και μέτ' άδημονίας

πιλότος νύν έγένητο να κάμη όλίγον σπόρ και ίνα θραύση άσφαλώς του ύψους το ρεκόρ».

«Απειρώς με άνησύχησεν το άνωτέρω νέον έμέ των όμορφώτερον πολίτην Άθηναίων.

Καθ' όσον, άφού έπαυσεν ο κόμης Γκαλεάτσος να είνε ύπουργός

ο πεθερεύς του ή άλλωιώς της Ρώμης ο Παληάτσος δεν πρόκειται ούτε λεπτόν να μείνη φεύ! άργός.

Άλλ' εις το Ύπουργείον του έκείνο το (μοιραίον

που βέβαια, ως ξέρετε, δεν είνε τι κοινόν θα θέλ' νάχη ως ύπουργόν άνδρα πολυ (ώραιον

και θα ζητήση πάραυτα να εύρη... καλ- (λονόν.

Και ποίος στην ύψηλιον μπορεί σε καλ- (λονήν

κι' εμφάνισιν, τερπνήν να έκληφθή έφάμιλλος και κάτι παρὰ (πάνω

του κόμητος του Τσιάνο; Κανένας άλλος πλην έμού, όστις παντού (κυριαρχώ

κατά την καλλονάδαν γι' αυτό άνησυχώ

μήπως και γίνω... Ύπουργός, αυτή την (Έβδομάδαν.

Ο ΓΕΡΟ—ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

γουρίνα μας παρουσιάζουν χρώματα που ακολουθούν τα χρώματα του στρατού: το γκριζό των άεροπάρων, το χαλί των φαντάρων, το μπλε του ναυτικού και όλα τα χρώματα του άγρου και του ούρου, που σε όλες τις άφρες της ήμερας, δεν έμπρεάζονται όμως μόνον τα χρώματα, αλλά και τα σχέδια που ακολουθούν κατά πόδας τις στρατιωτικές στολές με τα χρυσά κομψά, με τις τόσες. «Ετσι ο λώκλος ο πληθυσμός κάθε χώρας είνε έπιτρατευμένος, όπως είνε άλλως τε και στην πραγματικότητα, με που όλες οι γυναίκες, Άγγλίδες και Έλληνίδες έργαζον, ται προσφέροντας ή κάθε μία ό,τι μπορεί: Ύπηρτον ως νοσοκόμες, έργάζονται για την ψυχαγωγία των τραυματιών, για τα λείκα συσσίτια, για τα παιδιά των στρατευμένων, για τις οικογένειές τους, για τα δέματα του μετώπου και τόσα άλλα. «Ετσι όλες οι γυναίκες προσφέρουν στην Πατρίδα τις ύπηρεσιές τους και αυτό τις κάνει να σκέπτονται ότι και το ντύσιμό τους πρέπει να είνε όσον το δυνατόν πιο κοντά στο στρατιωτικό πνεύμα που έξ αιτίας του πολέμου έπικρατεί απ' άκρου εις άκρον. Νά γιατί όλη η μόδα είνε έμπρεασμένη και παρουσιάζεται κάπως πολεμική.

ΕΣΜΕΡΑΔΑ

«Μεταξύ Ιστορίας και Θρύλου»

«Υπό τον τίτλον «Μεταξύ Ιστορίας και Θρύλου» έκυκλοφόρησαν 22 διηγήματα του κ. Ι. Α. Σκουτέρη, ενός εκ των κομψών, με θυμίες του γράφου κ. Καστανόκη.

Το γλαφυρό ύφος και αι συναρπαστικά πλοκάι των θαυμάσιων αυτών διηγημάτων, αι ύποθέσεις των όποιων είνε παρμένη από την άρχαίωση την Έλληνικήν Ιστορίαν και την μυθολογίαν, προκαλούν θαλάσιν έντύπωση και άδιάπτωτον ένδιαφέρον.

Το βιβλίον τοϋτο, τερπνόν και διδακτικό, το συνιστάμεν θερμάς.

Το βιβλίον τοϋτο, τερπνόν και διδακτικό, το συνιστάμεν θερμάς.

«ΘΗΣ ΑΥΡΟΣ»

ΕΚΔΟΤΑΙ: Έταιρία «Κ.

Ν. Παπαγεωργίου & Σία

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Έτησία έσπερικό Δρχ 300

Έξέμνησος » 150

Ετησία έξωτ. λίρ. Άγγ. 1.10

» Άμερικη δολλ. 6

» Τουρκίας Α. Τ. 6

Έμδόςματα και έπιταγαι

εις διαταγήν: Περιόδοι

αΐσπυρος—Αθήνας, Σαντα

ράφα 5.

Υπεύθυνος Συντάξεως

ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

(Βαρέδω 10)

Προστάμενος Γυπογράφου

Στέφανος Κασάνης

(Δαμαρτίος 4, Παναθήναι)

ΤΟ ΟΡΟΣΚΟΠΙΟΝ ΤΟΥ ΘΕΣΑΥΡΟΥ

ΑΙ ΚΟΣΜΙΚΑΙ ΕΠΙΔΡΑΣΕΙΣ ΚΑΤΑ
ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΑΠΟ 14 - 20 Φε.
ΒΡΟΥΑΡΙΟΥ ΕΧΟΥΝ ΩΣ ΑΚΟΛΟΥΘΑΙ:

- 1) Διά τας υποθέσεις και τας
ἐπιχειρήσεις σας: 12.15 - 2 μ.
μ. του Σαββάτου (15), η πρώτη
της Τετάρτης (19).
2) Διά τὰ χρηματικά ζητήμα-
τα: 4.30 - 7 μ. μ. της Δευτέρας
(17), 11 - 12 μεσημ. της Πέμ-
πτης (20).
3) Διά τὴν ἀγοράν λαχείων 8-
9 μ. μ. της Κυριακής (16), 3.30-
4.30 μ. μ. της Πέμπτης (20).
4) Διά τὰ τυχερά παιχνίδια δὲν
ὕπάρχουν κατ'ἀλλήλῳ ὥραι.
5) Διά τὰς αἰσθητικὰς ὑπο-
θέσεις σας: 11 - 12 μεσημ. της
Παρασκευῆς (14) καὶ 7.45 - 9.30
μ. μ. της Δευτέρας (17).
6) Διά τὸ μέλλον σας 6 - 8
μ. μ. του Σαββάτου (15).

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΟΚΤΟΡΟΣ ΚΑΜΑ

ΘΑΛΑΣΣΙΝΗΝ ΑΛΜΥΡΑΝ. — Ἰδιότροπος χαρακτήρ. Ζῇ μὴ τὴν
φαντασίαν της, ἀλλ' ἐνὶ ἀνίκῃ
ἐν ἀπραγματοποίησιν τὰς ἐπιθυμίας
της. Δημιουργεῖ ἐκουσίως περιπε-
τείας ἐν αὐτῇ τῇ, χωρὶς λό-
γου. Θὰ ἀποκατασταθῇ κατόπιν
αἰσθημάτων, ὅχι κατὰ σύνταξιν.
Ἐπιθυμῶν μερικὰ μελάνια σημεία
ἐπὶ τῇ ζωῇ της. Ἄς προσέχῃ. Οἰ-
κονομικὴ κατὰστασις ὅχι εὐχάρι-
στος πρὸς τὸ παρόν. Ἡμέρας
Δευτέρα, ἀριθμὸς 5, χροῖμα κυ-
ανόν, λίθος σμαράγδος.

ΖΑΚΕΛΙΑΝΑ Κ. — Σὰς χαρα-
κτηρίζει μία ἐπιθυμία ὁρμῇ.
Προσέχετε. Ἡ αἰσθητικὴ ζωὴ
σας θὰ εἴναι κάπως δύσκολος.
Μὴν ἐμπιστεύεσθαι ἐν αἰσθημα-
σας. Ἰδίως θὰ συναντήσετε ἐμ-
πόδια πρὸς τὰς ἐπιθυμίας. Ἐ-
χόντων μίαν ἀνάσιν καὶ ταχέως
ἐκδύσιν. Ὁ γάμος σας, μολοντὶ
δύσκολος θὰ εἴναι ἀρκετὰ ἐπι-
τυχῆς. Καλὴ κοινωνικὴ θέσις. Οἰ-
κονομικὴ ἀνείσις, ἀλλ' ὅχι κατὰ
τρόπον σταθερόν.

ΓΙΟΥΛΙΑ Φ. — Γάμος κατό-
πιν αἰσθημάτων. Μία καθυστέρη-
σις πρὸς τὸ παρόν, ἀλλὰ δὲν θὰ
βραδύνῃ τὴν ἀπραγματοποίησιν. Ἀρ-
κετὰ εὐτυχῆς. Πολλὰ πιθανότη-
τες ἐξασφαλιστικῆς οικονομικῆς εὐ-
ημερίας. Κοινωνικὸν ἐπίπεδον ἀ-
νώτερον τοῦ σημερινοῦ.

ΑΤΥΧΗΝ ΥΠΑΡΞΙΝ. Νέα 41-
ωνία 4+10 — Μετρία ἐπιτυχία
πρὸς τὸ παρόν. Βραδύτερον ἡ
οικονομικὴ σας κατὰστασις θὰ
διορθωθῇ αἰσθητῶς. Δὲν βλέπω
περίπτωσην γάμου πρὸς τὸ πα-
ρόν. Θὰ σὰς συμβουλεύω ἐν εἰ-
σθε ἐπιφυλακτικῶς. Ἀξιοσημείω-
τον τὸ ἔτος 1945.

ΝΑΥΣΙΚΑΝ. — Θὰ παντρευθῇ
τε κατόπιν αἰσθημάτων. Δὲν μοῦ
δίδετε δυστυχῆς στοιχεῖα διὰ τὸ
πρόσωπον πού σας ἐνδιαφέρει.
Ὅστε νὰ μπορῶ νὰ σὰς ἀπαντή-
σω. Ὁ γάμος σας βραδύνει πάν-
τως. Εἰς τὴν ζωὴν σας θὰ ἔχετε
πολλὰ καὶ ἀποδοτικὰ μετὰλα-
γὰς. Μικρὰ βελτίωσις τῆς οἰκο-
νομικῆς σας κατὰστασεως.

ΚΡΕΜΕΖΙ ΜΑΝΘΑΙ. Κέρκυ-
ραν. — Χαρακτήρ ἰδιότροπος. Ἀ-
ταξίος, ὅχι πολὺ κοινωνικός. Ἐ-
γωιστὴς, φιλοδοξῶν. Ἐγωιστὴς
παρορμητικὴς ἰσχυρὰ. Ἐκδηλώ-
σεις μετρίαι καὶ ὅχι πάντοτε ἐ-
πιβέβητοι. Φιλόδοκος. Γάμος ἔρα-
συν. Θὰ εἴναι κατόπιν αἰσθημά-
τος. Μερικὰ ἀτυχεῖς περιπέτε-
αι. Θὰ εὐνοήθῃτε οικονομικῶς.
Ἀριθμὸς 9, ἡμέρας Σάββατον,
λίθος σάπφειρος.

ΣΟΥΖΥ ΒΕΡΝΟΝ. Ἡρώδης
ἐν Κρήτῃ. — Ὅχι. Εἶναι καλὴ-
τερά ἐπιφυλακτικῇ πρὸς τὸ πα-
ρόν. Γάμος κατόπιν αἰσθημάτων.
Ὅχι πολὺ σύντομος. Θὰ εἴναι ἀρ-
κετὰ εὐτυχῆς. Πρὸς τὸ παρόν, με-
ρικὰ οἰκονομικὰ περιπέτεται.

ΜΥΡΩΜΕΝΟ ΓΙΟΥΛΙ. — Εἰσθε

πολὺ μικρὴ διὰ νὰ σκέπτεσθε αὐ-
τὰ τὰ πράγματα. Συγκρατῆτε
τὰς παρορμήσεις σας, διότι θὰ
μεταμεληθῇτε πολὺ ἀργότερα.
Ἐξέλιξτε ἀπὸ ἕνα παράλογον
ονομασίον πού σας ὁδηγεῖ εἰς
πράξεις, πού δὲν προσαρμόζονται
εἰς τὴν ἡλικίαν σας. Ἡ τύχη ἔσ-
ται εὐνοήσιμη ἀρκετὰ, ἀν' ἔχετε
τὴν ὑπομονὴν νὰ περιμένετε λίγο.
52037 ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ. — Πρὸς
τὸ παρόν δὲν βλέπω καμμίαν
σοφιστὴν ἐξελίξιν εἰς τὸ αἰσθημα-
σας. Θὰ ἀποσπασθῇτε ἀπὸ αἰσθη-
μασας. Ὁ γάμος σας βραδυ-
ναι πολὺ καὶ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ
γίνεταί λόγος ἀπὸ σημεῖρα. Μία
προσωπικὴ διακοπὴ τῆς σταδι-
αζομίας σας ἡ ὁποία ὁμῶς θὰ
εἴναι ἐπιτυχὴς διὰ τὴν μελλοντι-
κὴν σας ἐξελίξιν. Οἰκονομικῶς
θὰ εὐνοήθῃτε εἰς πολὺ καλὴν
κατὰστασιν, ἐπισης δὲ καὶ κοινωνι-
κῶς.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΕΙΡΑΙΑ. — Χαρα-
κτήρ ἐμεταβόλος καὶ ὁρμητικὸς.
Κατέχετε ἀπὸ περιέργους ὁρ-
μὰς, αἰτίες ἐναλλασσόμεναι, μὲ
περιόδους ἀδράνειας καὶ χαυνώ-
σεως. Θὰ συνάψετε πρόωρα καὶ
πολλὰ αἰσθημὰτα. Ὁ γάμος σας
βραδύνει ἀρκετὰ. Θὰ εἴναι ἐξ ἑ-
ρωτῶς καὶ εἰς νεαρὴν ἡλικίαν.
Δὲν βλέπω περίπτωσιν σοφιστῆς
κλινονομίας. Λίθος ὁπάλιον, χροῖ-
μα γαλάκτιον, ἡμέρας Τετάρτῃ, μέ-
ταλλον πλατίνιον.

Α. Α. ΑΝΙΟΥΣΑΝ. — Δὲν
μοῦ γράφετε τὸ ἔτος τῆς γεννί-
σεως σας. Μοῦ εἶναι ἀπαραίτητον.
Νὰ μοῦ ἐπαυλοῦσθε ἀκριβῶς
ὅλα τὰ στοιχεῖα.

ΙΒΑΝ ΤΑΡΑΣ. — Στερεῖσθε
μεγαλὴς ὁρμῆς. Ἰρέσεσθε μὲ τὰ
ὄνειρα καὶ περιμένετε νὰ πραγ-
ματοποιηθῇ μόνον τὰν. Δυστρο-
πος διάθεσις. Θὰ συναντήσετε
πολλὰ ἐμπόδια εἰς τὴν σταδι-
αζομίας σας. Νὰ προτιμήσετε
θεοὺς ἐξαρτημένους, διότι ἀμφι-
βολὰν ἂν θὰ μποροῦσατε νὰ ἀνα-
πτύξετε ἐπαρκὴ πρωτοβουλίας εἰς
ἐλευθέρων ἐπαγγελμῶν. Οἰκονομικὴ
κατὰστασις σταθερὰ. Ἀσβε-
στὴν καὶ μολύβδινον, ἀλλ' ὅχι
σοδάρα.

**ΑΠΗΛΙ ΣΜΕΝΗΝ ΚΡΗΤΙ-
ΚΟΠΟΥΛΑΝ.** — Ἡ ζωὴ σας ὁ-
ποῖε γρημὰτ ἀπὸ δυσχερείας
καὶ ἐμπόδια. Τὸ κυριώτερον εἶναι
ὅτι αἱ ὑποθέσεις σας δὲν παύ-
νουν τέλος καὶ ἐρρισκονται εἰς
μίαν ἀδρανῆ ἐκκρεμίσιν. Τὸ
ζητήμα τῆς ἀποκαταστάσεως σας
δύσκολον. Ὑπάρχει μία περίπτω-
σις 1943 πιθανόν νὰ καταλήγῃ
εἰς αἰσίον τέλος. Ἀφῆστε τὰ
πράγματα νὰ ἐξελιχθῇ μόνον
τῶν. Τὸ νὰ θέλετε νὰ τὰ δια-
σώσετε σας καὶ μὴν ἐκτίθεσθε χω-
ρὶς λόγον. Διὰ τὸ σημερινόν σας
αἰσθημὰτα εἶμαι πολὺ ἐπιφυλακτι-
κός. Δὲν νομίζω ὅτι εἶναι δυνατόν
νὰ γίνῃ τίποτε ἐπὶ τοῦ παρόντος.
Ὁ γάμος σας τοποθετεῖται πολὺ
ἀργότερα.

ΚΙΤΥ. — Νὰ διορθώσετε τὰς ἐ-
νωμαλίας καὶ τὴν ἀκαταστασίαν
τοῦ χαρακτήρος σας. Ἡ μεμψι-
μοχθία σας δὲν σὰς ἐξυπ-
ρετεῖ. Ἐπίσης σὰς συνιστᾷ νὰ
προσέχετε πολὺ τὰς ἐρωτικὰς σας
σχέσεις. Ὁ γάμος σας θὰ πραγμα-
τοποιηθῇ εἰς νεαρὴν ἡλικίαν, κα-
τόπιν αἰσθημάτων. Ὅχι ὁμῶς εἰς
τὸ προσεχές μέλλον. Ἡ ζωὴ σας
δὲν θὰ εἴναι πάντοτε ὁμαλὴ. Λίθος
ἀδάμας, μέταλλον χρυσός, ἡμέ-
ρας Κυριακή.

ΕΛΕΝΑ ΜΑΛΛΙΑ. — Εἰσθε ἀρ-
κετὰ δυστροπὸς χαρακτήρ. Νὰ κα-
λιερῆσθε τὸ αἰσθημὰ τῆς φιλο-
καλίας καὶ τῆς τάξεως πού σας
λείπουν. Ἐπίσης νὰ προσέχετε
τὰς σχέσεις σας. Δημιουργεῖται
ἀντιζηλῶσις γύρω σας. Ἡ ζωὴ σας

σὰς εἶναι, θοὰ καὶ χαλδῆ. Ἡ ἀ-
ποδορμὴ σας πρὸς τὸν γάμον
εἶναι ἀδικαιολόγητος. Νὰ ἀκο-
λουθήσθε τὴν καλλιτεχνικὴν σας
ροπὴν, ἀλλὰ νὰ ἐντείνετε καὶ νὰ
συστηματοποιήσετε τὰς προσπά-
θειας. Μὴν κάνετε συγχύσιν με-
ταξὺ τῶν ὁλικῶν πόρων τῆς ζω-
ῆς καὶ τῶν καλλιτεχνικῶν σας
ἐπιθυμιῶν. Θὰ ἐπιτύχετε καλὴν
τέρα ἐπὶ. Παρὰ τὰς ἀντιρρή-
σεις σας, ὁ γάμος σας θὰ πραγ-
ματοποιηθῇ καὶ θὰ σας κάμῃ
ἀρκετὰ εὐτυχῇ. Ζωὴ ἡρεμῶς. Μία
σοδάρη ἀναταραχὴ περίεξ τοῦ
4000 ἔτους τῆς ἡλικίας σας.

ΓΕΡΟΝΤΟΠΑΛΗΝΚΑΡΟ Σ.
Β. — Αἱ ἐργασίαι σας θὰ συνε-
χισθῇ κατὰ τρόπον ἀρκετὰ ἱκανο-
ποιητικόν. Δὲν ὑπάρχει κανεὶς λό-
φος νὰ ἀνησυχῇτε. Ὑπάρχει μία
περίπτωσις γάμου κατόπιν συν-
οικίας, μετὰ παρέλευσιν ὁμῶς δύο
ἢ τριῶν ἐτῶν. Σὰς συνιστᾷ νὰ
στερεῖτε εἰς αὐτόν. Θὰ σὰς ἐξα-
σφαλίσῃ τὴν ἡμερίαν καὶ τὴν χα-
ράν τῆς ὑπολοιποῦ ζωῆς σας. Με-
ριμνήστε γιὰ τὴν υγίειαν σας.

ΜΠΕΝΙΤΟ Η. — Νὰ ἀποβλέ-
ψετε μὲ ἐμπιστοσύνην εἰς τὸ μέ-
λον σας. Θὰ εἴναι ἀρκετὰ ἱκανοποι-
ητικόν, παρὰ τὸ γεγονός ὅτι θὰ
συναντήσετε ἐν ἀρχῇ πολλὰς δι-
σκολίας. Θὰ σὰς προτρέπω νὰ ἐ-
κκολούθησθε τὸ ὑπαλλήλικόν σῶ-
μα καὶ ἐλευθέρων ἐπαγγελμῶν, ὅχι
ὁμῶς τὸ στρατιωτικόν. Μὴν
παρμελῆτε ἐν οὐδεμὶ περιπτώσει
τὴν υγίειαν σας.

ΒΑΛΤΕΡΕΖ. — Νὰ ἀναπτύξετε
τὴν πρωτοβουλίαν σας καὶ νὰ ἐ-
κπονήσῃτε ἀπὸ τὰς πολλὰς εὐ-
καιρίας, πού θὰ σας παρουσιάσῃ
ἡ ζωὴ. Διότι σὰς λέγω τούτο. Καὶ
τὰ προσόντα ἔχετε καὶ αἱ εὐκαι-
ρίαι δὲν θὰ σὰς λείπουν. Θὰ παύ-
σῃ ὁμῶς σημαντικῶτατον ρόλον
ἡ δικὴ σας ἐνεργητικότης καὶ πρῶ-
τοβουλία. Διὰ τὸν γάμον σας, νὰ
μοῦ στείλετε στοιχεῖα τῆς μνηστῆς
σας.

ΑΝΤΩΝΥ ΗΝΤΕΝ Γ. Γ. —
Θὰ ἔχετε καλὴν σταδιοδρομίαν, ὅ-
χι ὁμῶς ἀπολύτως ὁμαλὴν. Συ-
χνὰ προσπίπτει καὶ δυσχερεία
εἰς τὴν ἐπιδίωξιν τῶν σκοπῶν σας.
Ὑπάρχει μία μεγίστη σύμπτωση
μεταξὺ ὁμῶν καὶ τῆς φιλίας σας.
Τὸ αἰσθημὰ σας θὰ ἔχη αἰσίαν ἐκ-
βασιν. Λίθος τουρκουάζ, χροῖμα
υκρίον ἢ γαλάκτιον, ἀριθμὸς 5,
ἡμέρας Δευτέρα. Διαβρώστε τὰς ἐν-
τιμίας τοῦ χαρακτήρος σας.

ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΑ ΜΑΤΙΑ Β. Β.
— Μὴν παρμενεύετε διὰ τὰς ση-
μερινὰς δυσχερείας. Θὰ ἐξομολο-
γηθῇ μὲ τὸν καιρὸν, καίτοι θὰ σὰς
κουράσωσιν λίγο. Προσέχετε εἰς τὰς
σχέσεις σας καὶ μὴν ἐκτίθεσθε χω-
ρὶς λόγον. Διὰ τὸ σημερινόν σας
αἰσθημὰτα εἶμαι πολὺ ἐπιφυλακτι-
κός. Δὲν νομίζω ὅτι εἶναι δυνατόν
νὰ γίνῃ τίποτε ἐπὶ τοῦ παρόντος.
Ὁ γάμος σας τοποθετεῖται πολὺ
ἀργότερα.

ΚΙΤΥ. — Νὰ διορθώσετε τὰς ἐ-
νωμαλίας καὶ τὴν ἀκαταστασίαν
τοῦ χαρακτήρος σας. Ἡ μεμψι-
μοχθία σας δὲν σὰς ἐξυπ-
ρετεῖ. Ἐπίσης σὰς συνιστᾷ νὰ
προσέχετε πολὺ τὰς ἐρωτικὰς σας
σχέσεις. Ὁ γάμος σας θὰ πραγμα-
τοποιηθῇ εἰς νεαρὴν ἡλικίαν, κα-
τόπιν αἰσθημάτων. Ὅχι ὁμῶς εἰς
τὸ προσεχές μέλλον. Ἡ ζωὴ σας
δὲν θὰ εἴναι πάντοτε ὁμαλὴ. Λίθος
ἀδάμας, μέταλλον χρυσός, ἡμέ-
ρας Κυριακή.

ΕΛΕΝΑ ΜΑΛΛΙΑ. — Εἰσθε ἀρ-
κετὰ δυστροπὸς χαρακτήρ. Νὰ κα-
λιερῆσθε τὸ αἰσθημὰ τῆς φιλο-
καλίας καὶ τῆς τάξεως πού σας
λείπουν. Ἐπίσης νὰ προσέχετε
τὰς σχέσεις σας. Δημιουργεῖται
ἀντιζηλῶσις γύρω σας. Ἡ ζωὴ σας

σὰς εἶναι, θοὰ καὶ χαλδῆ. Ἡ ἀ-
ποδορμὴ σας πρὸς τὸν γάμον
εἶναι ἀδικαιολόγητος. Νὰ ἀκο-
λουθήσθε τὴν καλλιτεχνικὴν σας
ροπὴν, ἀλλὰ νὰ ἐντείνετε καὶ νὰ
συστηματοποιήσετε τὰς προσπά-
θειας. Μὴν κάνετε συγχύσιν με-
ταξὺ τῶν ὁλικῶν πόρων τῆς ζω-
ῆς καὶ τῶν καλλιτεχνικῶν σας
ἐπιθυμιῶν. Θὰ ἐπιτύχετε καλὴν
τέρα ἐπὶ. Παρὰ τὰς ἀντιρρή-
σεις σας, ὁ γάμος σας θὰ πραγ-
ματοποιηθῇ καὶ θὰ σας κάμῃ
ἀρκετὰ εὐτυχῇ. Ζωὴ ἡρεμῶς. Μία
σοδάρη ἀναταραχὴ περίεξ τοῦ
4000 ἔτους τῆς ἡλικίας σας.

ΓΕΡΟΝΤΟΠΑΛΗΝΚΑΡΟ Σ.
Β. — Αἱ ἐργασίαι σας θὰ συνε-
χισθῇ κατὰ τρόπον ἀρκετὰ ἱκανο-
ποιητικόν. Δὲν ὑπάρχει κανεὶς λό-
φος νὰ ἀνησυχῇτε. Ὑπάρχει μία
περίπτωσις γάμου κατόπιν συν-
οικίας, μετὰ παρέλευσιν ὁμῶς δύο
ἢ τριῶν ἐτῶν. Σὰς συνιστᾷ νὰ
στερεῖτε εἰς αὐτόν. Θὰ σὰς ἐξα-
σφαλίσῃ τὴν ἡμερίαν καὶ τὴν χα-
ράν τῆς ὑπολοιποῦ ζωῆς σας. Με-
ριμνήστε γιὰ τὴν υγίειαν σας.

ΜΠΕΝΙΤΟ Η. — Νὰ ἀποβλέ-
ψετε μὲ ἐμπιστοσύνην εἰς τὸ μέ-
λον σας. Θὰ εἴναι ἀρκετὰ ἱκανοποι-
ητικόν, παρὰ τὸ γεγονός ὅτι θὰ
συναντήσετε ἐν ἀρχῇ πολλὰς δι-
σκολίας. Θὰ σὰς προτρέπω νὰ ἐ-
κκολούθησθε τὸ ὑπαλλήλικόν σῶ-
μα καὶ ἐλευθέρων ἐπαγγελμῶν, ὅχι
ὁμῶς τὸ στρατιωτικόν. Μὴν
παρμελῆτε ἐν οὐδεμὶ περιπτώσει
τὴν υγίειαν σας.

θὰ κληθῇ εἰς μέτριον ἐπίπεδον ἐπὶ
μερικὰ χρόνια ἀκόμη. Θὰ ἔχετε ὁ-
μῶς βραδύτερον μίαν καλὴν ἐ-
ποκαταστάσιν. Διὰ τὸ σημερινόν
σας αἰσθημὰ δὲν βλέπω τίποτε
τὸ ἰδιαίτερον ἀξιοσημειώτων. Λίθος
τουρκουάζ, ἡμέρας Δευτέρα.

ΜΑΤΘΙΑΝΗΝ. — Ἡ ἀποκατα-
στάσις σας θὰ προσκομίσῃ εἰς ἡ-
νασφάλειαν καὶ ἐμπόδια. Πάντως, νὰ
μοῦ στείλετε τὰ στοιχεῖα γεννήσε-
ως τοῦ προσώπου πού σας ἐνδια-
φέρει. Θὰ ἔχετε μερικὰ ἀναταρα-
χὰς εἰς τὴν ζωὴν σας. Θὰ δυσκο-
λευθῇτε μετρίως ἐντο κατωρθώσετε
νὰ σταθεροποιήσετε τὴν θέσιν σας.

ΛΟΥΚΙΑΝ. — Καὶ σὺς ἐπίσης
νὰ μοῦ στείλετε στοιχεῖα γεννήσε-
ως τοῦ φίλου σας. Ὁμῶς δὲν
περίπτωσην συντόμου γάμου δὲν
εἶναι.

ΜΙΡΕΤΤΑΝ Α., Ἀφίσαν. — Θὰ
δυσκολευθῇτε νὰ ἐπιτύχετε ἐκεῖνο
πού ἐπιδιώκετε. Θὰ ἐμπνεύσῃτε
καὶ θὰ δοκιμάσετε ἰσχυρὰ αἰσθη-
μασας. Ὁ γάμος σας θὰ γίνῃ εἰς
νεαρὴν ἡλικίαν καὶ κατὰ τρόπον
ἀπροσδόκητον. Θὰ σὰς κάμῃ ἀρ-
κετὰ εὐτυχῇ. Δὲν μοῦ εἶναι δυνατόν
νὰ προσδιορίσω τίποτε ἄλλο.

ΝΙΝΟΝ Κ., Ἀφίσαν. — Ἰδίω
τρόπος χαρακτήρ, δύσκολος εἰς
τὰς ἐκδηλώσεις του, ἐναλλάξ ἐί-
σιος καὶ τρυφερός. Καὶ διὰ σὰς
ἐπίσης προβλέπω γάμον εἰς νεαρὴν
ἡλικίαν, κατόπιν αἰσθημάτων. Ἡ
πραγματοποίησις του θὰ προσκομίσῃ
εἰς μερικὰς δυσχερείας, αἱ ὁποῖαι
θὰ τακτοποιηθῇ ὁμῶς. Ἡ ζωὴ
σας εἰς τὸ μέλλον ἀρκετὰ ἱκανο-
ποιητικὴ.

ΝΤΟΡΟΥ Ε., Κρήτη. — Φι-
λόδοκος, ἐγωιστὴς, ἀλλ' ὅχι πολὺ
τολμηρὸς εἰς τὰς ἐκδηλώσεις
σεως. Ζηλοτυπός. Ἡ ζωὴ σας δὲν
θὰ εἴναι ἀπολύτως ὁμαλὴ. Συχνὰ
καὶ αἰσθημὰτα μετὰ πόνου. Ὁ γάμος
σας θὰ σὰς δυσκολευθῇ ὀλίγον.
Θὰ εἴναι κατόπιν αἰσθημάτων. Ὁ
γάμος σας δὲν θὰ εἴναι ἀπολύτως
ὁμαλὴ. Συχνὰ καὶ αἰσθημὰτα μετὰ
πόνου. Ὁ γάμος σας δὲν θὰ εἴναι
ἀπολύτως ὁμαλὴ. Συχνὰ καὶ αἰσθη-
μασας μετὰ πόνου. Ὁ γάμος σας
δὲν θὰ εἴναι ἀπολύτως ὁμαλὴ. Συχνὰ
καὶ αἰσθημὰτα μετὰ πόνου. Ὁ γάμος
σας δὲν θὰ εἴναι ἀπολύτως ὁμαλὴ.
Συχνὰ καὶ αἰσθημὰτα μετὰ πόνου.
Ὁ γάμος σας δὲν θὰ εἴναι ἀπολύτως
ὁμαλὴ. Συχνὰ καὶ αἰσθημὰτα μετὰ
πόνου. Ὁ γάμος σας δὲν θὰ εἴναι
ἀπολύτως ὁμαλὴ. Συχνὰ καὶ αἰσθη-
μασας μετὰ πόνου. Ὁ γάμος σας
δὲν θὰ εἴναι ἀπολύτως ὁμαλὴ. Συχνὰ
καὶ αἰσθημὰτα μετὰ πόνου. Ὁ γάμος
σας δὲν θὰ εἴναι ἀπολύτως ὁμαλὴ.

ΜΙΚΡΟΥΛΑΚΙ. — Πολλὰ καθυ-
στερήσεις καὶ ἀναβολαὶ εἰς τὴν
ἐξελίξιν τῆς ζωῆς σας. Θὰ δοκι-
μάσετε μίαν μεγάλην πικρίαν. Ἡ
ἀποκαταστάσις σας δὲν θὰ εἴναι
πολὺ σύντομος. Ὁμῶς δὲν θὰ
εἴναι ἀπολύτως ὁμαλὴ. Συχνὰ καὶ
αἰσθημὰτα μετὰ πόνου. Ὁ γάμος
σας δὲν θὰ εἴναι ἀπολύτως ὁμαλὴ.
Συχνὰ καὶ αἰσθημὰτα μετὰ πόνου.
Ὁ γάμος σας δὲν θὰ εἴναι ἀπολύτως
ὁμαλὴ. Συχνὰ καὶ αἰσθημὰτα μετὰ
πόνου. Ὁ γάμος σας δὲν θὰ εἴναι
ἀπολύτως ὁμαλὴ. Συχνὰ καὶ αἰσθη-
μασας μετὰ πόνου. Ὁ γάμος σας
δὲν θὰ εἴναι ἀπολύτως ὁμαλὴ.

ΑΛΦΑ ΧΙ, Κρήτη. — Χα-
ρακτήρ δυστροπὸς καὶ συχνὰ ἐί-
σιος. Ὑγιεινὴ καλὴ. Γάμος κατόπιν
ἀπροσδόκητων αἰσθημάτων. Ἀρκετὰ
ἱκανοποιητικὸς. Θὰ πραγματοποιηθῇ
ἡ εἰς νεαρὴν ἡλικίαν. Καλὴ καὶ
νοητικὴ θέσις. Οἰκονομικὴ κατὰ-
στασις ὅχι πολὺ σταθερὰ. Ἀπο-
χρώσεις τοῦ ἐρυθροῦ. Λίθος ἀμέ-
θυστος.

ΑΜΕΤΑΠΕΙΣΤΟΝ. — Νὰ συμ-
πληρώσετε τὰ στοιχεῖα τῆς γεννί-
σεως σας.

ΜΙΚΡΗΝ ΚΑΛΙΘΕΑΤΙΣ.
ΣΑΝ. — Ἐξαιρετικὰ αἰσθη-
τικὸς χαρακτήρ. Πολλὰ ἀντιθέσεις. Δημι-
ουργεῖ γύρω σας ἀνταρτίαι καὶ
ἐκδηλώσεις. Μὴν παρμελῆτε τὴν
υγίειαν σας. Ἐξαιρετικὰ ἀνι-
συχία. Ἰσχυρὰ φιλοδοξία. Ἡ ζωὴ
σας θὰ εἴναι ἀρκετὰ περιπετειώδης.
Πολλὰ αἰσθημὰτα καλὰ καὶ θὰ εἴ-
ναι καλὰ. Πιθανὸς ἀποκρίσεως χρη-
μάτων βραδύτερον.

ΜΑΥΡΟΝ ΑΙΤΟΝ Κ. 13. —
Ἀνίσχυρος ἐκπαίδευσις. Ἡ ζωὴ
σας δὲν θὰ εἴναι ἀπολύτως ὁμα-
λὴ. Ἡ οικονομικὴ σας κατὰστα-
σις ἐκπονήσῃ μετὰ πολλὰς ἀντιθέ-
σεις. Βραδύτερον θὰ καλυτερεύσῃ
αἰσθητῶς. Ὁ γάμος σας βραδυ-
ναι πολὺ. Δὲν βλέπω τίποτε
ἐξαιρετικῶν εἰς τὸ σημερινόν
σας αἰσθημὰτα. Ἐτὶ 1947 καὶ 1951.
Νὰ προσέχετε πολὺ τὴν υγίειαν σας
πρὸς τὸ παρόν. Ἡ ζωὴ σας
δὲν θὰ εἴναι πολὺ σταθερὰ. Ἡ-
μέρας Πέμπτης, λίθος ἀνθρακίτης, ἐ-
ριθμὸς 7, χροῖμα καὶ ἐντομον ἀπὸ
μαύρου.

ΡΟΔΑΚΙΑΝ Ρ. Ρ. Ν. —
Πολλὰ ἐπιθυμῶν. Αἱ ἐπιθυμῶν σας
δὲν ἐκτελεσθῇ ἀπὸ αὐτὰς. Ἀπὸ τοῦ
ἔτους 1943 θὰ ἀναπτύξῃτε μεγαλὴν
ἐνδομύνησιν καὶ θὰ ἔχητε πολ-
λοὺς ἐκ τῆς ἐνδομύνης. Γάμος κατόπιν
νυμφωτικῆς ἀποκρίσεως. Ὁ γάμος
σας θὰ εἴναι ἀπολύτως ὁμαλὴ. Συχνὰ
καὶ αἰσθημὰτα μετὰ πόνου. Ὁ γάμος
σας δὲν θὰ εἴναι ἀπολύτως ὁμαλὴ.

ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗΝ ΚΑΡΑΟΥΛΑΝ.
Ἀφίσαν. — Θὰ εὐνοήθῃτε ἀρκετὰ
εἰς τὴν ζωὴν σας. Ὁ γάμος σας
δὲν θὰ εἴναι ἀπολύτως ὁμαλὴ. Συχνὰ
καὶ αἰσθημὰτα μετὰ πόνου. Ὁ γάμος
σας δὲν θὰ εἴναι ἀπολύτως ὁμαλὴ.
Συχνὰ καὶ αἰσθημὰτα μετὰ πόνου.
Ὁ γάμος σας δὲν θὰ εἴναι ἀπολύτως
ὁμαλὴ. Συχνὰ καὶ αἰσθημὰτα μετὰ
πόνου. Ὁ γάμος σας δὲν θὰ εἴναι
ἀπολύτως ὁμαλὴ. Συχνὰ καὶ αἰσθη-
μασας μετὰ πόνου. Ὁ γάμος σας
δὲν θὰ εἴναι ἀπολύτως ὁμαλὴ.

ΛΟΥΣΕΤ. — Χαρακτήρ αἰνι-
γματικός. Τάσις πρὸς τὰς περιπε-
τείας. Καλλιτεχνικὴ διάθεσις
τελείως ἀκαθόριστος. Δὲν σὰς συμ-
βουλεύω νὰ τὰς ἀκολουθήσετε. Αἱ
σημερινὰς δυσχερείαι θὰ ἐξομα-
λυνθῶν. Δὲν νομίζω ὅτι πρέπει νὰ
ἀποβλέψετε ἰδιαίτερον σημασίαν.
Γάμος κατόπιν αἰσθημάτων. Ἐτὶ
1943 καὶ 1951. Ὑγιεινὴ καλὴ. Κί-
ν. δυνάμει ἀσθενῶν.

**ΣΠΑΣΙΝΗΝ ΑΥΡΑΝ ΓΑΥ-
ΡΙΟΝ.** — Ὁ γάμος σας θὰ προ-
σπομίσῃ εἰς ἀνταρτίαν καὶ θὰ εἴ-
ναι καλὴ. Θὰ πραγματοποιηθῇ
βραδύτερον κατόπιν αἰσθημάτων.
Ἀποδορμὴ ἐναλλασσόμεναι τῆς τύχης.
Χαρακτήρ ἀνι-συχίας. Ἡ ζωὴ
σας δὲν παρμενεύει ἀπὸ αὐ-
τῶν ἀντιθέσεων.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ 2. — Ζωὴ ἀκα-
τάστατος. Στερεῖσθε μεγαλὴν ζω-
τικότητος. Ἐλλείψις

Θησαυρός

